

Giới thiệu Bí Mật Xuyên Qua

Thể loại: ngôn tình, xuyên không

Nữ chính tên gọi là Hoàng Thùy, trong chuyến du lịch cùng bạn bè vào một ngày thì bị heo rừng đuổi, xảy chân rớt xuống vực cứ nghĩ rằng mình sẽ chết ấy thế mà xuyên qua. Tại đây, nàng gặp được một xác chết giống hệt mình tên là Hoàng Thúy.

Cầm trên tay hươu thư và di ngôn của người đã khuất, Hoàng Thùy dùng thân phận Hoàng Thúy để bắt đầu cuộc hành trình tìm ra bí mật xuyên qua của mình, cũng điều tra về cái chết thảm khốc của Hoàng Thúy đáng thương.

Muốn điều tra sự thật thì phải có quyền, muốn có quyền thì phải có tiền, muốn bảo vệ tiền thì cần có một thân thể khỏe mạnh để có thể trốn thoát nguy hiểm mọi lúc mọi nơi.

.....

Nghe nói chồng trước của Hoàng Thúy thích đàn ông, nàng liền tặng cho hắn vài tên trắng mập vắt ra nước.

Chết rồi, Hoàng Thùy bị nhầm thành tỷ nữ. Không sao, làm tỷ nữ vài ngày xem cuộc sống của chôn hạ nhân có tư vị thế nào.

Chồng trước biết được người vợ sát phu của mình còn sống thì hạ lệnh giết không tha.

Quá xấu tính rồi, muốn giết nàng, được, vậy nàng tặng cho hắn một ít xuân dược, còn khuyến mãi thêm cho hắn một tên béo mập trắng trẻo nữa.

Cái gì? Không truy sát nữa hả? Là do nàng làm tỷ nữ nên bọn họ thương hại ư? À không, muốn giày vò nàng sao?

Không được rồi, nàng lỡ thích hắn một chút rồi, nàng biết ghen rồi, làm sao đây?

Gi cơ? Muốn hợp tác với nàng? Được, vậy lên giường nói chuyện.

Hoàng gia muốn nhận thân với Hoàng Thúy, nhập lại tên vào gia phả ư? Đùa à, nàng còn không phải là Hoàng Thúy, cũng chẳng tha thiết với gia phả nhà đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua một cách kỳ lạ

Mùa đông tháng mười một, đây là thời điểm lạnh nhất của mùa đông. Tuyết giăng đầy hiện lên một mảnh trắng xóa, một bàn tay vốn trắng nõn xinh đẹp giờ chỉ chút vết máu đông, hòa lẫn với bùn đất đang run rẩy đưa lên chạm vào những cánh hoa tuyết mỏng manh.

Hoàng Thùy trên người đầy những vết thương lớn nhỏ, cả người chật vật đến khó tả, bây giờ cô đang rất bàng hoàng, mắt không khỏi trừng lớn nhìn đến khung cảnh trắng xóa trước mắt.

Đây là đâu?

Cảnh gần nhất mà Hoàng Thùy nhớ được là mình đang leo núi cùng Lê Nguyệt và Thu Hà thì gặp phải lộn rừng, vì thân thủ mình tốt hơn hai người, trước đó lại còn được Lê Nguyệt cứu một mạng nên Hoàng Thùy quyết định cắn răng chạy trốn chết, dẫn dụ con thú kia chạy theo. Chạy đến vách núi thì sợ hãi trượt chân rơi xuống, sau đó thì không còn ý thức.

Hoàng Thùy vừa tỉnh lại thì thấy mình ở một nơi xa lạ, trên người tuy có vài vết thương nhưng nhìn qua không nặng lắm, không giống với vừa bị ngã vực. Nhưng điều làm cô khiếp sợ không phải việc mình ngã vực không chết, mà chính là cảnh vật trắng xóa trước mắt này.

Hoàng Thùy chính là một công dân gương mẫu ở đất nước Việt Nam dân chủ cộng hòa, học lực tốt, đạo đức tốt, và thân thể cũng khỏe mạnh hơn người bình thường, nên cô hoàn toàn biết rằng địa điểm mà cô ngã xuống là một nơi không thể nào có tuyết – Bình Thuận. Cho dù vào mùa đông ở Sapa cũng không thể nào có tuyết dày đặc đến mức này.

Có thể là mình đang nằm mơ, hoặc mình bị ngã vực được đưa vào bệnh viện nên đang hôn mê. Hoàng Thùy nghĩ như vậy nên nằm xuống, nhắm mắt lại với mục đích ngủ để khi tỉnh dậy mình đang nằm trong bệnh viện.

Nhưng cái giá lạnh ở đây không dễ cho Hoàng Thùy làm được điều đó. Lúc này do quá hoang mang nên không cảm giác được gì, bây giờ từng cơn rét lạnh luôn thẳng vào chiếc áo pull rộng thùng thình khiến cô đông cứng cả người.

Cảm giác rét lạnh này khiến Hoàng Thùy sợ hãi không thôi, tuy không biết đây là mơ hay thực, nhưng nó quá thực rất khó chịu. Cô không muốn còn trẻ thế này mà phải chết đông, cũng không muốn lên trang nhất một tờ báo nào đó với tiêu đề là một sinh viên trẻ chết vì bị đông lạnh.

Hoàng Thùy lấy balo sau lưng tìm quần áo, nhưng cũng chỉ có một bộ đồ du lịch dự phòng, một cái chăn mỏng cùng cái áo khoác mỏng buộc bên hông, mang chồng lên người cũng chẳng bớt lạnh được bao nhiêu. Toàn bộ quần áo cô đều để ở vali trong khách sạn cả rồi.

Ý nghĩ sinh tồn khiến Hoàng Thùy lê lét cái thân cứng ngắc của mình nhìn ngó xung quanh, hòng kiếm được một cái gì đó khiến mình có thể bớt lạnh.

Quanh quanh quất quất, Hoàng Thùy thấy ở phía sau một lùm cây gần đó có một miếng vải xanh trắng thấp thoáng, như một cái cọc cứu mạng, cô trời chết chạy tới.

“Phịch!”

Hoàng Thùy mặt mày tái nhợt ngã phịch xuống đất, trước mặt cô là một xác chết, một xác chết giống cô y hệt.

....

Không khí lạnh quanh thân đã giảm bớt rất nhiều, hiện tại đã có chút ấm áp, tuy rằng mới đây Hoàng Thùy vẫn còn run cầm cập vì một cơn trận gió buốt bất chợt ghé qua.

Sau khi nhìn thấy xác chết giống mình y hệt, Hoàng Thùy đã rất khiếp sợ, nhưng sau đó bình tĩnh kiểm tra cô gái xấu số kia. Trên người cô ta là một bộ đồ màu xanh sẫm màu không tính là dày lắm, nhưng lại khiến Hoàng Thùy kinh ngạc vì nó chẳng khác gì những bộ đồ trên phim kiếm hiệp Trung Quốc mà cô từng xem qua. Trên tay cô gái còn đeo một cái túi lớn, mà như trên phim thường gọi là tay nải. Hoàng Thùy nhìn cái vách núi sừng sững bên cạnh, có lẽ cô ta bị ngã từ trên kia xuống, không có may mắn giống cô vẫn còn sống.

Sau khi tra xét sơ qua người bị nạn, cảnh sát thực tập Hoàng Thùy nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp lại hiện trường, sau đó áy náy nhìn cô gái xấu số rồi lết lấy quần áo của cô ta để mặc chống rét.

“Cô gái à, tôi cũng chỉ là bắt đắc dĩ, nếu tôi cũng chết ở đây với cô thì lấy ai đi tìm lại công bằng cho cô đây. Cô yên tâm, tôi sẽ tiễn cô đoạn cuối, sau khi thoát khỏi nơi này tôi sẽ giúp điều tra cái chết của cô.”

Mở tay nải ra, Hoàng Thùy nhìn mấy thứ trong này rồi chụp lại từng cái một. Bên trong có hai bộ quần áo mùa đông, một hộp trang sức, hai bức thư, một ít lương khô, đá đánh lửa, vài thỏi bạc và ba tờ giấy có in chữ ngân phiếu, có giá trị một trăm lượng bạc mỗi tờ.

Nhìn chữ viết trên thư và ngân phiếu đều là tiếng Việt phổ thông làm cho Hoàng Thùy không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn là vì mình vẫn ở Việt Nam. Có lẽ cô gái này là diễn viên chưa nổi, hoặc nổi rồi mà cô không biết, đang trên đường đóng phim thì bất hạnh ngã xuống đây.

Hoàng Thùy mở hai bức thư ra chụp lại, một bức có đề chữ hưu thư rất lớn. Một bức thì cô không để ý vì chữ chỉ chữ.

Chụp xong hiện trường và hiện vật, vì đề phòng trục trặc, Hoàng Thùy in tất cả hình ra bằng máy in bỏ túi. Vì ở đây không bắt được sóng, không tìm được nhà dân và điện, sợ di động lúc cần thì hết pin nên Hoàng Thùy dứt khoát tắt nguồn.

Ngồi trước đồng lửa đang cháy leo lắt, Hoàng Thùy không khỏi thở dài mấy tiếng. Cô là Hoàng Thùy, sinh viên năm cuối của học viện cảnh sát Hà Nội, cũng là thực tập sinh của bộ cảnh sát hình sự.

Hoàng Thùy có hai người bạn thân là Lê Nguyệt và Thu Hà, hai người họ đều là con nhà giàu có, cũng đều là thực tập sinh như cô. Mùa đông ở Hà Nội rất lạnh khiến hai vị tiểu thư kia không chịu nổi mà xin nghỉ vào miền nam đi du lịch leo núi để tránh rét. Hai người họ đi thì tất nhiên Hoàng Thùy cũng phải đi, vì kiếm thêm thu nhập để giúp đỡ trả nợ cho trại mồ côi hồi bé mình ở, cô cũng kiêm chức vệ sỹ cho Lê Nguyệt.

Trước khi đi leo núi, vì sợ xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn, Hoàng Thùy đã tốn công chuẩn bị rất nhiều thứ, như la bàn, một hộp băng gạc trị thương, một hộp bật lửa năm mươi cái, năm hộp diêm, lương khô và một số thức ăn đóng hộp nhỏ gọn có thể no lâu, một chai nước khoáng nửa lít, một con dao găm, một con dao thái, một ít chén đĩa nhựa, muối, ớt, bột ngọt mỗi thứ một gói, ngay cả nước mắm cũng đem theo một chai nhỏ cùng với bốn quả chanh, vài củ tỏi và ớt trái. Ngoài ra còn có một cái chăn mỏng, kem chống muỗi và một cuốn sách sinh tồn tiếng Anh dày cộm, cuốn sách này là anh trai của Lê Nguyệt ra nước ngoài đem về tặng, Lê Nguyệt lười đọc sách nên quẳng cho Hoàng Thùy.

Lúc Lê Nguyệt và Thu Hà thấy Hoàng Thùy chuẩn bị mấy thứ này thì sợ hãi, Hoàng Thùy rất bình tĩnh nói: “Yên tâm, đều dùng được, cũng không nặng lắm.”

Đúng là mấy đồ vật này tuy nhiều, nhưng nhỏ nhắn, dễ vào balo du lịch rất vừa vặn. Trời sinh Hoàng Thùy khỏe mạnh hơn người nên đem theo mấy thứ này cảm thấy rất bình thường, còn thấy có chút nhẹ. Nên lúc xe chạy trên đường, Hoàng Thùy còn đòi dừng lại, vào siêu thị mua thêm một cái chảo nhôm treo lưng lửng một bên balo. Nhìn cô chẳng khác tạo hình nhân vật trong các tựa game bắn súng là mấy.

Nhưng mà đúng là cái miệng hại cá thân, lúc đầu bảo xảy ra chuyện thì xảy ra thật, đồ dùng được cũng đúng là đều dùng được hết. Hoàng Thùy không tự nhủ mà và miệng mình cái bốp.

Bây giờ Hoàng Thùy còn không biết mình đang ở đâu, quanh đây có thú dữ hay không. Sau khi dùng cây đào đất rồi chôn cô gái trẻ thì trời đã tối, Hoàng Thùy không biết phải đi hướng nào vào ban đêm nên dứt khoát ở lại nhóm lửa sưởi ấm, ăn chút đồ hộp, tẩy rửa vết thương rồi lấy một ít lá cây lót làm chỗ ngủ đợi đến ngày mai. Vừa nằm vừa nghĩ đến mình và cô gái xấu số kia có quan hệ như thế nào, tại sao cả hai lại giống nhau như hai giọt

nước như vậy, điều này khiến Hoàng Thùy khó hiểu, bần khoản một hồi thì chìm nhanh vào giấc ngủ.

....

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Thùy tỉnh dậy thấy mình vẫn ở đây thì cảm thấy có chút thất vọng. Cô cúi đầu vái mấy cái ở mộ cô gái rồi bắt đầu kiểm tra đường ra khỏi khu rừng vắng trắng xóa màu tuyết này.

Hoàng Thùy cảm là bàn rồi nhắm thẳng hướng Bắc mà đi, vì hướng ngược lại chính là vách núi nơi chôn cô gái xấu số kia.

Lang thang trong rừng vắng nguyên một ngày, rốt cuộc Hoàng Thùy cũng tìm được một cái thôn nhỏ. Nhưng cũng khiến cô không thể nào tin nổi vì cái thôn này cực kỳ lạc hậu, nhà tranh vách lá, cùng với cách ăn mặc đậm chất cổ đại của thôn dân.

Trong lúc Hoàng Thùy hoang mang không biết chuyện gì đang xảy ra thì một bà thím tò mò chạy lại hỏi.

“Cô nương, cô tìm ai sao?”

“Không, không có, tôi, thím, thím đang đóng phim sao?”

Hoàng Thùy bị gọi tỉnh, như sực nhớ đến điều gì, cô vội bắt tay bà thím hỏi, ánh mắt mong chờ đáp án mà mình muốn.

“Cô nương nói gì tôi không hiểu, cô nương cần giúp đỡ gì sao?”

Bà thím nhìn thấy hành động của Hoàng Thùy có chút sợ hãi, gỡ bàn tay đang nắm chặt của cô ra rồi từ tốn nói.

“Xin, xin hỏi, ở đây là đâu, năm nào, tháng nào, đất nước nào rồi?”

Hoàng Thùy nhắm mắt lại, cố gắng kìm nén sự run rẩy của mình rồi hỏi người đối diện.

“Ở đây là thôn Phan gia, bây giờ là mùa đông tháng mười một, năm Phụng Tường, đất nước Phụng Hòa. Cô nương chẳng lẽ không biết sao?”

“Không phải Việt Nam sao?”

Hoàng Thùy như bị trút hết khí lực, cả người đứng không vững, buông tay bà thím ra, mắt nhìn hư không, miệng lắp bắp như hỏi người trước mặt, cũng là hỏi bản thân.

“Việt nam là ở đâu? Ta chưa từng nghe qua,... A, cô nương, tỉnh, tỉnh! Có ai lại đây, có cô nương bị ngất xỉu.”

...

Hoàng Thùy tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, nằm trên chiếc giường gỗ cọt kẹt, áo quần, balo, tay nải, mấy thứ ngày hôm qua nhặt được của cô gái kia vẫn còn đó khiến cô không thể không tin đây là sự thật. Bên ngoài có tiếng trống của một người phụ nữ lớn tuổi, nghe kỹ thì mới biết chính là bà thím ngày hôm qua. Sau đó, chiếc cửa gỗ hòng lệch sang một bên bị đẩy ra, đem theo ánh sáng chói chang rọi vào phòng.

“A, cô nương tỉnh rồi, cô làm bà già này sợ muốn chết. Mau ăn miếng cháo cho lại sức, nhà ta chỉ có chút cháo loãng mong cô nương đừng chê. Nhà chồng ta họ Phan, nên cứ gọi ta là Phan bà bà cho dễ nói chuyện.”

Hoàng Thùy cầm lấy bát cháo rồi nói lời cảm tạ. Tuy rằng cô biết cuộc sống của mình sau này sẽ không suôn sẻ, nhưng trước hết phải ăn, phải khỏe mạnh mới sống tốt được. Cô không thể dễ dàng vì một chút chuyện mà từ bỏ cuộc sống, cô còn muốn biết mình và cô gái đã chết kia có mối quan hệ gì. Cô mò côi từ bé nên người thân trên đời này là ai cô còn không biết. Nếu cô đến được đây thì chắc chắn có lý do, cô sẽ tìm ra được tất cả bí mật đằng sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Kế hoạch sinh tồn

Hiện tại, Hoàng Thùy đang ở trong nhà của hai vợ chồng già thôn Phan gia dưỡng thương. Hai vợ chồng có một con trai và một con gái, con trai vừa nhận chức ở nha môn trấn Thanh Khê, con gái cũng vừa gả cho nhà phú quý ở trên trấn cách đây không lâu. Lúc còn trẻ chịu cực, chịu khổ nuôi nấng con cái giờ cũng được báo đáp, mua nhà dọn cửa ở trên trấn rồi mời hai người lên hưởng phúc. Đang lúc chuẩn bị đi thì gặp phải Hoàng Thùy, vì thương tiếc cô gái còn trẻ mà mất trí nhớ không chôn dung thân, nên hai người họ đành phải nán lại vài ngày, chăm sóc vết thương, cũng dạy cô làm sao để sống tốt. Căn nhà cũ kỹ của họ không đáng giá bao nhiêu nên cũng tặng lại cho Hoàng Thùy, trước khi đi còn đưa cô lên gặp trưởng thôn, nhờ họ chiếu cố.

Hoàng Thùy rất biết ơn hai vợ chồng già, lấy một ít bạc có trong người đưa họ nhưng đều bị từ chối.

“Chúng ta làm một ít chuyện tích đức để sau này cuộc sống có thể suôn sẻ trôi qua, trước đây cũng vậy nên bây giờ mới được hưởng phúc con cháu. Cô nương còn trẻ mà không có nơi nương tựa, còn bị mất trí nhớ thì cuộc sống sau này rất khó khăn. Có chút bạc thì hãy giữ lại mà trang trải cuộc sống.”

Người ta đã nói vậy nên Hoàng Thùy đành rối rít cảm tạ, dù sao ở thời đại này một cô gái trẻ rất khó sống tốt nếu không có chỗ dựa, cũng đừng nói đến việc tìm ra bí mật, điều tra cái chết của cô giống mình y hệt kia. Nghĩ đến cô gái kia mà cô không nhận được thờ dài vài cái, đúng là cô gái xấu số đến đáng thương.

Hai bức thư mà cô gái kia để lại là một bức hưu thư và một bức giải bày trước khi chết. Cô gái này tên là Hoàng Thúy, gia đình cũng là thế gia vọng tộc nhưng hết thời, cuộc sống trong phủ lại hết sức khó khăn, lý do là vì Hoàng Thúy là con của Hoàng Thế Toàn cùng với người vợ trước, mẹ cô sau khi sinh xong cô thì bỏ trốn theo người đàn ông khác. Sự có mặt trên đời của Hoàng Thúy khiến Hoàng Thế Toàn và gia tộc cảm thấy thật sự rất mất mặt, nên đối đãi với cô không bằng một nô nữ.

Mới đây, vì gia tộc càng ngày càng sa sút đi xuống, Hoàng Thế Toàn liền đem cô gả cho một tên thích nam, không thích nữ để giúp gia tộc có thể đứng vững thêm mấy ngày. Nhưng vừa qua cửa thì Hoàng Thúy bị người ta ám kế, đổ oan cho tội hạ độc giết phu. Tên thích nam không thích nữ kia vì lúc trước nợ nhân tình của nhà Hoàng Thúy nên giữ cho cô một mạng, rồi ném một bức hưu thư để cô rời đi.

Nhà Hoàng Thúy không thể chứa chấp một người mang danh giết chồng còn bị hưu, liền đuổi cô ra khỏi nhà, gạch tên khỏi gia phả, tuyên bố từ nay trong gia tộc không có một người tên là Hoàng Thúy.

Trong thư có nói Hoàng Thúy sẽ thất cô tự tử, chết làm ma sẽ đeo bám cả nhà họ Hoàng cùng với tên nam không ra nam kia. Nhưng khi Hoàng Thùy kiểm tra xác của cô ta thì không thấy vết thất ở cổ, nhìn chung nguyên nhân dẫn đến tử vong là do rơi từ vách núi cao xuống khiến vỡ sọ mà chết. Khuôn mặt chết rồi nhưng vẫn hiện vẻ sợ hãi của Hoàng Thúy khiến Hoàng Thùy nhớ mãi. Chuyện này đúng là có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Hoàng Thùy nghĩ đến việc mình và cô gái Hoàng Thùy giống nhau y hệt, tên chỉ khác nhau ở cái dấu, điều này chắc chắn không thể nào trùng hợp. Bây giờ nếu cô đem khuôn mặt này ra ngoài làm việc ẽ là không thể, bị người biết mặt không nói, còn gặp kẻ xấu đã hãm hại Hoàng Thúy mới đáng sợ, mạng mình chắc chắn sẽ giữ không lâu.

Hoàng Thùy quyết định theo hai vợ chồng Phan bà bà lên trấn mua ít quần áo và khăn che mặt để hóa trang. Lúc cô ra ngoài đội nón, đeo kính râm, bịt khẩu trang khiến hai vợ chồng già hết hồn. Nghĩ đến việc mang thế này ra ngoài còn bị người chú ý hơn thì bỏ mấy thứ kia ở nhà. Nhờ Phan bà bà chỉ mình cách búi tóc giống một phụ nhân, sau đó mượn bà cái khăn rồi bịt hết cả mặt mũi lại. Hoàng Thùy giải thích là không muốn người xấu dòm ngó nhan sắc xinh đẹp của mình. Hai vợ chồng già liền tin tưởng.

Hoàng Thùy lên trấn thì đem theo tờ ngân phiếu một trăm lượng, sáu thỏi bạc cùng một ít bạc vụn. Theo như Phan bà bà nói thì mình thuộc người giàu có trong thôn rồi. Hơn sáu lượng bạc cô có trong tay có thể mua sắm, ăn cơm gạo trắng, thịt cá đầy đủ trong vòng nửa năm.

May là Hoàng Thùy chỉ đưa sáu lượng cho Phan bà bà xem, nếu đem ba trăm lượng ra chắc bà sẽ sợ chết khiếp. Một năm con bà cũng chỉ kiếm được hai mươi lượng bạc bông lộc.

Đến trấn trên, vì sợ Hoàng Thùy mới đến sẽ lạc đường, Phan bà bà dẫn cô đi vòng vòng một hồi, giúp cô trả giá mua đồ mới biết được mình quả thực rất giàu có.

Hoàng Thùy mua cho mình một xấp vải bố sẫm màu tính cả tiền công may là hai mươi văn, một sấp màu sáng vải đẹp hơn chút thì ba mươi văn, một sấp làm nam trang ba mươi văn, một sấp vải đẹp nhất, đắt nhất giá đến một trăm văn tiền. Vì mua nhiều, còn mướn làm công nên Hoàng Thùy được chủ cửa hàng tặng thêm hai tấm vải trùm đầu hai màu. Tuy vậy, khi Phan bà bà thấy cô đem tiền ra trả thì đau lòng thay. Đúng là cô gái trẻ chưa biết cơm gạo manh áo khó kiếm như thế nào.

Sau khi mua xong mọi thứ cần thiết, Hoàng Thùy hẹn tuần sau lên trấn lấy quần áo sẽ gặp lại Phan bà bà. Lúc lên xe trâu về nhà thì mặt trời sắp lặn. Xe trâu rung lắc cần bán không làm dứt suy nghĩ của Hoàng Thùy, cô đang nhắm tính xem hôm nay mua hết những gì.

Riêng quần áo tiêu tốn hết một trăm tám mươi văn, gạo mua mười đấu hết một trăm văn, số gạo này mình cô có thể ăn hết một tháng, thịt thì mua năm cân cả nạc và mỡ, hết một trăm năm mươi văn, vật rau ở nhà Phan bà bà vẫn để lại nên cô không cần mua. Ngoài ra, Hoàng Thùy còn mua một ít gia vị, nhưng ở đây người ta chỉ ăn muối, đường với một ít hương quế. Muối ba bao nhỏ hết chín văn, hai bao đường hai mươi văn, còn hương quế đến năm mươi văn một bao, gia vị còn đắt hơn gạo thịt, quần áo. Tồn hơn bốn trăm văn tiền.

Ngoài đồ ăn thức uống, Hoàng Thùy còn vào cửa hàng văn phòng phẩm mua một ít giấy, bút lông, mực nghiền các loại, cùng một ít mỹ phẩm và tăm xỉa răng. Không phải cô mua về để rèn chữ, làm đẹp các kiểu đâu, những thứ này mua về để hóa trang khi đi ra ngoài. Hoàng Thùy không muốn vì cái mặt mà hại cái thân. Nhưng nãy món này thật sự rất đắt đỏ, tổng cộng tiêu tốn hơn một lượng bạc, thêm bốn trăm văn tiền lương thực, hôm nay Hoàng Thùy đã tiêu gần một lượng năm trăm văn tiền.

Về đến nhà, nhân lúc trời còn sáng, Hoàng Thùy lấy quyển sổ con và bút bi trong balo ra lên kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Nếu muốn điều tra về cái chết của Hoàng Thúy thì Hoàng Thùy phải có quyền, lúc đó mới trộn lẫn vào được đám văn võ bá quan đó để biết thêm tin tức mà điều tra. Nhưng muốn có quyền thì phải có tiền, cô phải kiếm được thật nhiều tiền, lấy tiền để mua quyền. Có điều, khi có nhiều tiền thì lúc đó sẽ có nhiều người dòm ngó, bản thân yếu ớt thì chắc chắn sẽ trở thành miếng thịt trên tay bọn sói đói kia. Nên Hoàng Thùy bắt buộc phải mạnh và luyện tập kỹ năng sinh tồn cho tốt.

Phan thôn này là một thôn cực kỳ nghèo nàn. Người dân trồng lương thực để bán và đổi để trang trải cuộc sống, ngoài ra còn nuôi một ít gà vịt, nhà nào

khám khá một chút thì nuôi heo. Cá thì người dân bắt ở sông hoặc ở đồng, có một số nam phụ khỏe mạnh thì lên rừng săn bắn để đổi lấy tiền.

Hiện tại, Hoàng Thùy có có hơn ba trăm lượng bạc, số tiền này cô tính để làm vốn kinh doanh. Hoàng Thùy không giống các nhân vật chính xuyên qua có thể làm ruộng, nên cô chỉ có thể động não làm ăn buôn bán. Nhưng trước đó cô muốn rèn luyện bản thân đã, ít nhất khi làm chuyện buôn bán không sợ người ta đem đi đánh chết, hoặc khi có tiền thì bị người cướp mất. Hoàng Thùy còn muốn đột nhập vào nhà người ta, đưa dao kề cổ bắt đối phương làm việc cho mình cơ, cảm giác làm kẻ thần bí đứng sau lưng này rất thú vị. Dù sao luật pháp ở cổ đại rất lỏng lẻo, còn không có camera quan sát, có chút chuyện cũng sẽ không báo quan.

Hoàng Thùy cảm thấy mình là một đồng chí cảnh sát quá mức vô lại và thất đức.

Bắt đầu từ hôm nay, Phan thôn xuất hiện thêm một thôn dân gọi là Hoàng Thùy, là một cô nương bị huơ, luôn dùng khăn bịt kín mặt. Theo như người ta biết và cũng đã từng chứng kiến thì lý do Thùy cô nương phải dùng vải che là vì có một vết sẹo dài trên mặt rất dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lên núi săn bắn

Hoàng Thùy sau khi vạch ra kế hoạch thì bắt tay vào làm ngay. Nàng dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, gạo thịt các thứ đầu vào đầy rất rõ ràng ngăn nắp. Tạo mối quan hệ tốt với hàng xóm nhờ sức lao động khỏe mạnh của họ qua hỗ trợ sửa sang lại nhà cửa để phòng giặc vào nhà, vì mình chỉ là một nàng nương “chân yếu tay mềm”.

Người dân quanh đây đều rất phúc hậu, biết Hoàng Thùy gặp phải hoàn cảnh không tốt nên nhiệt tình giúp đỡ. Sau khi giúp xong còn được tặng một ít thịt và gạo trắng khiến bọn họ ngại ngần đem qua một ít trứng gà, rau dưa để trả lễ. Dù sao gạo và thịt đều là món ăn quý giá.

Hoàng Thùy mua năm cân thịt, róc hết hơn một cân mỡ để rán lấy dầu, lấy hai cân làm thịt đông, một cân tặng người giúp mình sửa nhà, còn một cân thì nhờ thôn dân giúp đỡ chỉ mình cách làm thịt khô. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chừng này thịt ăn tiết kiệm cũng được một tháng.

Hoàng Thùy sửa sang xong nhà cửa, com gạo dầu muối đều ổn thỏa thì tìm đến nhà của thợ săn có tiếng của thôn.

Nam tử thợ săn này tên là Phan An, cái tên này khiến Hoàng Thùy nhớ đến Phan An trong tiểu thuyết thường nhắc đến mà mỉm cười. Anh ta hơn ba mươi tuổi, có vợ và hai đứa con, nhà cũng có chút của cải. Hoàng Thùy nhờ Phan An dẫn lên núi và dạy mình săn bắn. Phan An nghe vậy thì rất ngạc nhiên, nhưng nhìn thân thể yếu đuối của Hoàng Thùy thì ngay lập tức từ chối, hẳn không muốn đem theo một cái gánh nặng.

Biết được Phan An nghĩ gì, Hoàng Thùy mỉm cười một cái rồi đưa tay ra vật ngã hấn trong nháy mắt, khiến cho Phan An và vợ con hấn phải sững sờ. Cuối cùng thì hấn cũng đồng ý đem theo Hoàng Thùy lên núi và dạy nàng săn bắn.

Trước khi ra về, Hoàng Thùy đưa tiền nhờ Phan An làm cho mình một cái cung tốt, một ít tiền làm tiền dạy học, hấn không muốn lấy, nhưng thấy thái độ của nàng kiên quyết nên cũng đành nhận, rồi đảm bảo sẽ dạy cho nàng hết những gì hấn biết. Hoàng Thùy đạt được mục đích thì vui vẻ ra về.

Hai hôm sau, Hoàng Thùy đúng hẹn đến nhà Phan An. Hai người thợ săn khác thấy nàng thì sững sờ. Phan An phải vừa đi vừa giải thích, nhưng họ vẫn không tin tưởng nên nửa đường thì tách ra đi riêng. Phan An đành lắc đầu dẫn theo Hoàng Thùy lên núi.

Hoàng Thùy được Phan An chỉ cho cách cầm cung, sau đó dạy bắn cung. Sau vài lần làm mẫu thì Hoàng Thùy cũng cầm chắc cung và bắn được, mới đầu chỉ bắn được cự ly ngắn, nhưng sau dần quen tay thì bắn càng ngày càng xa. Sau cùng thì nhắm một phát liền bắn trúng đích làm cho Phan An kinh sợ không thôi.

Cái này không phải Hoàng Thùy là thiên tài gì, hồi còn đi học nàng được tiếp xúc với súng đạn như cơm bữa, còn được huấn luyện bắn cung, sử dụng các vũ khí. Ai bảo chuyên ngành nàng học là cảnh sát hình sự, còn phải làm vệ sỹ cho con gái cung của một tập đoàn lớn nên được đem đi huấn luyện thành mình đồng da sắt.

Tuy rằng khả năng vẫn còn, nhưng Hoàng Thùy sợ núi cao còn có núi cao hơn, cộng thêm võ công ở cổ đại rất thần bí khiến nàng sợ hãi một ngày mình bị giết chết mà không biết ai giết, làm cách nào để giết.

Hoàng Thùy luyện tập cả một ngày, tay chân muốn gãy lìa, nàng chỉ cầm một con gà rừng với một con thỏ rừng về nhà, còn bao nhiêu tặng Phan An cả khiến hấn mừng rỡ không thôi. Đây là lần đầu tiên hấn đi săn mà kiếm được nhiều như thế này, tuy rằng những chiến lợi phẩm này đều có được từ Hoàng Thùy. Hoàng Thùy cảnh cáo hấn đừng nói với ai về chuyện này. Phan An biết Hoàng Thùy lợi hại nên không dám hé răng.

Hoàng Thùy đem hai con vật chết này về nhà rồi chôn dưới tuyết cho nó đông lạnh. Sau đó nấu nước tắm rửa rồi nấu ít cháo ăn với thịt đông. Đồng gia vị nàng đem từ hiện đại tới vẫn chưa đựng đến, vì nàng cần chúng để nghĩ cách kiếm tiền.

Hiện tại đang là mùa đông rất khắc nghiệt, gần một tháng nữa là qua năm mới nên người dân chuẩn bị rất nhiều thứ để đón năm mới. Phan An sau hôm đi săn cũng ở nhà giúp vợ dọn dẹp, sửa sang, sắm sửa để chuẩn bị cho năm mới sắp đến.

Hoàng Thùy đến đây được một tuần, hôm nay là ngày nàng lên trần lấy quần áo và thăm vợ chồng Phan bà bà. Nàng không đi xe trâu lên trần mà muốn đi bộ để rèn luyện sức khỏe.

Theo Hoàng Thùy, nếu đánh nhau không giỏi thì phải chạy giỏi, nên cho dù đường xá xa xôi, chạy bộ một quãng đường dài rất mệt, nhưng nàng vẫn cố gắng lết cả người lên trần mà không nghỉ ngơi.

Sau khi lấy được quần áo, Hoàng Thùy lục trí nhớ để đến nhà của Phan bà bà. Nhưng khi gõ cửa thì không phải Phan bà bà ra mở mà một người xa lạ. Hỏi mới biết con trai Phan bà bà lập công lớn nên được điều tới thành Châu Sơn bên cạnh nhận chức rồi.

Hoàng Thùy nghe xong thì chắc lưỡi, đúng là người tốt có phúc của người tốt.

....

“Thùy cô nương, chào buổi sáng!”

“Lý thăm buổi sáng tốt lành! Trời lạnh thế này mà vạt rau nhà thăm luôn xanh tươi, thật khiến người ta hâm mộ”

“Haha, tốt nhất gần đến nơi rồi, Thùy cô nương đã chuẩn bị được gì chưa?”

“Cám ơn Lý thăm quan tâm, con vừa tới, có nhiều cái chưa biết, nên phiên làng xóm cũng ổn định đôi chút rồi ạ.”

“Phải thế chứ, có gì cần hoặc không biết cái gì thì cứ lại nhà thăm, đừng ngại.”

“Vâng ạ, thăm hái rau tiếp nhé. Con đi trước.”

Hoàng Thùy đến nơi này đã được hơn một tháng, còn một tuần nữa là qua năm mới. Nhà nhà ăn tết niên, tiếng cười, tiếng mẹ mắng con rôm rả cả lên, không khí vui mừng tràn lan đến từng cành cây ngọn cỏ. Hoàng Thùy tuy có chút cô đơn nhưng cũng không thấy nặng nề, ít ra cuộc sống ở đây vẫn vui vẻ hơn ở hiện đại nhiều, không có gánh nặng trại trẻ mồ côi, không còn tâm lý nặng nề, lo sợ phải bảo vệ người khác. Ở hiện đại cũng như ở đây, nàng đều chỉ có một mình, chưa bao giờ nhận được một cái tết đúng nghĩa, vì nàng không có người thân, vì từng đồng mưu sinh mà tất bật với công việc.

Sau một tháng vui mình tập chạy rồi cuộc cũng có kết quả tốt. Hoàng Thùy có thể chạy mười kilomet liền mà không thấy mệt, tốc độ chạy càng ngày càng nhanh, nếu ở hiện đại cũng có thể đi thi olympic.

Đường làng, đường núi, đường sông suối gì cũng đều có thể băng băng mà chạy, nhưng muốn đạt đến cấp độ chạy nhanh như gió, hoặc chạy mà người ta không thấy được mình thì còn lâu lắm. Nên Hoàng Thùy phải càng cố gắng hơn mới được. Nàng cũng không sợ bấp chân bị to đầu, dù sao ở đây cũng không mang quần bó hay váy ngắn.

Một tháng này, ngoài thời gian chạy, bắn cung săn thú, Hoàng Thùy còn lên kế hoạch kiếm tiền làm giàu, rồi mày mò làm cho mình mấy cái nà cao su nhỏ gọn đeo ở bên người để tự vệ. Sau này nếu mà cung có vô dụng thì cũng có nà xài để thoát thân.

Ba mươi tết, Hoàng Thùy mua ít bánh trái thấp hương cho có chút không khí, sau đó đóng kín cửa, đợi đến hết mừng mới mở. Dù sao cổ đại lạc hậu, người dân quan niệm người bị huỷ đến nhà người khác lúc lễ tết, cưới xin, tiệc mừng sẽ đem theo vận rủi. Hiện tại Hoàng Thùy đang lấy thân phận của Hoàng Thúy nên cũng không tiện đến nhà người ta.

Ngồi trong nhà, đem sổ sách ra tính toán. Thời gian này Hoàng Thùy không có chi mà chỉ thu vào. Lên mấy ngọn núi săn bắn mấy con thú nhỏ rồi đem đi bán cũng được hơn ba lượng bạc. Thức ăn thì có sẵn nên không mua cái gì, chỉ chi ra vài văn mua một ít bánh trái thấp hương nên không tính là bao.

Số tiền hiện có bây giờ là hơn ba trăm lẻ bảy lượng, Hoàng Thùy muốn lấy số tiền này để đi ra tiền. Theo như nàng biết, muốn mua lại một cửa hàng mặt tiền tốt nhất trên trần khoảng hai trăm lượng bạc, cửa hàng nhỏ hơn, hoặc vị trí không tốt thì giá ít nhất cũng là tám mươi lượng trở lên.

Thời gian này Hoàng Thùy cũng biết được chút ít, ví dụ quần áo ở thời đại này là tự may, hoặc thuê thợ may giùm, chưa có loại hình may mặc sẵn nên Hoàng Thùy tính mở một xưởng may ở thôn, sau đó mới đem lên cửa hàng bán. Giá bán ra tùy loại quần áo và tay nghề, phù hợp với người dân bình thường và những nhà có điều kiện.

Muốn mở xưởng ở nông thôn thì chỉ cần ba mươi lượng là dư giả, vải dùng để may thì phải nhập được giá tốt nhất, còn nhân công thì quá đơn giản rồi, bây giờ việc ít mà người nhiều nên không cần lo chuyện này.

Nhưng muốn làm việc mà không cần xuất đầu lộ diện thì phải kiếm người làm thay, nên Hoàng Thùy quyết định tới chỗ buôn người tìm người. Nàng cần một người thông minh và hoàn toàn trung thành.

Ngoài mở cửa hàng quần áo, Hoàng Thùy còn muốn mở cửa hàng bán balo, túi xách, mở tủ lâu, ... Quả chanh và ớt ngày ấy hỏi thôn dân thì biết ở sau núi có mọc, nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy chúng. Còn đặc biệt nhờ trưởng thôn giúp mình tìm mấy người am hiểu về trồng cây. Chỉ cần qua năm mới là nàng sẽ bắt đầu từng thứ một.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mua người

Hoàng Thùy hóa trang thành một người đàn ông trung niên. Quần áo lấm trước mua bây giờ có thể dùng đến, tóc vấn cao, mày kiếm, râu ria lồm chồm và một cái mụn ruồi lớn nằm dưới cằm. Nhìn Hoàng Thùy bây giờ chẳng khác gì một người đàn ông đầy khí phách. Đây chính là tác phẩm của bút lông và nước than do nàng sáng chế.

Hỏi thăm một chút rồi tìm đến nơi buôn người. Tới nơi, Hoàng Thùy nói chuyện với ông chủ, sau đó ông ta đưa ra năm thanh niên tuổi từ mười tám đến hai lăm. Năm người này nhìn qua ai cũng gầy dơ xương, Hoàng Thùy đánh giá khuôn mặt từng người sau đó chọn ra ba người cảm thấy ưng ý nhất.

“Nếu như ta và mẹ của các người rơi xuống nước, các người sẽ cứu ai?”

Hoàng Thùy đưa ra câu hỏi, sau đó quan sát biểu hiện của từng người. Một người im lặng mím môi, nhìn không ra cảm xúc, một người cúi đầu xuống đất, tay nắm chặt gấu áo, người còn lại thì liếc nhìn hai người bên cạnh, sau đó nhìn Hoàng Thùy như đã có câu trả lời.

“Người trả lời trước đi.” Hoàng Thùy chỉ người thứ ba.

“Tiểu nhân chắc chắn sẽ cứu ngài, từ bé mẹ đã bán tiểu nhân cho người ta, bây giờ đến mặt mũi bà thế nào tiểu nhân còn không nhớ.” Hắn nói xong thì miệng mím chặt, ánh mắt có chút ưu thương nhìn Hoàng Thùy.

“Ý người thế nào?”

“Tiểu, tiểu nhân cũng vậy. Chắc chắn sẽ cứu ngài.” Thấy ánh mắt Hoàng Thùy hướng về phía mình, người thứ hai có chút hoảng sợ, đầu cúi mạnh không dám ngẩng lên, run rẩy trả lời.

“Còn người?” Hoàng Thùy nhìn người còn lại.

“Ta, tiểu nhân sẽ cứu mẹ.” Người này vừa nói, mày đồng thời cũng nhăn lại, hắn nhắm mắt khổ sở.

“Tại sao?”

“Tại vì tiểu nhân là do mẹ sinh ra, tiểu nhân nợ mẹ một mạng nên phải cứu bà. Cứu bà xong chắc chắn tiểu nhân sẽ quay lại cứu ngài, cho dù có chết cũng sẽ đi theo ngài.” Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt mong chờ cầu xin Hoàng Thùy. Mong ngài hãy mua hạ nhân, hạ nhân nguyện trung thành với ngài cho đến chết.”

...

Hoàng Thùy gọi ông chủ buôn người ra rồi chỉ chỉ ba người kia, cuối cùng thì chỉ vào người thứ ba. Ông ta thấy nàng chọn hắn ta thì lập tức mừng rỡ.

“Vị đại gia này đúng là có mắt nhìn người, chàng trai trẻ này nhìn qua đúng là không chê vào đâu được.”

Hoàng Thùy không nói gì, tay vẫn để nguyên, xong lại di chuyển đến người đầu tiên.

“Người này đi.”

“Ây da, vị đại gia này, người này thì có gì tốt chứ, xem xem tên này nè, nhìn mặt mũi rất sáng sủa đi.” Ông chủ buôn người quỳnh lên, sau đó chạy tới lời người thứ ba ra rồi kể một loạt mặt tốt của hắn cho Hoàng Thùy nghe.

Hoàng Thùy như có điều suy nghĩ, gãi gãi cằm một lúc rồi gật đầu.

“Thế cũng được, giá cả như thế nào?”

“Mười lượng.” Ông chủ buôn người dơ mười ngón tay lên.

“Ba lượng.” Hoàng Thùy dứt khoát.

“Bồ tử của tôi ơi, vị đại gia này, người để cho người ta làm ăn với chứ.”

“Nói thật là ta không ưng mấy người này lắm, nhưng mắt nàngng đến đây rồi mà tay không đi về thì hơi kỳ nên ta mới mua đại. Nếu người cảm thấy khó quá thì cho qua vậy.”

Hoàng Thùy nói rồi dậm bước bỏ đi.

“Bốn, bốn lượng, chẳng phải vì tên này không làm... A, không có gì, ngài đừng đi. Ba lượng hai trăm văn, ngài đồng ý thì ta vào trong lấy luôn khế ước

người này cho ngài”

“Được.”

Nhận được câu trả lời của Hoàng Thùy, ông chủ buôn người ríu rít vào nhà lấy đồ, chỉ sợ người chạy mất. Lúc hắn đem khế ước ra trên mặt đầy đau khổ, há mồm tròn mắt với tên hạ nhân vừa được mua. Sau khi nhận được tiền thì nhanh chóng đóng cửa đuổi người.

Ra khỏi chỗ buôn người, bỗng tên hạ nhân kia quỳ phịch xuống dập đầu vái lạy khiến Hoàng Thùy khiếp sợ a lên một tiếng.

“Đa tạ chủ nhân đã mua tiểu nhân, từ nay về sau tiểu nhân sẽ sống chết đi theo ngài, chỉ mong chủ nhân đừng có ý nghĩ kia với tiểu nhân, cho dù làm trâu làm ngựa tiểu nhân cũng chịu.”

Hoàng Thùy há hốc mồm nhìn hắn, muốn hắn đứng dậy nhưng hắn không chịu, bất nằng đồng ý cho bằng được.

Rốt cuộc thì hắn cũng đứng dậy khi Hoàng Thùy ríu rít gật đầu đồng ý sẽ không có ý nghĩ kia với hắn, nhưng ý nghĩ kia là ý nghĩ gì nàng còn không biết. Nàng dẫn hắn đi mua vài bộ quần áo, vừa đi trên đường vừa hỏi chuyện từ lớn đến bé của hắn, lúc này mới hiểu “ý nghĩ” kia của hắn là gì.

Hoàng Đông – tên Hoàng Thùy đặt cho hắn, nay hai mươi tuổi, bị bán làm nô cách đây năm năm, lúc trước hắn cũng là một người có học thức. Cha mẹ vì kiếm tiền cho hắn đi học mà kiệt sức, cả hai thay nhau bệnh liệt giường. Vì muốn có tiền chữa bệnh cho cha mẹ nên Hoàng Đông nghĩ quẩn, đem mình đi bán để lấy tiền mua thuốc. Nhưng cuộc đời trở trêu, sau khi bán mình hai tháng thì hắn nghe được tin cha mẹ đều qua đời.

Sau đó Hoàng Đông cực kỳ tự trách bản thân, vùi đầu vào làm việc, ai sai ai bảo gì cũng làm. Vì hắn biết chữ, có chút thông minh, mặt mày lại sáng sủa nên được ông chủ nhìn trúng, được ông đem theo bên người, đi được rất nhiều nơi, tiếp xúc được với đủ loại người, còn được dạy tính toán sổ sách.

Cứ tưởng mình có phước gặp được một ông chủ tốt, nhưng ai ngờ được, ông chủ này của hắn là một người thích nam.

Có một ngày, bỗng nhiên ông chủ gọi Hoàng Đông vào phòng của mình lúc trời tối khuya, sau đó đẩy Hoàng Đông lên giường rồi hôn vào người hắn tới tấp. Hoàng Đông sợ hãi tới độ, sau đó dùng hết sức bình sinh đẩy ông ta ra rồi chạy trốn. Nhưng vừa ra khỏi phòng thì gặp được phu nhân của ông già kia, bà ta giận tím mặt, kêu người đánh hắn hai mươi trượng rồi bán ra khỏi phủ.

Sau khi vót được nửa cái mạng thì bị bọn buôn người bắt hắn làm việc liên tục, người Hoàng Đông đã gầy còn gầy hơn, vì cái thân ốm yếu này mà mãi từ đó đến giờ vẫn không có ai chịu mua hắn, hắn phải theo đoàn buôn người bốn ba khắp mọi nơi, chịu đủ loại cực hình lớn nhỏ mà sống sót. Hắn cũng từng có ý nghĩ tự kết liễu đời mình, nhưng mạng của hắn là do cha mẹ đổi. Hắn không muốn phụ lòng cha mẹ, dù chỉ có một tia hi vọng hắn vẫn sẽ cố gắng hết mình.

Hoàng Thùy nghe xong thì khóe miệng co cấp, một cô nương xinh đẹp như ta không đến mức đói bụng ăn quàng vậy đâu.

Về mặt Hoàng Thùy đầy cảm thán, đưa tay vỗ vai Hoàng Đông, ý bảo hắn yên tâm, nhỏ nhẹ nói.

“Ta không thích phi công.”

...

Hoàng Thùy đi dạo một vòng đông tây mua áo quần và đồ sinh hoạt cho Hoàng Đông, tiện thể nghe ngóng một chút. Đang đi giữa đường thì gặp một đám người ngựa chạy qua, người dân phải tách ra hai bên. Hoàng Thùy cũng lui qua một bên khỏi bị người ta dẫm phải, nhưng cũng vừa lúc đụng trúng một người từ phía sau đi ra.

“A, vị đại gia này, có phải ngài muốn mua tầu lâu đúng không? Tốt quá, nhanh vào đây.”

Hoàng Thùy không hiểu mô tê gì bị người đàn ông trung niên dẫn vào tầu lâu đang đóng cửa trước mắt. Hoàng Đông như cái đuôi nhỏ đi theo sau.

Người đàn ông đi vào liền bỏ Hoàng Thùy ngơ ngác đứng ở đó, còn ông ta chạy vào nhà lớn tiếng gọi ông chủ của mình.

“Lão gia, lão gia, có người tới mua tầu lâu. Lão gia, người đâu rồi!”

Có tiếng trả lời vọng lại, sau đó hai chủ tớ trước sau chạy ra.

“A, vị này là muốn tới mua tầu lâu phải không? Ta nói thật luôn, trưa nay ta phải đi gấp nên cần bán vội tầu lâu, chỉ cần một trăm hai mươi lượng là đủ. Không thêm không bớt. Ngài thấy được thì chúng ta lên quan làm khế ước ngay bây giờ.”

Hoàng Thùy nghe ông chủ tầu lâu nói vậy thì lướt một vòng quanh đánh giá. Bên trong khá rộng rãi, gồm hai lầu, bàn ghế hơi cũ, bố cục khá bình thường. Nhưng so với cái giá một trăm hai mươi lượng thì không đến mức gọi là bán rẻ, cũng lắm là rẻ hơn vài lượng bạc.

“Nhưng mà ta không phải đến mua tầu lâu, chỉ là đi ngang qua rồi bị lôi vào đây.” Hoàng Thùy vô tội nói.

“Cái gì?” Ông chủ tầu lâu sững sốt, quay qua trừng mắt trách phạt người sau lưng.

“Nhưng, nhưng, ngài đại ân đại phước mua giùm ta. Ta đang có chuyện gấp cần phải lên đường ngay. Một trăm lượng, giá này chẳng khác gì cho không

rồi. Phía sau còn có hậu viện có thể ở, ngại mua về làm nhà ở cũng được. Nên làm ơn mua nhanh giúp ta đi.”

Ông chủ tửu lâu đau khổ năn nỉ Hoàng Thùy, hẳn đúng là đang có việc cực kỳ gấp phải đi liền. Vì sau này không trở lại đây nữa, nếu không hẳn cũng không muốn bán tửu lâu đã mở cửa được hơn chục năm này đâu.

“Ai, được rồi, dù sao ta cũng đang tính mua nhà, vậy coi như mua ở tạm vài ngày vậy.”

Hoàng Thùy nghe được phía sau có hậu viện thì tâm động, nhưng về mặt vẫn nhấn nhó như kiểu nhận mệnh. Ông chủ tửu lâu nghe xong thì mừng rỡ, không nói nhiều liền kéo theo Hoàng Thùy lên quan làm khế ước bán tửu lâu. Sau đó hẳn cầm gói to gói nhỏ đem theo người nhà và hạ nhân lên xe ngựa rồi đi. Mọi việc xảy ra cực kỳ nhanh chóng, đến mức Hoàng Thùy cầm khế ước tửu lâu trên tay mà vẫn chưa tin được.

“Ot ~!”

Tiếng bụng của Hoàng Đông đánh trống làm Hoàng Thùy tỉnh lại. Nàng cười cười nhìn Hoàng Đông đang đỏ mặt tía tai, sau đó dẫn hắn đến quán ăn lẻ đường. Gọi mỗi người một tô cháo.

Không phải Hoàng Thùy keo kiệt gì đâu, nhưng hôm nay nàng đã tiêu tốn rất nhiều tiền rồi, tiền voi đi thì thịt cũng đau.

Nhìn khế ước tửu lâu trên tay, Hoàng Thùy quyết định mở tửu lâu trước.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thuê đầu bếp

Muốn mở tửu lâu cần có đầu bếp, chương quầy và tiểu nhị. Hiện tại Hoàng Thùy và Hoàng Đông là hai người, chỉ cần tìm thêm một đầu bếp nữa là có thể làm việc. Đầu bếp phải biết nhiều món và tay nghề cao, phải có thiên phú trong việc nấu nướng, học một hiểu mười, vì đây chính là trụ cột của một tửu lâu “chất lượng hàng đầu”.

Hoàng Thùy nghĩ đến việc mua người, nhưng mua người thì làm sao biết được người nào nấu ăn tốt mà mua. Nhưng nếu thuê thì sợ không tin tưởng được. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Hoàng Thùy vẫn chọn thuê người, thuê người ở Phan thôn. Người Phan thôn chất phác thật thà, người nấu ăn tốt cũng nhiều, nàng nhận ân huệ của người dân ở đây nên sau này có việc gì tốt cũng sẽ nghĩ đến thôn trước.

Thức ăn ở tửu lâu ngoài những món bình thường hay ăn, Hoàng Thùy sẽ xen kẽ thêm những món ở hiện đại, đến cả rượu nàng cũng sẽ chế biến tốt, chắc chắn sinh ý sẽ dồi dào.

Sau khi vạch xong kế hoạch mở tửu lâu, Hoàng Thùy gọi Hoàng Đông đang tắt bật dọn dẹp lại. Nàng muốn giao việc cho hắn.

“Hoàng Đông, ngươi sẽ làm tốt những việc ta giao chứ?”

Hoàng Đông nghe vậy thì quỳ xuống, giơ tay lên thề.

“Tiểu nhân không biết mình sẽ hoàn thành hoàn hảo việc chủ nhân giao không, nhưng tiểu nhân xin thề sẽ cố gắng hết sức, làm tốt nhất có thể những công việc mà chủ nhân giao.”

“A, tốt tốt. Nhưng việc ta giao cho ngươi làm đều là chuyện lớn. Nếu có sai sót thì sao?” Hoàng Thùy dựa lưng vào ghế, tay đưa ly trà lên nhấp nhí. Trên đời này, thứ khó uống nhất vẫn là trà – đắng ngắt.

“Tiểu nhân lấy tính mạng ra để cam đoan.” Hoàng Đông kiên định nhìn Hoàng Thùy, ánh mắt rực lửa ý chí.

“Tốt, được rồi, đứng dậy, từ nay cứ gọi ngươi xưng ta, đừng có cái gì tiểu nhân, khó nghe muốn chết.”

Hoàng Đông nghe vậy thì ngạc nhiên, nhưng không nói gì, đứng dậy sẵn sàng nghe mệnh lệnh.

“Tửu lâu này giao cho ngươi, không những tửu lâu, còn những cửa hàng khác của ta sau này cũng giao cho ngươi. Ngươi sẽ ra mặt làm việc, lấy danh ông chủ thay ta. Ngươi hiểu ý ta chứ?”

Hoàng Đông về mặt càng thêm kinh ngạc, nhưng hẳn là người thông minh, vừa nghe liền hiểu.

Hoàng Thùy nói kế hoạch mở tửu lâu cho Hoàng Đông nghe, sau đó sắp xếp chỗ ở, đưa cho hắn một ít bạc rồi để hắn ở đây vài ngày thám thính tin tức, tìm hiểu một số thứ cần thiết.

Xong xuôi đầu vào đây, Hoàng Thùy dẫn Hoàng Đông đến Phan thôn cho hắn biết đường, hẹn ba ngày sau gặp nhau ở đây. Sau đó một người lên trấn,

một người vào thôn.

...

Ba ngày sau.

Hoàng Thùy như mọi ngày chạy bộ luyện võ, tới giờ thì từ từ chạy đến đầu thôn.

“Hoàng Đông.”

Nghe tiếng gọi, Hoàng Đông quay người lại, nhưng trước mắt hắn không phải là ông chủ cương nghị, mà là một vị phụ nhân trẻ trằm khăn bịt hết mặt mày khiến hắn hết hồn.

“Chủ nhân?” Hôm nay Hoàng Đông mang một bộ đồ cực kỳ đắt tiền, nhìn một cái liền biết phú quý. Đồ này là ba hôm trước Hoàng Thùy đích thân vì hắn mà chuẩn bị.

“Ta đây, đi theo ta.”

Hoàng Thùy dẫn theo Hoàng Đông đến nhà thôn trưởng, giữa đường gặp không ít thôn dân hiếu kỳ. Hoàng Thùy biết họ tò mò nên mỉm cười trả lời.

“Là hắn muốn gặp thôn trưởng nên ta dẫn đường cho hắn.”

Thôn dân nghe vậy cũng không hỏi gì nhiều. Dù sao cũng không ít người đến tìm thôn trưởng.

Thôn trưởng là người già nhất Phan thôn, lại là một người hiền hậu nên ở thôn rất có tiếng nói. Khi Hoàng Thùy đến thì thấy ông đang rít thuốc, uống trà, nhìn rất nhàn nhã.

“Thôn trưởng đại nhân, có người tìm ngài.”

“A, Thùy cô nương, hôm nay không lên núi nữa hả. Là ai tìm ta thế.”

“Đây là Đông gia, hắn có việc cần ngài giúp đỡ.”

Hoàng Đông rất nhanh nhay, bước lên chào hỏi thôn trưởng rồi nói ra mục đích của mình.

“A, người muốn đến tìm đầu bếp ở cái thôn nghèo nàn này hả?”

Hoàng Đông nghe vậy thì cười.

“Tại hạ ngày bé đi lạc được thôn dân giúp đỡ, bây giờ muốn quay lại làm chút việc coi như báo đáp.”

“Người như ngươi thật hiếm thấy. Đi theo ta.” Thôn trưởng gạt gù vuốt chòm râu trắng dài ngoằng của mình nhìn Hoàng Đông tán thưởng, sau đó đứng dậy vào nhà lấy cái chiêng đồng rồi dẫn người đi ra bãi đất trống của thôn.

“Keng keng keng...”

Tiếng chiêng đồng vang lên vang vọng khắp Phan thôn, thôn dân đang làm việc thì đồng loạt nghỉ tay chạy lại, lâu lắm rồi mới nghe thấy chiêng, chắc chắn là có việc quan trọng.

“Thôn trưởng, có chuyện gì sao gọi chúng ta tụ tập lại đây vậy?” Một thôn dân hiếu kỳ hỏi. Mọi người cũng tò mò nhìn thôn trưởng, mắt không tự chủ cũng liếc qua người ăn mặc phú quý bên cạnh đánh giá.

“Mọi người yên lặng nghe ta nói.” Thôn trưởng dơ tay lên, thôn dân lập tức im lặng không xì xào nữa.

“Vị này là Đông gia, ngài ấy là ông chủ của túu lâu trấn trên, xuống đây vì muốn tìm đầu bếp cho túu lâu, không kể nam hay nữ, già hay trẻ.”

Nghe thôn trưởng nói xong, người dân bắt đầu xì xào nghị luận, không khí càng ngày càng sôi nổi, đúng là chuyện tốt từ trên trời rớt xuống. Làm đầu bếp cho túu lâu chắc chắn tiền công sẽ rất cao. Bọn họ đúng là nằm mơ cũng muốn làm.

“Nhưng vị Đông gia này, làm sao để được ngài chọn làm đầu bếp.” Một thôn phụ lên tiếng hỏi. Điều này cũng chính là điều mọi người muốn biết, ai nấy đều im lặng chờ đợi câu trả lời của Hoàng Đông.

“Các vị hương thân xin lắng nghe. Hôm nay vị nào muốn ứng tuyển đầu bếp thì hãy về nhà làm ra ba món ăn từ rau muống, nếu nhiều hơn thì càng tốt. Tại hạ sẽ ở đây chờ các vị, mời các vị đầu giờ mùi tập trung tại đây để tại hạ mời người xuất sắc nhất làm đầu bếp.”

Nghe được Hoàng Đông nói, thôn dân có người mừng rỡ, có người ảo não. Người ảo não thì rất nhanh bình tĩnh lại, sau đó về nhà hoặc xuống ruộng, tiếp tục công việc đang dang dở. Người mừng rỡ thì phấn khởi chạy về nhà, chuẩn bị làm đồ ăn ứng tuyển đầu bếp.

Hoàng Thùy cũng nổi gót mọi người tan rã về nhà. Vào nhà, nàng thay một bộ nam trang rồi hóa trang thành một người hầu nhỏ. Sau đó chạy lại bãi đất trống của thôn.

Tại bãi đất trống, các thanh niên đang giúp đỡ Hoàng Đông đem bàn ghế ra để lát nữa đem thức ăn trình bày lên. Hoàng Đông cũng loay hoay cùng họ sắp xếp như lời Hoàng Thùy dặn.

“Công tử.” Hoàng Thùy chạy lại chỗ Hoàng Đông, nhẹ giọng gọi.

“A!” Trong lòng Hoàng Đông lộp bộp, chủ nhân hần đúng là cao thủ hóa trang, thật đúng là khiến hần khiếp sợ. Như hiểu ý của nàng, hần gật đầu một cái.

Một thanh niên đem một cái ghế tới cho Hoàng Đông rồi mời hần ngồi. Hoàng Đông lúng túng không biết làm sao. Chủ nhân hần còn đứng sao hần dám ngồi đây.

“Công tử, mời ngài ngồi.” Như biết được suy nghĩ của hần, Hoàng Thùy chạy lại nhận ghế rồi đưa lại cho Hoàng Đông. Mím cười với hần, ý tứ là không có gì, người ngồi đi.

Hoàng Đông miễn cưỡng ngồi xuống. Hoàng Thùy đứng một bên, chấp tay, người nghiêng về phía trước, đầu hơi cúi xuống, rất ra dáng người hầu.

Đầu giờ mùi, các thôn dân lục tục đem theo thức ăn mình chuẩn bị lên. Nhìn sơ qua thì giống nhau cả, đều là rau muống xào, canh rau muống và rau muống luộc. Tất cả có tám người trình món, nhưng có đến hai mươi lăm đĩa rau.

Sau khi các đĩa rau được trình lên đầy đủ. Hoàng Thùy nổi gót theo Hoàng Đông thử thức ăn của từng người và chọn ra được ba người có tay nghề tốt nhất. Trong đó có một người làm bốn món rau muống, ngoài ba món xào, luộc, canh bình thường thì còn có thêm canh chua rau muống. Hoàng Thùy không cần nghĩ nhiều mà chọn luôn.

Người được chọn là Lý Thị Hoa, là bà mẹ góa chồng nổi tiếng nấu ăn ngon ở Lý gia, từng làm đầu bếp ở kinh thành. Bảy năm trước ở kinh thành xảy ra biến, vợ chồng Lý Thị Hoa sợ bị liên lụy nên chạy trốn tới Phan thôn, chồng của bà sau đó bị một trận bệnh nặng, tiêu tốn rất nhiều thuốc thang nhưng chỉ duy trì được ba năm. Sau khi chồng chết, Lý Thị Hoa một mình nuôi con đến tận bây giờ.

Hoàng Đông nói ra yêu cầu làm việc của mình cho Lý Thị Hoa, trả lương cho bà là một tháng một lượng, đưa hợp đồng làm việc cho bà ấn dấu tay. Nội dung hợp đồng là Lý Thị Hoa phải làm cho Hoàng Thùy ba năm, tiền công sẽ thay đổi theo sinh ý của tửu lâu. Trong thời gian làm việc, nếu như bà để lộ bất kỳ thông tin nào của tửu lâu, hoặc có bất kỳ thực đơn nào của lâu bị rò rỉ ra ngoài thì con trai bà là Dương Quý sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, đồng thời bồi thường ba trăm lượng bạc.

Tuy bản cam kết có chút khiến cho người sợ hãi, nhưng vì tiền công cao, Lý Thị Hoa không muốn con trai phải sống những ngày ăn không đủ no nên đồng ý, ấn dấu vân tay lên hai bản khế ước, một bản Hoàng Đông giữ, còn một bản Lý Thị Hoa giữ.

Con trai của Lý Thị Hoa năm nay mười lăm tuổi, lúc còn nhỏ có đi học chữ, sau này xảy ra biến cố hai thì mẹ con phải sống nương tựa lẫn nhau nên mới không đi học nữa. Hoàng Thùy nhận hần vào làm tiểu nhị, một tháng cấp hần năm trăm văn tiền.

Hoàng Đông hẹn Lý Thị Hoa và Dương Quý ngày mai lên giúp đỡ dọn dẹp và sắp xếp lại tửu lâu, tiền công vẫn ấn theo bình thường. Hai mẹ con liền rời rít đồng ý, bọn họ rất muốn nhanh nhanh kiếm được tiền.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mở tửu lâu

Sáng hôm sau, Hoàng Đông, Hoàng Thùy và hai mẹ con Lý Thị Hoa cùng nhau bàn bạc sắp xếp lại tửu lâu. Tầng trệt khá rộng rãi, có thể chứa thoải mái năm mươi người. Phía sau nhà bếp là hậu viện, có hai dãy nhà, một dãy năm phòng cho chủ nhân ở nên được trang trí tỉ mỉ, dãy còn lại có ba phòng, nhà tắm và nhà xí cũng được phân chia rõ ràng hai bên. Giữa hậu viện còn có một cái giếng, rất tiện cho việc múc nước vào nhà tắm hoặc nhà bếp. Tầng trên lại có thêm năm nhà gian rất rộng rãi, được trang hoàng nhã nhặn. Hoàng Thùy chọn cho mình một nhà gian có vị trí tốt nhất làm phòng riêng.

Một trăm lượng mua được một tửu lâu còn kèm theo hậu viện, đúng là quá hời rồi.

Hoàng Thùy sắp xếp cho mẹ con Lý Thị Hoa ở dãy nhà hạ nhân phía bên trái, tuy nói dãy nhà này có chút đơn sơ nhưng so sánh với nhà ở Phan thôn thì tốt hơn rất nhiều. Hoàng Đông mấy hôm trước đã được sắp xếp tốt, ở dãy nhà cho chủ nhân bên kia. Lúc đầu hần còn ngập ngừng muốn ở phòng hạ nhân, nhưng Hoàng Thùy phản đối, nói hần muốn làm lỡ chuyện của nàng thì cứ qua đó mà ở. Lúc đấy hần còn lâu bà Hoàng Thùy thật kỳ quái, tại sao làm ông chủ không chịu làm lại muốn đi làm tôi tớ cho hạ nhân.

Hoàng Thùy quyết định vẫn giữ nguyên sắp xếp ban đầu của tửu lâu, nhưng lại có thêm một số đổi mới.

Ở bên cạnh mỗi bàn ăn sẽ có thêm một cái thùng rác làm bằng gỗ, dùng vài bố khâu thành một cái túi như túi rác ở hiện đại rồi trùm lên thùng rác. Sau mỗi buổi sáng sẽ đem túi rác đi giặt. Làm thế sẽ giúp tủ lâu sạch sẽ hơn, cũng bớt thời gian lui tới dọn dẹp.

Ngoài ra, tủ lâu còn thiết kế thực đơn, một bảng thực đơn lớn đặt trên tường để mọi người đều có thể thấy. Vì tránh trường hợp người không biết chữ, Hoàng Thùy tính mời sư phụ về vẽ lại các món để tất cả mọi người có thể nhận diện được. Còn ở các nhà gian thì sẽ có các thực đơn nhỏ đặt ở từng phòng, vì những người có tiền đa phần đều biết chữ nên không cần tranh vẽ.

Vì không đủ nhân lực, lại muốn tiết kiệm thời gian phục vụ khách gọi món và thoát tiền bạc. Hoàng Thùy quyết định mở tủ lâu theo phong cách KFC, muốn ăn thì tới gọi món và trả tiền trước. Cũng thiết kế bảng viết bằng gỗ, sau đó dùng than để viết, vì sợ than làm bẩn tay, Hoàng Thùy còn cho người làm bao tay để khi nào đứng quầy viết món cho ăn cho khách, bảng nào xong thì xóa bảng đó. Các món trên thực đơn đều được đánh số nên chỉ cần viết số ra rồi đưa vào nhà bếp là được.

Hoàng Thùy quyết định trước hết cứ như vậy, hiện tại bốn người cũng coi như vừa đủ, nếu như khách đông hơn dự tính thì nàng sẽ thuê thêm nhân lực hoặc là mua người.

Sau khi sắp xếp và bàn bạc xong mọi thứ, Hoàng Thùy phân Hoàng Đông đến nhà thợ mộc trong Phan thôn làm chậu gỗ và băng, mẹ con Lý Thị đi đặt may bao bố, còn mình thì đi tìm thợ vẽ.

Xong việc trời cũng đã tối, mẹ con Lý Thị không dám đi bộ về nhà nên ở lại tủ lâu luôn. Hoàng Thùy nhân lúc không ai để ý liền lên chạy về nhà. Nàng còn phải tính toán sổ sách và nghĩ ra món ăn mới.

Trong người Hoàng Thùy bây giờ còn đúng hai trăm lượng bạc, hơn một trăm lượng sau khi mua nhà mua người rồi mấy thứ linh tinh cũng tiêu hết. Bây giờ thuê người vẽ tranh tám một lượng, băng viết và thùng rác tám hai lượng là thoải mái. Rau dưa, thịt cá không cần lo lắng, tất cả đều tuyển chọn ở trong thôn, vừa dồi dào giá cả lại rẻ.

Cái quan trọng cần giải quyết bây giờ là thực đơn. Mấy món ăn bình thường Hoàng Thùy sẽ để Hoàng Đông và Lý Thị quản lý, còn nàng sẽ nghĩ ra món mới. Cứ cách một tuần đến một tháng sẽ đưa ra bán một món mới.

Hiện tại đồ chua vẫn chưa thịnh hành, người ở đây chỉ biết đến đồ ngâm chua, nhưng bọn họ không biết chế biến nên hương vị rất bình thường. Hoàng Thùy đã tìm ra được chanh và ớt nên thứ này sẽ là tài lộc của nàng, đồ gói chính là đặc sản của tủ lâu. Ngoài ra còn có kim chi, cơm nắm, cơm cuộn, mỳ ý, v.v.. Hoàng Thùy mới nghĩ thôi đã chảy cả nước miếng.

Bốn người tát bát một tuần thì đại công cáo thành, từ thực đơn cho đến bàn ghế đều đầu vào đấy. Trong một tuần này, ngoài việc chuẩn bị mấy thứ cần thiết cho tủ lâu, Lý Thị cũng xen kẽ việc bếp núc, một hôm làm bốn năm món để ăn thử. Hoàng Thùy sau khi ăn thử rất nhiều món của Lý Thị và các tủ lâu khác thì rút ra một kết luận, người ở đây không bỏ đường vào thức ăn, chỉ dùng đường để làm bánh hoặc điểm tâm. Không biết là do đường đắt nên không ai dùng hay sự thật là không ai biết mà dùng.

Sau khi biết được điểm này thì Hoàng Thùy chỉ Lý Thị thêm đường vào một số thức ăn, hương vị của các món liền trở nên đậm đà và phong phú hơn rất nhiều.

Cách khai trương vài ngày, Hoàng Thùy dẫn theo Hoàng Đông và Dương Quý lên núi hái rất nhiều chanh và ớt. Lần trước nhờ trưởng thôn tìm giúp người am hiểu trồng cây đã có kết quả, Hoàng Thùy liền sai Hoàng Đông tới gặp người đó và làm hợp đồng thuê người trồng cây, hợp đồng cũng giống như của mẹ con Lý Thị, nếu tiết lộ bí mật thì cả nhà hẳn đều chịu trách nhiệm.

Người trồng cây này là Phan Thủ, ba mươi bảy tuổi, từng trồng rất nhiều loại cây ăn quả và rau củ nên có kinh nghiệm dồi dào. Hoàng Thùy mua một mảnh đất lớn sau núi để hẳn thí nghiệm trồng chanh và ớt, xây cho hẳn một cái chòi nhỏ để ở, bao xung quanh là tường viện cực kỳ chắc chắn. Một mình hẳn sẽ làm việc ở đó, sáng dậy sớm làm việc, trưa vợ hoặc con hẳn đem cơm tới, tối thì về nhà. Hoàng Thùy đưa trước cho Phan Thủ năm trăm văn để vợ hẳn trang trải cuộc sống, tiền công một lượng một tháng, cuối tháng lại tới lãnh tiếp năm trăm văn.

Có được chanh và ớt, Hoàng Thùy hướng dẫn Lý Thị làm gói rau muối thịt heo, gói bò và gói gà, ba món này làm từ thịt nên giá hơi đắt. Ngoài ra còn có gói chay như gói dưa leo, gói đu đủ, gói bắp chuối. Lý Thị được Hoàng Thùy hướng dẫn làm món ăn ngon thì không khỏi khen không dứt miệng, tiểu tử này còn trẻ mà biết không ít món ngon trên đời. Quên nói, Hoàng Thùy giới thiệu mình là người hầu của Hoàng Đông, gọi là tiểu Hoàng.

Những ngày này, Hoàng Thùy còn để Lý Thị ngâm một ít đồ chua như cải chua, dưa chua, cà pháo. Cũng để cho Lý Thị làm chút tòi và hành ngâm chua, ở đây người ta không ăn sống được vì mùi rất hăng, chỉ để khử thức ăn cho thơm. Ngoài ra còn có lòng heo, ở nơi này dường như không ai dùng đến, nhà nào tiếc thì chỉ ăn vài miếng, sau đó lại vứt cho chó ăn vì hôi. Hoàng Thùy biết được thì cực kỳ vui mừng, nàng sẽ dùng lòng heo để làm món chiêu bài tiếp theo.

Hôm khai trương, Hoàng Thùy áp dụng giảm nửa giá, còn có đồ ăn thử trước khi mua, mỗi người được thử hai món. Nhiệm vụ của Dương Quý là đứng ở ngoài kêu gọi khách, sử dụng cách quảng bá một truyền mười, mười truyền trăm, khiến khách hàng đến nườm nượp.

Hoàng Thùy biết khách hôm nay chắc chắn sẽ đông nên thuê bốn người ở Phan thôn tới phụ, hai người đứng phụ bếp giúp Lý Thị, hai người thay phiên bung đồ ăn và đem bảng gọi món vào cho đầu bếp.

Tủ lâu của Hoàng Thùy có tên là “Nhớ”, nghĩa là ai đến rồi chắc chắn sẽ nhớ mãi không quên hương vị của quán. Nhớ tủ lâu mở cửa khai trương từ sáng sớm, càng về trưa khách càng đông, qua đến buổi chiều mới vui bớt, cũng vừa lúc nguyên liệu trong kho không còn bao nhiêu, Hoàng Thùy không nghĩ nhiều mà đóng cửa. Lý do là vì sau khi nhìn thấy khách hàng cứ từng lớp mà đến, Hoàng Thùy sợ vạn nhất có người có ý xấu mà làm chuyện xằng bậy gì đó, ví dụ như giả bộ nói đồ ăn có độc thì thật sự rất rắc rối.

Vì phòng ngừa có người nảy ý xấu hoặc các tử lâu khác ganh tỵ vì sinh ý tốt mà bày kế hãm hại. Hoàng Thùy làm một bảng nội quy dành cho khách bao gồm:

“Khách hàng ăn cơm tại tử lâu bị ngộ độc, tử lâu sẽ chịu trách nhiệm, còn ăn xong về mới bị thì xem như không liên quan tới tử lâu. Trong lúc ăn cơm bị ngộ độc, tử lâu phát hiện chỉ có độc ở thức ăn của người bị ngộ độc, còn của tất cả khách trong quán không có thì sẽ quy thành bị người khác cố ý hạ độc và trình lên quan xử lý. Nếu tra ra có người cố ý hại tử lâu thì bị phạt năm trăm lượng bạc và đứng ra trả lại danh dự cho tử lâu.

Trong tử lâu, có người cố ý quấy rối sẽ bị lôi ra ngoài đánh và không hoan nghênh người đó trở lại tử lâu nữa. Ngoài ra, nếu ai trình lên được người cố ý hại tử lâu sẽ được thưởng năm lượng bạc, chỉ cần đưa ra được chứng cứ xác thực và làm cho người đó nhận tội. Người cố ý hại tử lâu sau khi tra ra được sẽ bị phạt năm lượng bạc và nhận tội trước tử lâu. Tất cả những điều trên đều được nha môn công nhận và tiến hành xử phạt.”

Hoàng Thùy đưa nội quy này lên nhờ quan Huyện đóng dấu, tất nhiên không phải làm không công. Đổi lại, Hoàng Thùy đưa cho hân một gợi ý về việc canh tác hai mùa lúa nước, chỉ cần hân thí nghiệm thành công thì sẽ tiền đồ vô hạn. Nếu hân không đồng ý thì nàng lại qua huyện khác, giúp đỡ người ta thăng quan tiến chức vậy. Quan huyện là người cầu tiến, nghe được Hoàng Thùy đi qua các nước phía Nam và thấy được rất nhiều hộ trồng hai mùa lúa nước, cũng muốn bắt được cơ hội để mở rộng tiền đồ nên đồng ý, không những đóng dấu còn cam đoan đứng sau làm nui dựa cho nàng nếu thí nghiệm hai mùa lúa nước thành công.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiếp tục làm giàu

Nhớ tử lâu sau khi mở được hơn một tháng thì nổi danh khắp huyện Hương Châu, còn vang xa đến các huyện thành lân cận khiến người có tiền thích mới lạ thường tụ tập tới. Nhớ tử lâu không những thức ăn mới mẻ, hương vị đậm đà còn có cách phục vụ mới lạ, đặc biệt nhất là bảng nội quy được nha môn đóng dấu, cũng vì bảng nội quy này mà từ khi tử lâu mở cửa đến nay không một ai dám mò tới quấy rối.

Món gọi là đặc sản của tử lâu, nhưng vì chanh ở trên núi có hạn nên món này trở nên đắt đỏ hơn, và một ngày chỉ bán ra một lượng nhất định. Tuy vậy, đã có các loại dưa chua, cải chua trộn thay thế, Hoàng Thùy dùng công thức ở hiện đại làm, thêm cả sử dụng tới và hành hương một cách triệt để. Người ăn tuy nhận biết được hương vị nhưng lại không biết cách chế biến nên lúc nào thêm sẽ đến tử lâu mua, vì giá bán rẻ, giàu nghèo gì cũng mua được.

Sau khi mở cửa tử lâu được vài ngày, Hoàng Thùy nhận ra bốn người các nàng làm việc không xuể nên đành phải mua thêm người. Nàng mua hai phụ nhân tuổi tầm ba mươi, ba một không có thân thích về phụ bếp với Lý Thị, một nam tử biết chữ thân thể sạch sẽ giúp Hoàng Đông đứng quầy. Thuê hai người chạy bàn, hai người cao to, thân thủ tốt để làm bảo kê cho tử lâu. Những người được thuê đều sử dụng hợp đồng giống của Lý Thị, phòng tránh trường hợp xấu nhất xảy ra.

Dương Quý bình thường sẽ chạy bàn, lúc nào Hoàng Đông có việc sẽ đứng quầy cùng với người mới tên là Hoàng Phúc. Hoàng Thùy lúc đầu thường ở tử lâu, nhưng sau tìm được thầy dạy võ thì lôi kéo Hoàng Đông đi học. Nàng không muốn người làm chuyện lớn thay mình bị người khác búng tay một cái liền chết.

Người dạy võ cho bọn họ là một chiến binh tên Trương Trí, mấy năm trước đi đánh giặc sống sót trở về thì càng thêm quý trọng cuộc sống, hân không ở kinh thành hưởng phúc mà trở về với vợ con và mẹ già. Hân là một người có võ nhưng không có trí, chứng kiến được cuộc sống đầy ám toán ở kinh thành mà sợ hãi, nhất quyết bỏ chạy về quê nhà, không muốn trở lại đó nữa.

Cuộc sống của Trương Trí bây giờ rất tốt đẹp, sau khi biết hai người Hoàng Đông và Hoàng Thùy muốn học võ thì hào sảng đồng ý, cũng không muốn nhận tiền học phí, vì hân đối với võ thuật cực kỳ yêu thích, không muốn lấy võ để kiếm tiền.

Hằng ngày, cứ sáng sớm là Hoàng Đông và Hoàng Thùy sẽ tới học một canh giờ, sau đó chiều tối lại đến học một canh giờ. Khoảng thời gian còn lại là để Trương Trí đi làm việc, nhà hân mở một cửa hàng gia cụ nên hân phải đứng quầy.

Thời gian trống Hoàng Đông cũng trở lại tử lâu, còn không sẽ đến Phan Thôn lấy nguyên liệu nấu ăn. Cứ một tuần, vào ngày thứ hai và thứ sáu hân sẽ đem theo một người đến nhà trưởng thôn nhận rau dưa, cá, trứng gà, thịt gà các loại, sau đó trả bạc cho trưởng thôn để trưởng thôn tự tay giao bạc cho người dân. Trưởng thôn làm việc này kiếm không ít lợi lộc, mà người dân cũng kiếm được thêm không ít tiền, còn có thời gian để làm việc khác, không giống lúc trước phải lặn lội lên trấn bán, bán không hết lại đem về nhà, vừa mệt vừa tốn thời gian. Hiện tại người dân ở Phan thôn đem Hoàng Đông làm bò sát sống, có việc gì hân cần là cả thôn tình nguyện đến giúp.

Hoàng Thùy những lúc này sẽ chạy về xem Phan Thủ thí nghiệm trồng cây như thế nào, lâu lâu cũng đưa ra một số ý kiến mình biết cho hân, xong thì chạy đến vách núi – nơi Hoàng Thúy an nghỉ để luyện võ, lúc nào một sẽ ngồi cạnh nắm mồ tán gẫu, kể lể hôm nay làm những gì, người noi này ra sao, bla bla... Đối với nàng, Hoàng Thúy chính là người thân nhất của mình ở nơi này, đơn giản vì quần áo của Hoàng Thúy đã cứu sống Hoàng Thùy.

Thời gian thoát một cái liên đến cuối năm, Hoàng Thùy kiếm không ít bạc ở tử lâu, cây chanh cũng được trồng ra lớn khỏe, cây nào khỏe tốt, hấp thụ được nhiều ánh nắng thì ra quả quanh năm, còn bình thường sai quả nhiều nhất vào những tháng có thời tiết ẩm là tháng 2, 3, 7, 8 và 9. Ớt thì dễ trồng hơn, nhưng mới đầu sản lượng không nhiều lắm, phải đến gần cuối năm mới sai quả đến nặng trĩu.

Sau khi thử nghiệm thành công, Hoàng Thùy tính đầu năm sau sẽ phát động cho dân của Phan thôn trồng, nếu trồng được thì nàng sẽ thu hết. Dù sao mấy món này cũng không thể giữ cho mình lâu được, nên dứt khoát làm cái ân đức.

Sau khi khai trương Nhớ từ lâu được hai tháng, Hoàng Đông học võ cũng đầu vào đây Hoàng Thùy liền cho hắn đi chu du khắp nơi. Nàng không muốn bỏ lỡ nhân tài, Hoàng Đông hẳn chính là một nhân tài buôn bán, và nàng chính là Boss của hắn. Nghĩ liền làm liền, đưa cho hắn một bọc tiền rồi đuổi đi, bảo hắn khi ra ngoài không tiếp thu được cái mới thì đừng về. Cũng bảo hắn kiếm được nơi thích hợp liền mở từ lâu, không cần xin ý kiến của nàng, tiêu hết tiền thì tự kiếm về.

Hoàng Đông đi một cái là hơn nửa năm, hiện tại hẳn đang ở thành Nam Dư, phụ cận kinh thành. Nửa năm này Hoàng Đông đúng là không phụ sự kỳ vọng của Hoàng Thùy, mở được hai Nhớ từ lâu, một cái ở thành Nam Dư, một cái ở Tuyên Sơn, đều là những nơi du lịch phát triển, dân giàu và đông đúc. Trước đó hắn dùng các món dưa trộn và lòng lợn để làm chiêu bài, khách đến đông không đếm xuể.

Cách thức mở từ lâu hai nơi này chẳng khác gì ở trấn, từ phong cách tự phục vụ cho đến mua người, thuê người. Lần này hắn gửi thư về là muốn Hoàng Thùy chuyển chanh và ớt lên để làm chiêu bài mới cho từ lâu. Vì hắn thụ được câu nói “Muốn kiếm nhiều tiền thì phải nhanh và dứt khoát, trước khi cái mới trở thành cái cũ thì phải vắt hết sạch tinh hoa của cái mới cho bằng được” của Hoàng Thùy, cũng biết mấy món chanh ớt này mới mẻ không được bao lâu nên hắn ngay lập tức làm việc với chúng.

Thư đến tay Hoàng Thùy không bao lâu thì Hoàng Đông cũng trở về, nhìn thấy hắn thì nàng không nhịn được nước mắt nước mũi chảy, ít nhất ở nơi này vẫn có người toàn tâm toàn ý vì mình. Hắn đi xa nửa năm như vậy khiến Hoàng Thùy không khỏi nhớ nhung, từ khi bắt đầu mua hắn thì nàng cũng đem hắn làm em trai mà đối đãi, vì sợ hắn yếu ớt mà xảy ra chuyện không may nên Hoàng Thùy bắt buộc phải để hắn trở nên mạnh mẽ.

Hoàng Thùy vừa thấy Hoàng Đông trở về thì chạy lại ôm hắn, vỗ vào lưng mấy cái kêu bốp bốp, tiện thể xoa nước mắt nước mũi lên người hắn. Sau khi ôm xong thì xoa hắn một vòng, nửa năm này hắn càng trở nên béo tốt.

Hoàng Đông bị ôm rồi bị xoa ngại ngừng đến không chịu nổi, mặt hồng hồng một mảng.

“Đệ đệ tốt của ta, ra ngoài lâu như vậy mà vẫn không bỏ được tật xấu hổ, sau này có em dâu chẳng phải để nó ức hiếp à!”

Hoàng Thùy vỗ mặt hắn rồi trêu đùa làm Hoàng Đông muốn có cái lỗ để chui xuống. Cũng may ở đây là nhà gian riêng của Hoàng Thùy, không có ai nhìn cả, nếu không một đại nam nhân như hắn bị một nữ nhân thấp hơn hắn cái đầu trêu ghẹo thì làm sao mà chịu được.

Hiện tại Hoàng Đông có hai cao thủ đi theo bên mình, là Hoàng Thùy bảo hắn nếu gặp được Phong Bang – nơi sản xuất và buôn bán cao thủ thì đừng tiếc bạc mà mua cho mình hai người. Bang hội này do Hoàng Thùy nghe bát quái mà biết được, sau khi biết thì cấp tốc gửi thư cho hắn. Dù sao mạng không giữ được thì tiền kiếm được cũng đồ sông.

Hoàng Đông lần này về là muốn Hoàng Thùy cũng mua cho mình vài người, nhưng nàng không chịu, lý do là vì mua người rồi sẽ là người của mình, mà mình tiếp xúc với người rồi sẽ nảy sinh tình cảm, đến khi xảy ra chuyện mình chết họ cũng chết theo, hoặc nếu họ chết để cứu mình thì chắc chắn Hoàng Thùy nàng sẽ ân hận suốt đời. Nói đúng ra khi có tình cảm rồi thì người bên cạnh sẽ là gánh nặng. Hoàng Thùy không muốn tìm đến gánh nặng cho mình nên trực tiếp bỏ qua. Nàng chỉ cần luyện cho chân trở thành bánh xe đua là được, đến khi có chuyện chỉ cần chạy trốn là xong, đỡ lãng phí.

Hoàng Thùy muốn mở cửa hàng quần áo nên bảo Hoàng Đông đến thành Nam Dư và kinh thành đặt mua mặt bằng, còn mua cả một thôn trang chuyên dệt vải gần đó để làm xưởng quần áo. Hoàng Thùy tính sang năm sẽ lên kinh thành, chuyện nàng muốn làm cũng sắp bắt đầu được rồi.

Tâm phúc hiện tại của Hoàng Thùy chỉ có Hoàng Đông và Hoàng Phúc, cũng chỉ có hai người này mới được theo họ của nàng nên cực kỳ dốc tâm đào tạo cả hai. Chuyện ở đây và các vùng phụ cận sẽ do Hoàng Phúc phụ trách, hắn mở từ lâu, đào tạo người hay gì gì đó thì tự hắn quyết, chỉ cần báo cáo với nàng là được. Cả Hoàng Đông cũng vậy, nhưng vùng hắn quản lý là ở sát kinh thành. Hoàng Thùy muốn một Nam một Bắc phụ trợ để nàng có thể dễ dàng làm việc ở kinh thành.

Bây giờ Hoàng Thùy chỉ cần bám vào một nhà quan là có thể bắt đầu con đường điều tra rồi. Hiện tại nàng không thiếu tiền, chỉ thiếu tin tức, nên nàng còn tính mở một từ lâu buôn bán tin tức ở kinh thành. Không phải từ lâu, mà là trà lâu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Nam Dư thành

Mùa xuân tháng một, cảnh sắc ở nông thôn cực kỳ vui tươi. Năm nay không như năm ngoái, cuộc sống của người dân ở Phan thôn trôi qua càng ngày càng tốt đẹp, không những đồ ăn thức uống đều có thể bán được, bây giờ lại có thể trồng lúa đến hai mùa vụ. Phan thôn một mảnh vui mừng, người dân mặt mày ai nấy đều hồng hào khỏe mạnh, không còn lo lắng đến việc làm sao để kiếm đủ cơm mà ăn chính là điều hạnh phúc nhất của những người dân chất phác.

Hoàng Thùy cưỡi ngựa chậm rãi rời khỏi Phan thôn, trên lưng đeo chiếc balo nặng trĩu, lòng thông một bên là chiếc chảo còn mới keng. Nàng không

khỏi quay đầu lại nhìn Phan thôn thêm một lần, không ngờ phải rời khỏi một nơi từng sinh sống cảm giác lại nặng nề đến thế. Cuộc sống ở đây mới bình yên làm sao, nhưng nàng bắt buộc phải rời đi, bước chân lên con đường cam go đầy mưa máu đang chờ đợi.

Trong nhả gian được thiết kế đặc biệt của Nhở từ lâu – từ lâu nổi tiếng nhất huyện Hương Châu, một nam phu râu ria rậm rạp đang đầm đìa nước mắt nước mũi ôm lấy một nam tử trẻ tuổi, tiện thể dây luôn nước mũi lên áo của hắn. Nam tử trẻ tuổi đau khổ nhìn một nam tử khác với ánh mắt cầu cứu.

“Hoàng Phúc à, tì tì đi rồi đệ phải biết tự chăm sóc bản thân đấy, đệ còn trẻ, không nên lấy vợ sớm, yêu đương thì đừng để con người ta có bầu là được. Tì đi xa không ai chăm sóc đệ, đệ phải học cách tự lập, phải suy nghĩ cho chín chắn rồi làm. Lúc nào nhớ tì thì gửi thư cho tì, đừng nhớ quá mà bệnh tật không ăn nổi cơm”

Hoàng Thùy sau khi sụt sướt li biệt với Hoàng Phúc thì cùng Hoàng Đông lên ngựa.

Sống cùng nhau hơn nửa năm, không có tình cảm mới là lạ. Hoàng Phúc đứng ở nhả gian nhìn theo bóng hai người dần khuất, ánh mắt cay xè cuối cùng cũng chảy xuống từng giọt nước mắt.

Nhớ ngày đó, hắn tới tiệm thuốc cầu xin bọn người kia chữa bệnh cho mẹ hắn, nhưng không một ai chịu, còn đánh đuổi mẹ và hắn ra ngoài, khinh bỉ chửi rủa vì hắn không có tiền. Nàng đứng lúc đi ngang qua nhìn thấy liền lao vào đánh cho mấy người kia một trận, đưa cho bọn người kia một túi tiền rồi bắt chữa bệnh cho mẹ hắn. Nhưng mẹ hắn mạng ngắn, cứ thế rời đi.

Lúc đó nàng vỗ vai hắn, nói hắn phải mạnh mẽ lên, phải kiếm được thật nhiều tiền mới bảo vệ được người mà hắn yêu thương, nàng đưa cho hắn một túi tiền rồi bỏ đi. Lúc đó hắn mới sực tỉnh, cầm tiền đuổi theo rồi ôm lấy chân nàng, muốn nàng cho hắn đi theo, dạy hắn cách kiếm được nhiều tiền. Nàng đồng ý, nhưng với điều kiện phải bán thân cho nàng. Cứ thế, hắn từ đó có tên là Hoàng Phúc, đi theo chủ nhân hắn tên là Hoàng Thùy để học kiếm tiền. (Đoạn này đọc giống như kiểu bán thân là xxoo cái kia ý:3)

Cứ nghĩ rằng cả đời sẽ không xa nàng, nhưng giờ thì mỗi người một nơi.

“Thùy tì tì, ta nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền, sẽ học được nhiều thứ để không cô phụ tì, ta sẽ là chỗ dựa vững chắc chờ tì trở về.”

...

Trên đường đến Nam Dư thành, có bốn người bốn ngựa chia thành hai hàng sóng vai nhau mà đi. Phía trước là Hoàng Thùy và Hoàng Đông, phía sau là hai cận vệ của Hoàng Đông. Hoàng Thùy lấy tên là Hoàng Phi Hồng, lúc đầu nàng tính để là Hoàng Hồng, nhưng nhớ đến trong phim có người tên là Hoàng Phi Hồng nên lấy tên này luôn. Nàng lấy thân phận thúc ruột của Hoàng Đông, trên đường đi vì tránh để lộ thân phận nên Hoàng Thùy không nói gì, làm một bộ trưởng bối lạnh lùng ít nói.

Quãng đường này đối với Hoàng Thùy cực kỳ gian nan, già nam trang đúng là cực khổ, khuôn mặt họa toàn râu ria nên mỗi lần ngựa cũng không dám gãi, chỉ sợ nó bay màu. Mỗi lần đi vệ sinh cũng cực không kém, chỉ sợ xung quanh có người nhìn thấy thì chết nàng mất.

Hoàng Thùy quyết định đến thành Nam Dư sẽ tách ra, đổi thành thân phận biểu muội của Hoàng Đông, con gái của Hoàng Phi Hồng, ít nhất thân phận nữ nhi cũng dễ hoạt động.

Cứ thế, Hoàng Thùy mang theo nỗi khổ không nói được thầm lặng đến Nam Dư thành.

Cảnh sắc phồn hoa ở Nam Dư thành khiến Hoàng Thùy lóa cả mắt, đúng là địa phận sát kinh thành có khác, người đến người đi tấp nập. Không những thế, ở đây còn nổi tiếng về chùa chiền, những ngôi chùa lớn nhỏ mọc lên khắp nơi, nổi tiếng nhất là chùa An Sơn, nơi các phu nhân quyền quý hay dẫn nhi tử đến cầu tài, dẫn nữ nhi đến thỉnh duyên. Người đi thi thì đến cầu danh, thương nhân lại đến cầu tiền.

Đây đúng là một nơi làm ăn tốt, cuộc sống ở đây giàu có phát đạt, khách du lịch lui tới rất nhiều. Nhở từ lâu mới mở ở đây được nửa năm mà đã vang danh khắp nơi, khách đến khách đi không đếm xuể, tiền cứ thế vào như nước. Bây giờ Hoàng Thùy mở thêm cửa hàng quần áo, chắc chắn lại kiếm thêm được bọn tiền, ngồi đếm cả ngày không hết.

Hoàng Đông cho hai cận vệ một người chạy về từ lâu báo tin, một người đến thôn trang xem tin tức rồi đến báo cáo cho hắn. Sau đó dẫn Hoàng Thùy đến một ngôi nhà nhỏ mà hắn chuẩn bị theo ý của nàng.

Hoàng Thùy vào nhà, nhanh chóng tắm rửa tẩy trang rồi thay cho mình một bộ đồ nữ nhân thoải mái màu đỏ rực, tóc buộc một nửa, thả một nửa, lại lấy đồ trang điểm ra quẹt khắp mặt. Loáng một cái từ một nam tử trung niên biến thành một nữ tử diễm dúa linh động, chẳng khác gì con nhà giàu mới nổi.

“Đông Đông, bây giờ hãy gọi tì ta là Ngọc Lan biểu muội.”

Hoàng Thùy đi ra ngoài dọa cho Hoàng Đông sợ hết hồn, nàng đúng là một cao thủ cải trang, hắn nhìn còn thấy khiếp đảm chứ đừng nói đến người ngoài.

Hoàng Đông dẫn theo Hoàng Thùy đến Nhở từ lâu, nhìn thấy sinh ý của từ lâu mà không khỏi trầm trồ. Nhở từ lâu này chẳng khác gì Nhở từ lâu ở Hương Châu, chỉ là quy mô lớn hơn, nhân công nhiều hơn và bảo vệ nhiều hơn thôi.

Hoàng Thùy theo Hoàng Đông đi lên lầu, vừa đi vừa để ý xem có ai nhìn mình không. Đến khi vào nhả gian vẫn không có ai để ý khiến nàng thật thất vọng, công sức ngồi tô tô vẽ vẽ cả một buổi mà không ai nhìn cái mặt xinh đẹp này đến một lần. Có lẽ nó quá bình thường, nó quá quần chúng, và cô nương nhà giàu mới nổi ở nơi này cũng rất nhiều.

Hoàng Đông báo cáo với Hoàng Thùy về việc xường may mặc ở thôn trang đã đầu vào đầy, các bản vẽ và họa tiết mà Hoàng Thùy giao cũng đã có sản phẩm, chỉ cần nàng đến xem và tu bổ một vài chi tiết nữa là hoàn thành.

Hoàng Thùy nghe được rất hài lòng, hứa sau này Hoàng Đông mà cưới vợ thì nàng sẽ cho hắn rất nhiều đồ cưới. Hoàng Đông từ sau khi rời đi gần một năm trước trở về thì tính tình trầm ổn hơn rất nhiều, rất ít khi lộ ra bộ dạng lúng túng, bây giờ lại giống như đấm phải đuôi mà chu miệng phản bác.

“Thùy tí, là sinh lễ, không phải đồ cưới, ta không phải nữ nhân.”

“Xùy, ngu ngốc, sinh lễ là người đem cho người ta, đồ cưới mới là đồ giữ lại, ta cho người đồ cưới, đó là tài sản của người. Đồ ta cho lúc nào cũng hiếm lạ, đưa cho người khác ta chắc chắn sẽ tiếc đứt ruột. Nên là đồ cưới, không phải sinh lễ.”

Hoàng Đông ngao ngán, không muốn cãi nhau với Hoàng Thùy nữa, mỗi lần hắn cãi với nàng toàn bị lép vế, không thắng được. Đã không thắng được sẽ không làm, câu này là nàng dạy hắn.

Hoàng Thùy gọi một bàn toàn đồ ăn và hai hũ rượu lớn. Nàng muốn xem thử thức ăn ở đây hương vị có chuẩn như ở Hương Châu không, cũng muốn uống một bụng rượu cho đã rồi từ mai bắt đầu tập trung vào công việc.

Thức ăn không tệ, đầu bếp nơi này đúng là nhìn hơn Lý Thị nhiều, còn có thêm rất nhiều món mới, chiêu nghĩ ra món mới hàng tháng sẽ được thưởng một trăm lượng bạc, còn được đề bạt vinh danh ở sảnh tửu lâu này đúng là không tệ, các đầu bếp cứ thay nhau ra sức nghĩ món mới. Vừa có thêm nhiều món mới, vừa để cho người khác biết đầu bếp này là của Nhớ tửu lâu, người có ý với đầu bếp nhà ta là người không phúc hậu, sẽ bị người phi nhỏ.

Hoàng Đông cho hai hộ vệ đi xung quanh sát hạch tửu lâu, không cần đứng canh ở trước cửa, để khoảng thời gian cho hắn và Hoàng Thùy dễ dàng nói chuyện trên trời dưới đất.

Hoàng Thùy một chén, Hoàng Đông một chén, hai người vừa uống rượu vừa cảm thán cuộc đời. Đến lúc cả hai ngà ngà say thì Hoàng Thùy bỗng nhiên im lặng, đầu cúi xuống như ngủ gục, bỗng nàng nấc lên một cái rồi nhẹ giọng nói.

“Hoàng Đông à, có lẽ tí ti sẽ không bảo vệ được các người, cũng không muốn liên lụy đến các người, nên hai người các người phải biết tự bảo vệ mình nghe chưa. Có rất nhiều chuyện ta cần phải làm, ta đào tạo hai người cũng vì mục đích cả, nhưng giờ ta lại không nỡ, ta không muốn vì ta mà các người phải chịu khổ.”

Hoàng Thùy nói xong thì nhìn chăm chăm mặt bàn, như thể trên bàn có cái gì đó rất đặc sắc. Nhưng khi thấy người đối diện bỗng quỳ gối, đầu cúi xuống đất thì mới sực tỉnh ngẩng đầu lên.

“Thùy tí tí, ngài đừng nói thế, mạng đệ là ngài cho, danh vọng bây giờ của đệ cũng là ngài ban đến. Đừng nói cái gì đào tạo vì mục đích, cho dù ngài bảo đệ phải lao xuống biển lửa đệ cũng chịu, chỉ cần ngài đừng bỏ rơi đệ. Tuy đệ bất tài vô dụng không thể giúp được ngài bao nhiêu, nhưng chỉ cần ngài muốn, đệ đều sẽ làm vì ngài.”

Hoàng Thùy đưa tay lên đầu gỡ mấy cái, làm cho cái đầu vốn lộn xộn giờ như một tổ quạ. Gỡ xong lại đưa tay đến vuốt đầu Hoàng Đông, mát hân. (Kiểu như đầu dơ mấy ngày không gội, đem xoa đầu Hoàng Đông cho hắn dính chút mùi ‘thơm’ của gàu ý.”

“Cái tên Đông Đông ngốc nhà người, ta đâu bảo bỏ các người hồi nào. Ý tí tí ta là các người phải kiếm được thật nhiều tiền vào. Đến khi ta không làm được gì nữa thì chỉ cần các người đưa ta trở về nuôi, ta sẽ lấy tiền các người kiếm được chất thành núi làm đồ chơi. Người chịu không?”

“Chịu, chắc chắn chịu.”

Hoàng Đông nhìn Hoàng Thùy cười, cười lẫn trong nước mắt. Hoàng Thùy thấy hắn như kẻ ngốc thì lấy tay đánh vào đầu hắn mấy cái, sau đó cũng cùng hắn mỉm cười ngốc nghếch.

Đời nàng ở đây, cũng chỉ có Hoàng Đông và Hoàng Phúc, nàng sẽ không để bọn hắn bị liên lụy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Cửa hàng quần áo

Trương thôn là một trong những thôn chuyên nuôi tằm dệt vải ở thành Nam Dư, đây cũng là lý do Hoàng Thùy muốn Hoàng Đông mở một xưởng may ở nơi này. Quần áo, vải dệt tự cung tự cấp, đồ phải rắc rối tìm nguồn bán vải, nhiều khi cần vải gì đó lại phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Hôm nay Hoàng Thùy mang một thân đồ rực, mặt tô điểm đậm choét nhưng vẫn cố ý mang một chiếc khăn mỏng vây lấy mặt. Trên người phát ra tiếng đình đang vui tai của những chiếc chuông nhỏ, cả người Hoàng Thùy nhìn như một đóa hoa khiến người ta vui mắt.

Đến Trương Thôn, Hoàng Thùy theo chân Hoàng Đông vào xưởng quần áo, thấy cái này hỏi cái kia, lúi rúi cả buổi chẳng khác gì một cô nương lần đầu được ra ngoài.

Xưởng may quần áo này Hoàng Thùy bắt chước theo cơ chế của các công ty may ở hiện đại, xưởng may chia làm rất nhiều phòng riêng, mỗi phòng là một khâu, ví dụ như phòng cắt vải, phòng làm cổ áo, phòng làm tay,... Làm như vậy sẽ khiến năng suất cao hơn, nếu bị lỗi ở khâu nào thì chuyển tới khâu đó sửa lại là được, cũng không sợ người có ý ăn cắp công thức các thứ.

Không những thế, Hoàng Thùy còn mở một phòng chuyên thiết kế, đưa ra ý tưởng may mặc giống như các nhà thiết kế thời trang ở hiện đại. Chỉ cần ai có một ý tưởng may nào đó tốt, may ra được một sản phẩm mới lạ thì sẽ được thưởng một khoản bạc lớn. Nếu bí ý tưởng hoặc có ý tưởng chung thì sẽ gom lại bàn bạc. Phòng thiết kế có hai ban, hai ban này luôn tranh đấu, so tài với nhau xem bên nào tốt nhất. Chỉ cần thắng đó sản phẩm của ban nào có lượng tiêu thụ tốt sẽ được thưởng cả ban. Điều này làm cho người thiết kế luôn có động lực làm việc, vì thế có rất nhiều sản phẩm đầy sáng tạo được ra mắt.

Hoàng Thùy quyết định sau khi cửa hàng có danh tiếng tốt sẽ mở một trường học dạy thiết kế và kỹ thuật may mặc. Điều này nàng cũng đã nói với Hoàng Phúc trước đó, bây giờ nhìn xưởng may thì thấy quyết định này đúng là không sai.

Quần áo ở cổ đại Hoàng Thùy không biết nhiều, nhưng quần áo hiện đại nàng rất am hiểu vì bên cạnh lúc nào cũng có hai vị tiểu tư mua quần áo như đi chợ mua rau. Nàng cực kỳ thích áo dài Việt Nam, nhưng đến đây quần áo lại chẳng khác gì trên phim Trung Quốc nên Hoàng Thùy quyết định cách tân áo dài thành váy áo phù hợp với này, nhìn lại cực kỳ lạ và đẹp mắt.

Ngoài ra Hoàng Thùy còn thiết kế sườn sấm, những kiểu quần mà người ở đây coi là gọi cảm hờ hang nàng cũng thiết kế rất nhiều. Mục đích chính là làm cuộc buôn bán với thanh lâu, hoặc dành cho những vị phu nhân, di nương muốn quyến rũ nam nhân của mình.

Còn thiết kế một số quần nhỏ cho nữ nhân, mỗi khi đến ngày đèn đỏ mang vào sẽ có định được vật kia, thoải mái hơn rất nhiều. Mấy thứ đồ này Hoàng Thùy đều chia ra từng gian khác nhau, chỉ cần khách nữ tới sẽ được nhân viên chăm sóc kỹ lưỡng.

Xưởng quần áo nhìn chung rất tốt, Hoàng Thùy chỉ đưa ra một số ý kiến nhỏ với tốp thợ thiết kế để họ nhìn ra được khúc mắc và có thêm nhiều ý tưởng hơn. Nói kiểu như vô tình, nhưng bọn họ đều nghe ra được rất nhiều ý tưởng ở trong đầu.

Hai cửa hàng quần áo sắp khai trương một cái nằm gần hoàng cung kinh thành, còn một cái nằm giữa thành Nam Dư, cách Nhở từ lâu chỉ vài căn nên rất tiện đi qua đi lại. Hai cửa hàng này là do Hoàng Thùy thiết kế, mùa hè năm ngoái trong lúc rảnh rỗi thì vẽ, vẽ xong lại bảo Hoàng Phúc gửi cho Hoàng Đông, bảo hán sau khi tìm được mặt bằng thì gọi thợ đến làm luôn, có gì thấy không phù hợp thì cứ sửa, đừng sửa những cái cốt yếu là được.

Lại nói, từ khi Hoàng Thùy tới nơi này có hai thứ không tiếp nhận được đó là uống trà và viết bút lông. Ở thời này đi đâu cũng thấy nước trà, vị trà đắng nghét khiến nàng không chịu được nhưng lúc khát vẫn phải cố mà uống. Còn bút lông, bảo nàng vẽ lên mặt còn được, viết lên giấy lại chẳng khác gà bới, cố gắng luyện tập một thời gian thì thấy chữ chẳng khác đàn ông cầm đao, Hoàng Đông còn khen một câu “chữ của Thùy tí ti tràn ngập anh khí”, nghe xong Hoàng Thùy dứt khoát không viết chữ nữa, cũng không muốn dùng tới bút bi hay bút chì, vì hiện tại nó đối với nàng là vật hết sức quý giá.

.....

Hoàng Thùy đến thành Nam Dư gần một tháng, Hoàng Đông và mọi người tất bật chạy lui chạy tới ở hai cửa hàng vì sắp khai trương, còn Hoàng Thùy thành thời đi hết chỗ đông ngắm người lại đến chỗ tây luyện võ, lâu lâu còn đến mấy thanh lâu ghẹo mỹ nhân. Cuộc sống coi như hết sức vui vẻ, hết thanh thần.

Tuy là nói vậy, một tháng này Hoàng Thùy nghe được không ít tin tức, nào là Hoàng Hậu bị biếm vào lãnh cung, Hoàng Quý Phi càng ngày càng được Hoàng Thượng sủng ái, Quốc công hầu sau khi biết Hoàng Hậu vào lãnh cung thì bệnh nằm liệt giường. Rồi cái gì thiếu niên anh tuấn, con trai của võ tướng vẫn còn độc thân đang chuẩn bị từ biên quan trở về, nhà nhà người người có con gái đều mong được gả đến.

Nữ nhi được Lưu thừa tướng cực kỳ cưng chiều lại một lòng muốn gả cho thân vương Trần Tử Đình, đệ đệ ruột của Hoàng Đế, cũng là kẻ chỉ thích nam không thích nữ. Nghe nói trước đây hán từng cưới vợ, vợ hán là trưởng nữ của Hoàng gia, vì biết hán không có khả năng động phòng nên nổi điên hạ độc hán, sau khi bá đường được hai hôm thì nàng ta liền bị hừ, Hoàng gia cũng không chứa chấp nổi nàng nên đuổi đi, gạch tên khỏi gia phả.

Hoàng Thùy nghe được thì không khỏi cảm khái. Hoàng Thụy à, số người thật là thảm, nếu có đầu thai thì nhớ đầu thai ở nhà bình thường thôi, sống một cuộc sống an an ổn ổn mà qua ngày. Hoàng Thùy thở dài một hơi đầy nặng nề, sau khi khai trương xong cửa hàng quần áo nàng sẽ bắt tay vào điều tra cái chết của Hoàng Thụy.

Cửa hàng quần áo có tên là Thiên Sắc, tên này do Hoàng Đông đặt, hán muốn Hoàng Thùy đặt tên cho cửa hàng nhưng nàng ngồi suy nghĩ chưa được một khắc không có kết quả gì liền quăng lại cho hán. Nàng nói, “Ba thứ thâm sâu văn về này ta không biết, ta chỉ là phạm phu tục tử, nên để cho người đọc sách như Hoàng Đông các người nghĩ thì tốt hơn.”

Cửa hàng Thiên Sắc ở Nam Dư thành và kinh thành đồng loạt khai trương, Hoàng Đông hán phụ trách ở Nam Dư, còn ở kinh thành thì giao lại cho Trương Mậu, người này hơn ba mươi tuổi là thân tín của hán ở kinh thành, là một người khôn khéo và rất được việc. Hoàng Đông cũng không sợ Trương Mậu này làm ra cái gì phản bội hán, vì con trai duy nhất của hán ta đang theo hầu bên người Hoàng Đông, hiện tại đang trông coi xưởng quần áo ở Trương thôn.

Buổi khai trương này khách mua hàng thì ít, nhưng người đến xem lại rất nhiều. Bọn họ tò mò muốn biết cửa hàng quần áo rốt cuộc có bộ dạng như thế nào. Ngoài ra còn có rất nhiều bằng hữu trên thương trường của Hoàng Đông, còn có cả con cháu nhà quan lại quyền quý. Bọn họ tới đây không những vì nể mặt Hoàng Đông, còn muốn đến dò xem thứ đồ của hán làm ra đặc biệt như thế nào, vì chỉ cần nhìn từ lâu khác lạ của hán là đủ biết thứ tiếp theo

của hần mờ cũng không phải dạng bình thường.

Dù sao chỉ trong vòng một năm mà một người trẻ tuổi như Hoàng Đông lại có thể xây dựng được một cơ ngơi lớn như vậy đúng là khiến người ta không khỏi bông mắt, cũng muốn đi theo hần học hỏi một chút kinh nghiệm để trở về hoàn thiện cửa hàng của mình.

Nhưng Hoàng Đông là một người cực kỳ khôn khéo, câu chữ từ miệng hần nói ra không bao giờ thừa, cũng không bao giờ thiếu, hần không xu nịnh ai, cũng không nhận đồ xu nịnh của người khác. Làm người đến một con ruồi cũng không lọt được, muốn tìm ra khuyết điểm của hần quả thật là khó như lên trời, cũng vì vậy mà có rất nhiều người muốn kết giao với hần.

Tuy nói buổi khai trương này người mua hàng rất ít, nhưng số ít người mua hàng này lại là những người rất có mặt mũi, đều là gia quyến của những người có tiếng giàu có ở thành Nam Dư. Còn có người khiến người ta không khỏi vây quanh bàn luận là vị tiểu thư xinh đẹp nhất thành, con gái của thành chủ, Nguyễn Kim Thiên. Một người đẹp như từ trong tranh vẽ bước ra, dơ tay nhắc chân nhẹ nhàng như mây trời, chẳng khác gì một vị tiên nữ giáng trần.

“Y phục của cửa hàng khiến người khác nhìn mà không dám động. Lão bản của Nhó từ lâu đứng như lờ đờ, thứ làm ra phải khiến người ta kinh hãi. Nhờ phước của lão bản, hôm nay Kim Thiên ta được mở mang tầm mắt.”

“Kim Thiên cô nương quá khen, chỉ là những thứ phạm tục, sao so được với vẻ đẹp của cô nương chứ. Hôm nay được tiên nữ của thành Nam Dư ghé thăm đúng là vinh hạnh của cửa hàng.” Hoàng Đông chấp tay, mỉm cười nho nhã đúng mực đáp lễ, giống như lời nói của hần với hành động của hần chính là đương nhiên, không có gì là không hợp lẽ cả.

Nguyễn Kim Thiên gò má ửng hồng, có chút ngại ngùng, sai người gói bao to bao nhỏ mua được từ cửa hàng sau đó cáo từ ra về. Lần đầu tiên nàng bị người khen một cách thẳng thắn thế này, nói người ta treu ghẹo cũng không phải, hành động cử chỉ của hần đều nho nhã lịch sự, chỉ là câu nói của hần đúng là khiến người ta kinh hãi không thôi.

Nhìn theo bóng vị mỹ nhân xinh đẹp vừa rời đi, Hoàng Thùy không khỏi bật cười khúc khích. Hoàng Đông của nàng chính là một kẻ ngốc, cái gì cũng tốt cũng giỏi, chỉ có đối diện với mỹ nữ lại không biết làm thế nào.

Có một hôm hần gửi thư về hỏi nàng làm sao để đối diện với các nữ tử mà không thất lễ, cũng không làm người ta phiền lòng, nàng liền bảo hần cứ khen hết mình là được, người ta khen vị nữ tử đó thế nào thì hần khen như vậy, nhưng hành động phải đúng mực, đúng lễ tiết, đừng để các nàng nghĩ rằng hần là một tên lưu manh.

Hoàng Thùy thật ra cũng không biết, chỉ viết bừa rồi gửi cho Hoàng Đông, ai ngờ khi hần thực hiện lại buồn cười đến như vậy. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy hần cực kỳ đáng yêu.

Lời của tác giả: Tự nhiên muốn ship Hoàng Đông và Hoàng Thùy làm một cặp quá >.< Ai biết Hoàng Đông đáng yêu như vậy, còn luôn bên cạnh Hoàng Thùy chứ. Nhưng mà ta không muốn Hoàng Thùy làm máy bay!!! Dù sao tuổi nàng ấy cũng gần 24 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kinh thành

Nhờ lời khen tặng của đệ nhất mỹ nhân Kim Thiên mà phần đông nữ tử Nam Dư lấy quần áo ở Thiên Sắc để thể hiện cấp bậc nhan sắc của mình. Trong nhà của bất kỳ vị nữ tử nào trong thành cũng đều có một bộ váy áo mua từ cửa hàng Thiên Sắc, các nàng thường tụ tập rồi so sánh đồ của ai đẹp hơn, người nào có phong thái tiên nữ như Kim Thiên hơn.

Đối với các nàng, Kim Thiên là tiên nữ, trang phục mà nàng đều mang phong thái tiên nhân, bọn họ chính là muốn dính một chút hào quang từ những thứ đồ này. Mà những nam nhân ái mộ Kim Thiên, bọn hần ái mộ chính là nhan sắc, là khí độ của nàng, vì vậy bọn hần cũng đều muốn thê thiếp của mình có phong thái tiên nữ như nàng ấy, nên khuyến khích các nàng lại Thiên Sắc chọn y phục. Dù sao thì giá cả của những món y phục này cũng không đắt tiền, ai cũng đều có thể mua được.

Sinh ý của Thiên Sắc ở Nam Dư càng ngày càng tốt, tiền vào cứ như thác đổ. Ở kinh thành lại là một quang cảnh khác, cửa hàng Thiên Sắc lọt vào mắt xanh của những vị mỹ nữ trong hậu cung của hoàng thượng. Phi tử hiện tại được hoàng đế cưng chiều nhất – Hoàng quý phi và Tần quý phi – cháu gái của thái hậu tranh nhau một bộ y phục có tên ‘Nhất Sắc’, chính là bộ y phục cách tân từ áo dài do Hoàng Thùy thiết kế, khiến cho khách nhân không ai dám lại mua y phục, chỉ sợ bị đẩy vào cuộc đấu đá của vợ vua. Trương Mậu ở kinh thành không biết làm thế nào nên gửi thư mời Hoàng Đông trở lại giải quyết.

Hoàng Đông nhận được thư của Trương Mậu liền sợ hãi, đời này hần sợ nhất là dây vào nữ nhân, bây giờ lại bảo hần đi giải quyết vấn đề của hai vị phi tần có quyền lực nhất hiện tại ở hậu cung của hoàng thượng, nghĩ thôi hần cũng thấy da gà nổi lên khắp người. Hoàng Đông lại chạy đi xin ý kiến của Hoàng Thùy.

“Chuyện là thế nào?” Hoàng Thùy đang ngồi trong ngôi nhà nhỏ ở thành Nam Dư luyện công, Hoàng Đông đi khắp nơi, kết phường bạn bè cũng rất nhiều nên kiếm được không ít sách luyện võ, biết nàng thích nên hần gom về hết cho nàng.

“Thiên Sắc ở kinh thành có biến. Hoàng quý phi và Tần quý phi tranh nhau ‘Nhất Sắc’, bảo trong ba ngày phải đưa bộ y phục đến cung các nàng. Nhưng mà đưa cho ai cũng đều đắc tội người còn lại. Hoàng ti ti, phải làm thế nào a. Sao nữ nhân các người rắc rối vậy, chỉ là một bộ y phục.” Hoàng Đông báo cáo lại cho Hoàng Thùy, miệng không khỏi lầu bầu vài câu.

“Đã báo giá cho bọn họ chưa?” Hoàng Thùy nhẹ nhàng hạ hai tay xuống, miệng thở ra một ngụm trọc khí, sau khi luyện được một ít võ công tâm pháp, người nàng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

“Lúc trước ti bảo đề ‘Nhất Sắc’ ở kinh thành trưng bày, đợi xem phản ứng của khách hàng thế nào mới báo giá nên vẫn chưa có giá a.” Hoàng Đông tiện tay rót một cốc trà trên bàn uống, mặt hần đây hắc tuyến, lại là nước sôi, không có vị gì cả. Hần nghĩ trên đời này chắc chắn không có người nào như Hoàng Thùy, đem bộ ly trà quý giá nổi danh ở giới trà đạo đi đựng nước sôi.

“Hoàng Đông à, ngươi nên đổi cái tính thấy nữ nhân là sợ phiền toái kia đi, một chuyện nhỏ thế này cũng hỏi ta. Đến một ngày ta không ở gần ngươi thì ngươi làm thế nào? Bị đám nữ nhân kia ăn thịt hả?” Hoàng Thùy bỗng nhiên nổi nóng khiến Hoàng Đông hoảng hốt.

“Hoàng Thùy đại nhân, là đệ sai, sau này đệ chắc chắn sẽ sửa, còn bây giờ phải làm thế nào a.” Hoàng Đông ủ rũ nói, chỉ còn có ba ngày, chân hần như có kiến bò đây rồi.

“Cái tên chết tiệt nhà ngươi, là do có ta nên ngươi ý lại chứ gì? Cho người lại nói với hai người đó, giờ thì một tuần sau sẽ mở đấu giá, ai cho giá cao hơn thì bán cho người đó. Còn nữa, chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta lên kinh thành.” Hoàng Thùy nói xong thì mặc kệ hần, chạy biến mất dạng.

“A, đơn giản vậy sao?” Hoàng Đông vừa uống xong ngụm nước muốn hỏi Hoàng Thùy thêm một câu nhưng không thấy nàng đâu, hần đành sờ mũi kiểm điểm bản thân. Đúng là có nàng nên hần mới ỷ lại... một chút.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Đông lên ngựa cùng Hoàng Thùy đi kinh thành, nhìn con ngựa nhanh nhẹn chạy phía trước không giống với con ngựa khù khà khù khi lúc trước thì nghi hoặc.

“Thùy ti ti, không phải ti bảo không đổi ngựa mới hả? Sao bây giờ lại đi ngựa khác rồi?”

“Con mắt nào của ngươi thấy đây là ngựa khác hả? Đây vẫn là Bạch Mã Hoàng Tử của ta, ngươi nhìn cho kỹ đi.” Ngựa của Hoàng Thùy không phải vật quý hiếm gì, chỉ là đi lâu ngày nên sinh tình cảm, Hoàng Đông muốn nàng đổi con khác tốt hơn nhưng nàng không chịu. Lúc đầu Hoàng Thùy mua con ngựa này là vì nó rẻ nhất trong bày, nàng nghĩ mình chỉ đi có một đoạn đường, cần gì phải mua đồ tốt, xong rồi lại vứt đấy không dùng thì tốn của quá.

Con ngựa này màu đen tuyền, lông sợi có sợi không nhìn là biết ăn uống không đầy đủ, thân thể gầy nhom, đã vậy còn rất làm lì và không chịu nghe lời. Ông chủ bán ngựa lúc đó đang tính đem thả nó vào rừng, cũng may gặp được Hoàng Thùy nên bán rẻ cho nàng, còn khuyến mãi người dạy cưỡi ngựa.

Hoàng Thùy khi đó rất sung sướng, không những mua được ngựa rẻ, còn được người dạy ngựa miễn phí. Lúc leo lên lưng ngựa thì rất hăng hái, vừa lên tới thì không giữ được thăng bằng liền ngã, cứ tập gần cả chục lần, lưng đau eo mỏi nhưng vẫn cố gắng leo cho bằng được. Cuối cùng leo được lên lưng ngựa, thăng bằng cũng giữ được tốt, nhưng ngồi cả buổi trời, nghe theo lời sư phụ dạy cưỡi ngựa đánh vào mông nó nhưng con ngựa vẫn không chịu đi chuyển.

Suốt cả một buổi trời vẫn không có kết quả gì, sư phụ dạy cưỡi ngựa hết kiên nhẫn với con ngựa liên lấy cớ cáo từ Hoàng Thùy. Hoàng Thùy nhìn sư phụ bỏ đi mà thờ dài lắc đầu, đúng là không có kiên nhẫn, như thế làm sao dạy học trò chứ.

Lúc đó Hoàng Thùy thấy rất cảm động, nhảy xuống ôm lấy con ngựa, mặt còn cọ cọ bên cổ nó.

“Ngựa yêu dấu, ngươi đúng là tri kỷ, có phải ngươi biết ông thầy kia dạy học không có tâm nên ngoan ngoãn để ta leo lên leo xuống, sợ hãi ta bị ngã nên mới không đi chuyển phải không? Ta biết mà, trên đời này chỉ có trẻ em và động vật mới có tâm hồn thơ ngây. Ngươi yên tâm, sau này ta sẽ nuôi ngươi béo tốt, không để bất luận kẻ nào chê ngươi xấu, Bạch Mã Hoàng Tử của ta.”

Hoàng Thùy nói xong thì hôn chụt một cái lên mặt Bạch Mã Hoàng Tử, nước miếng tung tóe đầy mặt nó. Con ngựa giống như nghe hiểu Hoàng Thùy nói, như phản kháng rằng hần là hắc mã, không phải bạch mã, mặt như kiêu chán ghét nên quơ đầu qua một bên. Hoàng Thùy cứ tưởng Bạch Mã Hoàng Tử ngại nên ôm nó một cái nữa thể hiện tình cảm.

“Sao ngươi lại đáng yêu thế, còn có linh tính, còn biết ngại ngùng nữa.”

Hoàng Thùy cứ thế leo lên leo xuống tập leo ngựa, sau đó ngồi thẳng trên lưng ngựa tập thăng bằng, vỗ nhẹ lên mông ngựa rồi hét ‘Tiến lên!’, sau khi thấy nó nhúc nhích thì sợ hãi nằm rạp lên người nó. Cứ tập lui tập tới đến gần tối, Hoàng Thùy không mệt nhưng Bạch Mã Hoàng Tử cũng hết kiên nhẫn, từ từ đi chuyển về phía trước. Hoàng Thùy thấy mình cưỡi được ngựa thì mừng rỡ cười ha ha, sau đó một tay cầm dây cương, một tay chỉ đường cho ngựa chạy.

“Bên này, đi hướng này, đúng rồi, Bạch Mã Hoàng Tử à, yêu ngươi chết mất, còn hiểu ý người.”

Sau khi Hoàng Đông và Hoàng Phúc gặp được Bạch Mã Hoàng Tử thì hết sức ghét bỏ nó, ngựa mà chỉ có đi, không biết chạy, còn ồm nheo ồm nhách, tính tình làm lý, người nói không nghe liền bảo Hoàng Thùy đổi ngựa. Hoàng Thùy lập tức phản đối, biết mấy tên này khinh ngựa chạy chậm nên ngày nào cũng dắt ngựa lên núi tập chạy, cả người cả ngựa đều tập chạy.

Sau này, lúc đến thành Nam Dư, tuy rằng Bạch Mã Hoàng Tử đã chạy được bình thường, nhưng tính tình quái đản, đang chạy yên lành tự nhiên dừng lại nghỉ ngơi, không chạy tiếp nữa, làm bọn hán cũng phải dừng lại nghỉ ngơi theo ý Hoàng Thủy. Nàng còn ôm nó cưng chiều rồi khen không dứt miệng, bảo ngựa của nàng là có tâm nhất, sợ nàng mệt nên dừng lại nghỉ ngơi.

Cứ thế, hành trình đến Nam Dư lần đó liền từ hai tuần kéo dài đến một tháng.

Hiện tại nhìn hắc mã này khác xưa, cả người béo tốt, bồm còn được Hoàng Thủy tia tuốt nhìn rất đẹp mắt, cả thân mình toát lên khí chất cao quý, tuy rằng nhìn vẫn lười nhác, nhưng khi Hoàng Thủy leo lên thì cảm giác chỉ cần nàng ra lệnh là nó như một cung tên tuốt khỏi dây biến mất khỏi tầm mắt. Chỉ là mong rằng lần lên kinh gấp rút này nó không nổi điên mà liên tục nghỉ giữa đường.

Kinh thành của Phụng Tồn là một nơi cực kỳ phồn hoa, người dân sống sung túc, ăn no mặc ấm, là cảnh một trời một vực so với Phan Thôn. Những năm này Hoàng đế Trần Tử Hinh cầm quyền, bách tính nơi nơi càng trở nên ấm no, không lo trước được mất sau nữa. Cho thấy hán làm vua rất tốt, rất được lòng dân.

Hoàng Thủy nghĩ đến Phan thôn sẽ nhớ đến Hoàng Phúc, rốt cuộc nàng cũng rời xa hán được gần hai tháng. Hoàng Phúc năm nay cũng mới mười bảy, không biết hán một mình ở đó có sống tốt không, có làm được việc không. Tuy rằng cứ cách một tuần sẽ có thư hán gửi đến, nhưng Hoàng Thủy vẫn cứ cảm thấy không an tâm. Thế mới nói, có tình cảm liền có gánh nặng.

Hoàng Thủy mua một tiểu viện nhỏ ở một con phố cuối kinh thành, nơi tụ tập rất nhiều thanh lâu lớn nhỏ. Nơi đây đúng là luôn có không khí vui vẻ, tiếng nói của kỹ nữ oanh oanh yến yến khiến tâm dân ông phải xốn xao, ngay cả Hoàng Thủy cũng vậy, chỉ là tính huống có chút ngược lại, nàng muốn ỏi, muốn nói cả da gà.

Lại nói đến ‘Nhất Sắc’, sau khi tung ra tin tức về việc hai vị Quý phi ai đến trước và đưa được nhiều tiền hơn sẽ là chủ nhân của bộ y phục liền làm cả thành bùng nổ. Không chỉ vậy, ngoài hai vị quý phi ra, tất cả những ai có tiền cũng đều có thể sở hữu bộ y phục tuyệt sắc này, khiến cho không khí kinh thành sôi bùng bùng, bát quái đầu đầu cũng có, bọn họ nghĩ đến việc có ai dám đắc tội với hai vị quý phi này mà xô vào một chân tham gia náo nhiệt hay không.

Bộ y phục ‘Nhất Sắc’ nhất thời trở thành tiêu điểm chú ý của kinh thành, còn vang xa đến các thành lân cận, đến mức các thương nhân nước ngoài cũng đưa tin về cho đất nước mình. Ai nấy đều hiếu kỳ không biết bộ dạng của ‘Nhất Sắc’ như thế nào mà khiến ai ai vừa xem qua cũng đều ai thán, đây không phải y phục cho người mặc, mà là để cho những vị tiên nữ trên trời mặc.

Trong lúc mọi người chìm trong bát quái, Hoàng Thủy lại có việc mới để làm, trong vòng năm ngày mở một tòa trà lâu kiêm khách điểm lớn, bên dưới là một cái sảnh lớn làm trà lâu, là nơi để mọi người có thể tụ tập bát quái, bên trên chỉ dành cho người giàu, biết thưởng thức trà đạo. Hoàng Thủy nghĩ đến việc tuần sau tiền vào còn hơn cả nước chảy thì cười một tràng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Y phục ‘Nhất Sắc’

“Ngươi nói, hôm nay ai sẽ tham gia náo nhiệt nhỉ?” Một nam tử đẹp như tranh họa đang ngồi dựa người bên cửa sổ của một trà lâu vừa mới mở, từ đây có thể nhìn rõ ràng cửa hàng y phục Thiên Sắc phía đối diện, hán mỉm cười yêu nghiệt, phóng ánh mắt tới về mặt nhìn không ra cảm xúc của người đối diện.

“Vi Hòa, ngươi có thấy mình càng ngày càng giống đàn bà rồi không?” Đối diện với người được gọi là Vi Hòa chính là Trần Tử Đình, vị thân vương chỉ thích nam không thích nữ. Hán mang một thân màu xám bạc, viền áo được thêu từ chỉ ánh kim rất tinh xảo, nhìn qua liền biết là người phú quý. Tự rút cho mình một ly trà, hán bâng quơ thả một câu khiến người đối diện phải xanh mặt.

“A, Tử Đình, không phải cái danh thích nam không thích nữ của ngươi hại ta thành nhân yêu trong mắt người khác sao? Ta còn chưa có tội gì tội người đâu.” Trịnh Vi Hòa như bị đâm phải đuôi, hán ngồi thẳng dậy nhe răng múa vuốt, như kiểu sẽ nhảy bổ tới người trước mặt rồi làm thịt hán. Cái tên mà mọi người cho rằng chỉ thích nam nhân này thật ra là một đại nam tử cực kỳ bình thường, chỉ không phải vì hán không muốn kết hôn, cũng không muốn chạm vào đám nữ nhân tầm thường kia thì Vi Hòa hán cũng không bị hại trở thành một nhân yêu bên cạnh Trần Tử Đình hán.

Trần Tử Đình không nhìn đến Trịnh Vi Hòa, tập trung thưởng thức trà ngon trước mắt. Ánh mắt đầy ý vị nhìn một bàn đầy đủ các loại trà, còn có cả công thức chế trà mới mẻ. Những thứ này đều cho thấy chủ nhân nơi này chính là một người thú vị, có kiến thức sâu không lường được. Trịnh Vi Hòa thấy hán không để ý đến mình liền nói qua chuyện khác.

“Tử Đình, ngươi cảm thấy lão bản trà lâu này là nhân vật như thế nào? Chỉ trong vòng hơn một năm mà mở được ba tửu lâu đất khách nhất từng thấy, hai cửa hàng quần áo chỉ mở mới hơn một tháng mà đã vang danh khắp thiên hạ, nhân dịp kinh thành dầu sôi lửa bỏng lại còn mở thêm trà lâu này. Không biết đầu hán ta chứa gì nữa.”

Trịnh Vi Hòa nói đến chuyện này thì trở nên nghiêm túc, mày không tự chủ nhíu lại.

“Có người nói hán giống như tên hạ nhân trước đây từng bị bán của Đình Suong.” Trần Từ Đình không đầu không đuôi nói một câu khiến cho Vi Hòa phải phun ra ngụm trà trong miệng, về mặt kinh hãi không thôi.

“Cái gì cơ? Người điều tra ra? Sao có thể chứ!”

“Không phải, chỉ là nghe nói, vẫn chưa xác thực.” Từ Đình lấy ra một nắm trà rồi tự tay pha. Trà lâu này đúng là đặc biệt, vừa có thể uống trà, vừa có thể tự pha trà, cũng có thể khiến khách nhân nghĩ ra cách pha trà mới. Hoàng Đông này đúng là một người không đơn giản, chỉ là không biết ở sau lưng hán có người chống đỡ không. Hán cần phải điều tra rõ về người này.

Bây giờ chỉ còn hai khắc nữa mới đến giờ Thìn, giờ mở cửa quy định của Thiên Sắc, nhưng ở phía trước cửa hàng có rất nhiều người tụ tập, đa phần là người tới tham gia náo nhiệt, không khỏi làm cho hàng quán quanh khu này cứ thế khách đông nghìn nghịt.

(Giờ Thìn: 7 giờ - 9 giờ sáng ở hiện đại)

Khắc: 15 phút)

Đến giờ Thìn, cửa hàng Thiên Sắc cuối cùng cũng mở cửa, đồng thời ở phía xa có hai đoàn người rất phô trương thanh thế đồng loạt đi tới.

Ở sảnh đường của Thiên Sắc có một cái khán đài nhỏ, đợi cho người vây quanh đông đúc ở bên dưới, trên khán đài mới có người từ từ đi ra, người này chính là Hoàng Đông. Khi thấy người chủ trì bước ra, đám người bên ngoài mới từ từ tiến vào sảnh đường, mục đích là để xem náo nhiệt, cũng như muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp của bộ y phục ‘Nhất Sắc’ mới mấy ngày mà vang danh khắp thiên hạ kia.

“Kính chào tất cả các vị đang đứng ở bên dưới, hôm nay cửa hàng Thiên Sắc mở buổi đấu giá cho tuyệt đỉnh y phục ‘Nhất Sắc’. Vì không thể giám định được giá cả nên đành nhờ các vị bên dưới định giá giúp, chỉ cần người đưa ra giá cao nhất sẽ là chủ nhân của bộ y phục này. Bây giờ mời mọi người cùng thưởng thức vẻ đẹp của ‘Nhất Sắc’.

Hoàng Đông đứng trên khán đài, khuôn mặt tuấn mỹ mỉm cười đúng chuẩn, đưa tay nhấc chân không chệ vào đâu được. Vừa bước lên đài liền không dài dòng mà vào thẳng vấn đề, nói xong thì bước qua một bên, nhường chỗ cho bốn người bên trong đang từ từ đưa ‘Nhất Sắc’ ra đến giữa khán đài.

Khi ‘Nhất Sắc’ được khiêng ra, toàn bộ người chứng kiến đều một mảnh nín thở, một khắc đầu tiên bọn họ nghĩ tới chính là cái danh thiên hạ đệ nhất y phục quả nhiên là xứng đáng.

‘Nhất Sắc’ lấy tông màu chủ đạo là màu trắng, càng đi xuống chính là màu xanh đậm dần, tà váy giống như là một màn đêm điểm từng vì sao sáng lấp lánh. Nhưng khi những cánh cửa của Thiên Sắc được mở ra, ánh nắng từ bốn phía len lỏi chiếu vào khiến cho ‘Nhất Sắc’ từ một màn đêm trầm lắng trở nên lung linh huyền ảo đến kỳ diệu.

Người đứng bên dưới đồng loạt há miệng, sau đó ngậm lại vì không biết nên dùng từ ngữ gì để diễn tả vẻ đẹp của bộ y phục này.

“Đây là y phục dành cho tiên nữ mặc. Thật quá đẹp, lần đầu tiên trong đời ta được chứng kiến một bộ y phục vừa đẹp lại vừa có thể biến hóa đến như vậy. Lần này đến đây xem như không uống công.” Phía dưới khán đài bỗng có tiếng cảm thán của một người đàn ông vang lên, tiếng nói cao vút như đánh vào nội tâm của mọi người. Giống như hiệu ứng domino, sau đó cả sảnh đường Thiên Sắc từ từ bắt đầu xôn xao, tiếng khen ngợi, tiếng ca thán nối đuôi nhau rầm rộ không dứt.

(Tác giả: Vì ta không biết vàng bạc ở cổ đại tính như thế nào nên tự ra giá như thế này nhé: 1000 văn tiền = 1 lượng bạc; 1000 lượng bạc = 1 lượng hoàng kim; 1 vạn = 10.000)

“Xin các vị trật tự, sau khi chiêm ngưỡng ‘Nhất Sắc’ của Thiên Sắc chúng ta, các vị cũng biết đây không phải là vật phẩm mà người thường có thể mua được. Có lẽ mọi người bây giờ đã đến đây đủ, tại hạ tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm là một vạn lượng bạc.”

Nghe được cái giá khởi điểm, người bên dưới đồng loạt hít một ngụm khí lạnh. Không biết y phục ‘Nhất Sắc’ này làm từ thứ gì lại có thể đắt đến như vậy. Cũng đúng thôi, bộ y phục này chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi, chỉ cần nhắm mắt đều có thể tưởng tượng ra một vị tiên nữ đứng cạnh bên mình. Giống như đêm tối, cũng giống như ánh nắng chói chang.

Bỗng một phụ nhân nhìn rất quý củ lên tiếng. Bà ta mang một thân đơn giản, nhưng chất liệu từ bên trong cũng cho thấy là phú quý, lại nhìn họa tiết trên tay áo liền biết đây là mama trong cung.

“Lão bản Thiên Sắc, lão nô là mama bên cạnh Hoàng Quý phi nương nương, hôm nay ta thay mặt ngài ấy đến đây muốn đấu giá ‘Nhất Sắc’. Lão nô thay nương nương muốn ra giá mười vạn lượng!”

Cái giá bỗng tăng lên gấp mười khiến cho cả sảnh đường ò lên kinh ngạc, đúng là Hoàng quý phi, người được hoàng thượng sủng ái có khác.

Hoàng Thùy ngồi ở phòng trà lâu đối diện, trùng hợp là chỉ cách Thân vương phía trên một tầng, tuy rằng bên này cách Thiên Sắc không tính là gần, nhưng vận nội công vẫn có thể nghe đầy đủ không sót một từ. Nàng về mặt đây thứ vị nhìn tình huống bên kia. Mới người đầu tiên lên tiếng đấu giá đã khiến người ta kinh ngạc, không biết cái giá sau này được đưa ra, không biết mấy người này còn biểu hiện đến mức nào nữa.

“Hai mươi vạn lượng! Ta thay mặt Tần Quý phi nương nương ra giá hai mươi vạn lượng bạc.” Một mama bà tử khác bước ra, cả người hùng hực khí thế nhìn vị mama của Hoàng Quý mà phi lên tiếng. Quả nhiên chủ không thích thì tớ cũng không có sắc mặt tốt.

Mọi người trong sảnh đường bắt đầu nghị luận, tiếng xôn xao càng ngày càng lớn. Bọn họ đang đoán thử xem con số mà ngày hôm nay có thể thấy được sẽ là bao nhiêu. Còn có người đem chuyện này ra cá cược, thử xem rốt cuộc người nào sẽ thắng.

“Ba mươi vạn lượng!”

“Ba mươi lăm vạn lượng!”

“Năm mươi vạn lượng!”

...

Tiếng của hai vị mama thay nhau vang lên khiến cho cả sảnh đường im lặng, bọn họ không còn từ gì để tả nữa. Lời đồn Hoàng Quý phi và Tần Quý Phi luôn luôn tranh đấu bây giờ họ mới được chứng kiến, đúng là mở mang tầm mắt.

“Một ngàn bốn trăm lượng hoàng kim!” (Tương đương với 1.400.000 lượng = 140 vạn)

Đây là tiếng nói của vị mama phía Hoàng quý phi cố gắng lắm mới nặn ra được. Đây là toàn bộ số tiền hôm nay Hoàng quý phi giao cho bà để đem ‘Nhất Sắc’ về. Nếu bên kia tiếp tục tăng giá thì chắc chắn bà ta sẽ thua.

Bây giờ sảnh đường của Thiên Sắc ngay cả tiếng một con ruồi bay qua cũng nghe được. Bọn họ đang nín thở nghe xem rốt cuộc còn có người ra giá nữa hay không. Đây đúng là cái giá trên trời rồi.

Mama bên Tần quý phi im lặng một hồi lâu, đôi mắt một mí khép lại, che đi sự không nổi trong mắt bà. Đợi thật lâu, đến khi Hoàng Đông chuẩn bị lên tiếng thì bà ta mới mở mắt, đưa ra cái giá cuối cùng. Đây cũng là toàn bộ số tiền Tần quý phi giao cho bà để cướp được ‘Nhất Sắc’ về tay mình.

“Một ngàn năm trăm lượng hoàng kim.”

Vị mama của Hoàng quý phi lộ ra vẻ thất vọng tột độ, cắn chặt răng, sau đó trừng mắt với vị mama đối diện một cái, im lặng cúi đầu xuống, bà ta chính là hết khả năng để đấu giá rồi.

“Một ngàn năm trăm lượng hoàng kim lần một!” Sau một lúc lâu không có ai lên tiếng, tiếng Hoàng Đông bỗng vang lên.

“Một ngàn năm trăm lượng hoàng kim lần hai!”

“Một ngàn năm trăm lượng hoàng kim...”

“Hai ngàn lượng hoàng kim!”

Tiếng một nam tử vang lên chặn lại lời nói của Hoàng Đông. Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng. Là ai dám đi phá đám hai vị quý phi có quyền lực cao nhất hiện tại của Đông cung vậy, vị công tử này đúng là hồ đồ rồi, nếu không thì thân phận phải cực kỳ phú quý.

Một nam tử mày kiếm, sống mũi cao, môi chúm chím anh đào, một tổ hợp nhìn lại giống như tiên nhân lạc trần khiến toàn bộ nữ nhân có ở sảnh đường nhìn không được đồ mắt, tim trẻ mất một nhịp. Hắn mang một thân màu trắng, y phục trên người được cắt may rất tinh tế, chiết phiến cầm trên tay phe phẩy vài cái rồi đóng lại.

“Vị công tử này, người có biết người đang tranh đồ cùng ai không? Người không sợ bị Tần quý phi trách phạt hay sao?”

“Tại hạ gọi là Văn Thành, vị mama này, ta làm gì có tranh đồ của ai đâu? Đây là ta đang đấu giá công bằng. Chẳng phải quy định ‘Nhất Sắc’ thuộc về bất cứ người nào miễn sao ra giá cao hơn sao? Đúng không Hoàng lão bản?”

Vũ Văn Thành liếc đôi mắt tà mị đến phía Hoàng Đông khiến Hoàng Đông một thân run rẩy, da gà không tự chủ mọc lên khắp người. Nam nhân sao lại có bộ dáng như nữ nhân thế này, người gì còn đẹp hơn Thùy ti của hắn.

“Vị đại gia này nói phải, Thiên Sắc có quy định chỉ cần có tiền đều không phân biệt giàu nghèo, cấp bậc quý hay không quý, tất cả mọi người đều có thể mua hàng và có quyền đấu giá, nếu trong cửa hàng có người phân biệt đối xử, kì thị người khác thì Thiên Sắc sẽ không hoan nghênh người đó đến cửa mua hàng.”

Tiếng Hoàng Đông từ tốn vang lên khiến cho những người nghe bên dưới không khỏi nảy ra một trận nao động trong tâm người nghe, bọn họ cảm thấy Thiên Sắc đúng là chỗ tốt. Một cửa hàng lừng danh như thế này lại không phân biệt thứ bậc, đúng là hiếm có.

Phía trà lâu đối diện, Trịnh Vi Hòa đang dùng quạt phe phẩy nghe vậy thì ngay lập tức gấp lại, hẩn ngời thẳng người không khỏi khen ngợi.

“Cái tên Hoàng Đông này làm người thật tốt, không ngờ một tên thương nhân chỉ biết có tiền như hắn lại có tầm nhìn phóng khoáng như vậy.”

Trần Từ Đình không nói gì, tiếp tục nghiên cứu ra vị trà mới. Người này, hẳn có ý nghĩ muốn kết giao.

...

Lời nói của Hoàng Đông giống như tát thẳng vào mặt của hai vị mama, lúc đầu đi vào có bao nhiêu ngông cuồng ngạo khí, bây giờ lại bớt đi rất nhiều, không ra vẻ cậy người trong cung nữa. Dù sao bọn họ không muốn bị người phi nhỏ mà chết, cũng không muốn mang phiền toái cho chủ tử nhà mình.

“Nếu như các vị không có ý kiến gì nữa thì chúng ta tiếp tục buổi đấu giá. Hai ngàn lượng hoàng kim lần một!”

Hoàng Đông không để ý cái nhìn thâm thúy từ từ phía đồ lại mà lên tiếng tiếp tục buổi đấu giá. Cho các người soi, soi xem có thấy được cái gì không, dù sao tất cả đều là của Thủy ti nghĩ ra chứ không phải hần, nếu kẻ nào từ trên người hần soi ra được Thủy ti ti thì hần liền đi theo giết giày cho người đó cả đời.

“Hai ngàn lượng hoàng kim lần hai!” Tiếng của Hoàng Đông trong trẻo nhẹ nhàng, nghe vào tai rất âm áp, bên miệng luôn trấn giữ một nụ cười chuẩn mực. Khi hần chuẩn bị hô lên lần thứ ba thì lại thêm một người nữa nhảy ra phá đám.

“Hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim, hôm nay cô nãi nãi ta chắc chắn sẽ dành được Nhất Sắc.”

Một bóng vàng từ đầu nhảy ra khiến cả sảnh đường lặng ngắt, Hoàng Đông đứng trên khán đài giật thót một cái.

...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lưu Tuyết Mai

Một bóng dáng màu vàng chói lóa, cả người đều là một bộ y phục màu vàng, ngay cả trâm cài tóc và trang sức đều là vàng, đóa hoa trên cổ màu vàng, giày thêu hoa cũng màu vàng nốt. khuôn mặt góc cạnh nam không ra nam nữ không ra nữ chống nạnh đứng giữa sảnh đường. Vẻ mặt si mê ra vẻ chiếm hữu đối với bộ y phục phía trên kia, giọng nói the thé tuôn ra khiến người ta không tự chủ mà nổi mẩn ngứa da gà.

“Lão nương nói ‘Nhất Sắc’ kia hôm nay sẽ thuộc về tay của lão nương, các người nên biết tự lượng sức mình mà rút lui đi.” Bóng vàng hồng hách tuôn một tràng, rút từ trong người ra một sấp ngân phiếu dày cộm quơ quơ trước mắt mọi người, sau đó lại nhét vào trong ngực.

Tất cả người ở sảnh đường, những người có máu mặt ẩn núp xung quanh, hay đương sự là Hoàng Đông cũng đều không thể tin nổi nhìn một màn trước mắt, cái tên nhân yêu đáng sợ này chui ở đâu ra vậy, còn đem theo rất nhiều tiền ở trên người chứ.

“Thế nào? Chưa thấy người đẹp bao giờ hả? Đứng ra về si mê đó nhìn ta, ta đều có ý trung nhân rồi. Ta ra giá hai ngàn năm trăm lượng hoàng kim” Bóng vàng nói xong héch mặt lên trời. Lời nói không biết xấu hổ khiến người nơi này không khỏi làm một trận phi nhổ.

“Ta cũng muốn tham gia đấu giá!”

Khi mọi người đang trong nỗi kinh ngạc và bàng hoàng, ở cửa Thiên Sắc lại thêm một đội quân nữa xuất hiện, dẫn đầu là một nữ tử mảnh mai, thân thể như cành liễu, đôi mắt xech yêu mị khiến người ta không thể không đắm chìm vào trong đó. Cả thân hoa phục nhẹ nhàng càng tôn lên vẻ đẹp của nàng.

“Ta gọi là Lưu Tuyết Mai, là nhị nữ nhi của Thừa Tướng gia, hôm nay biết ở đây có náo nhiệt cho nên cũng muốn đến góp vui, mong các vị nhẹ nhàng nhường tay. Ta muốn ra giá hai ngàn sáu trăm lượng hoàng kim.”

Đây chính là vị nhị tiểu thư được Lưu thừa tướng cực kỳ cưng chiều, không những vẻ ngoài khiến người ta mê hoặc, còn có gia thế cực kỳ khủng khiến rất nhiều nam nhân trong thiên hạ muốn có được nàng. Nhưng thật đáng tiếc, một người như Lưu Tuyết Mai lại đem lòng yêu vị Thân vương trẻ tuổi Trần Từ Đình – một người chỉ thích nam không thích nữ. Còn tuyên bố không phải hần thì không cưới.

Vị Thân vương Trần Từ Đình mà mọi người đang nhắc tới kia đang ngồi cùng với Trịnh Vi Hòa, con trai độc nhất của thương gia giàu có nhất nhì kinh thành Trịnh Vi Quý, hần cũng chính là biểu ca của Lưu Tuyết Mai. Giờ đây hần đang ghé người bên cửa sổ, liếc mắt nhìn Trần Từ Đình.

“Từ Đình à, Tuyết Mai đâu có gì không tốt, sao người cứ tránh nàng như tránh tà thế. Một tiểu cô nương xinh đẹp dịu dàng, biết bao nhiêu nam tử muốn lấy nàng làm vợ mà người lại không thích. Chẳng lẽ người thích người như Hoàng Thúy kia hả? Hay lại nói người thật sự thích đàn ông?” Trịnh Vi Hòa ra vẻ sệt ồm lấy ngực.

Người đối diện vẫn đang pha trà suốt cả một buổi sáng mà không để ý đến mình, Trịnh Vi Hòa có chút bực bội. Đi xem náo nhiệt mà có mỗi hần nói chuyện, một hồi lại giống như độc thoại.

“Nếu người thích thì hỏi cưới nàng ta đi.” Trần Từ Đình cầm một nắm trà mới lên ngửi ngửi, là trà ở Giang Hà, lại giống như có chút hương vị khác bên trong. Hần bỏ trà vào một cái chén lớn, đổ một ít nước sôi rồi đảo qua, sau đó té hết nước đi, rồi lấy cái muôi múc xác trà chưa kịp nở bỏ vào bình. Đợi qua một lúc lại đổ nước sôi vào.

“Ách, người đừng đùa chứ, ta còn muốn tự do, chưa muốn lấy vợ đâu.” Trịnh Vi Hòa lập tức xua tay nói.

“Con trai độc nhất của thương buôn giàu có nhất Phụng Tàn hai mươi sáu tuổi rồi mà vẫn không muốn lấy vợ, người đây là muốn chọc tức chết Trịnh bá sao?” Trần Tử Đình ngược mặt lên nhìn hấn một cái rồi lại cúi xuống nghiên cứu trà của mình.

“A, người thì khác gì ta chứ? Đừng nói nữa, bỏ qua vấn đề này đi. Từ Đình này, người có tin tức của Hoàng Thúy rồi phải không? Sau hôm đó nàng ta giống như bốc hơi khỏi trần gian vậy.” Trịnh Vi Hòa vội chuyển chủ đề, như nhớ ra cái gì lại hỏi.

“Nàng ta chết rồi.” Dừng lại một chút, hấn tiếp tục: “Là bị người ám sát.” Trần Tử Đình giống như không phải chuyện của mình, băng quơ nói.

“Cái gì? Nàng ta chết? Người tra ra ai làm sao?” Trịnh Vi Hòa kinh ngạc tốt độ, hôm nay đúng là có quá nhiều chuyện khiến hấn không thể tiếp nhận được. Từ ngày mai hấn phải tìm hiểu mới được, thời gian này hấn chơi nhiều quá rồi.

“Tra ra, nhưng người chắc chắn sẽ không tin.” Trần Tử Đình ý vị sâu xa nói.

.....

“Ba ngàn lượng hoàng kim” Bóng dáng màu vàng nhìn Lư Tuyết Mai đầy vẻ khiêu khích, tay đề lên ngực, nơi mà nàng dấu tiền, như muốn nói với người bên kia rằng nàng có rất nhiều tiền.

“Haha, hai vị cô nương đã muốn chơi thì tại hạ cũng muốn bồi, chỉ mong hai vị nhẹ tay một chút. Ta ra ba ngàn hai trăm lượng hoàng kim” Vũ Văn Thành phóng nụ cười tà mị đến hai nữ nhân trước mắt. Lư Tuyết Mai ra vẻ không hiếm lạ gì, còn cái bóng vàng như bị si mê, lạc vào nụ cười của hấn, sau đó nàng lắc đầu một cái tỉnh lại.

“Được, vậy chúng ta cùng chơi, ba ngàn ba trăm lượng hoàng kim” Lư Tuyết Mai mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại. Đôi mắt như ẩn như hiện có chút si mê nhìn đến chiếc váy tuyệt sắc ở trên khán đài.

“Bốn ngàn lượng hoàng kim” Lời nói của bóng vàng giống như bom nổ, khiến người ta phải thổn thức không thôi. Tên nhân yêu này ra giá một cái liền đến tận trời mây.

“Bốn ngàn một trăm lượng.”

“Bốn ngàn hai trăm lượng.”

“Bốn ngàn năm trăm.”

Ở trong sảnh đường Thiên Sắc, ba tiếng nói phân biệt được cứ theo thứ tự vang lên. Con số càng ngày càng tăng khiến người ta phải kinh hãi.

“Bảy ngàn bốn trăm vạn lượng hoàng kim” Vũ Văn Thành đọc lên con số này mà lòng đau như cắt, không phải hấn bắt buộc phải có được Nhất Sắc, nếu không hấn cũng không dám nhìn đau mà bỏ ra con số lớn như thế này đâu.”

Lư Tuyết Mai cũng giống như vậy, miệng mấp máy muốn tiếp tục ra giá nhưng lại thôi. Nàng đang rất băn khoăn có nên tiếp tục hay không.

“Một vạn lượng hoàng kim. Các người đừng phí công vô ích nữa. Đây chính là tất cả số tiền ta có. Các người có muốn cũng không vượt được ta đâu. Nhìn về mặt các người ta liền thừa biết không có khả năng qua mặt ta. Hahaha.” Bóng dáng màu vàng nhìn thấy hai người kia không lên tiếng thì đưa tay chống vào hông, hướng mặt lên trời đắc ý cười.

“Ta thắng rồi, các người chịu thua đi, về nhà mà khóc lóc với cha nương các người đi. Chính là các người đều bại dưới tay ta. Hahaha.”

Giọng cười và câu nói đầy khiêu khích của bóng vàng khiến người ta thật chán ghét, ở bên dưới bắt đầu nổi lên tiếng nghị luận. Giọng Hoàng Đông trong trẻo, lại giống âm hồn tiếp tục vang lên. Tiếng của hấn giống như nhắc nhở mọi người đó sẽ là hồi kết.

“Một vạn lượng hoàng kim lần một!”

“Một vạn lượng hoàng kim lần hai!”

“Một vạn...”

“Một vạn một trăm lượng hoàng kim” Lư Tuyết Mai nghiêng răng ken két hét lên khiến cả sảnh đường vừa xôn xao lại trở về một mảnh im lặng.

“Này, cái tên xấu xí nhà người. Không có tiền thì đừng chơi làm gì. Sao bây giờ lại ngáng chân của ta hả?” Bóng dáng màu vàng giống như một con mèo xù lông, chỉ vào mặt Lư Tuyết Mai nói.

“Người mới là người không có tiền. Có giỏi thì tiếp tục lên giá đi.” Đến lượt Lư Tuyết Mai mỉa mai cười nhìn bóng vàng, một cái liếc mắt không có độ ám hướng tới khiến nàng ta không khỏi rung mình một cái, nhưng nhiều hơn vẫn là sự tức giận, mặt bóng vàng đỏ bừng lên.

“Người đúng là nữ nhân không được việc. Bộ dạng thế này còn đòi yêu Thân Vương của ta, cái gì mà không phải chàng thì không cưới chứ. Người còn không bằng Hoàng Thúy, nàng ta còn được gả cho Thân Vương rồi đấy. Chưa biết chừng sau này nàng ta quay lại nói lại tình xưa Thân Vương. Người

cả đời cũng không thể làm chàng đề ý đến đâu, thôi cái ý nghĩ dùng ‘Nhất Sắc’ để quyến rũ chàng đi.”

Bóng vàng bất chấp tất cả tuôn một tràng. Luru Tuyết Mai nghe xong thì mặt trắng bệch.

“Nàng ta chết rồi, nàng ta mới chính là người không có cơ để tranh chàng với ta.”

Luru Tuyết Mai như bị chọc đến điên, rống lên một câu khiến người ta phải khiếp sợ. Nha hoàn bên cạnh lời nàng ta một cái như nhắc nhở, Tuyết Mai liền biết mình lỡ miệng rồi.

“A, người nói Hoàng Thủy chết rồi? Là người ghen tị với nàng ta nên nổi lòng oán độc đi giết chết người ta hả?” Bóng vàng tỏ vẻ kinh ngạc thốt lên một câu.

Luru Tuyết Mai biết mình nói sai, vội vàng sửa lại.

“Người nói hươu nói vượn. Hoàng Thủy nàng ta sau khi bị hươu thì mất tăm mất tích, ai mà chẳng đoán nàng ta lưu lạc đâu đó không chịu nổi mà thất cổ tự tử rồi. Nếu ta là nàng, bị người phi nhỡ, người thân cũng không cần thì chỉ có đi tìm chết.” Luru Tuyết Mai vẻ mặt đầy sự chán ghét, đuôi mắt hiện lên vẻ châm chọc. Đôi mắt cười như không cười nhìn tên nhân yêu bóng vàng trước mặt, có ai biết đôi mắt này đã rét lạnh đến cực điểm.

“Người chỉ biết khua môi múa mép, đợi đấy, sau này ta sẽ phục thù.” Bóng vàng nghe vậy thì tức tối, không biết nói gì nữa nên để lại một câu rồi quay lưng bỏ đi. Đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, mới một loáng liền biến mất dạng.

“Luru tiểu thư à, xin tiểu thư thứ lỗi, nhưng tại hạ cần phải có ‘Nhất Sắc’ này.” Vũ Văn Thành chấp tay tạ lỗi với Luru Tuyết Mai. Sau đó quay qua nhìn Hoàng Đông đưa ra cái giá cuối cùng cho buổi đấu giá.

“Tại hạ ra giá một vạn năm trăm lượng hoàng kim.” Vũ Văn Thành nói ra lời này với vẻ mặt như không có chuyện gì, nhưng ai biết tim hắn giờ đang nhô giọt vì mất quá nhiều máu.

Luru Tuyết Mai sau khi nghe cái giá này thì biết mình thua rồi, nhưng vẫn có chút không cam lòng mà đứng nhìn chằm chằm ‘Nhất Sắc’ một lúc lâu. Nha hoàn bên cạnh thấy sắc trời đã muộn, nói gì đó bên tai nàng, Luru Tuyết Mai đành nói vài câu chúc mừng Vũ Văn Thành rồi cũng dẫn theo đoàn người rời đi. Hôm nay nàng bị ăn đau quá nhiều rồi, cái tên nhân yêu đáng chết kia, nếu nàng tìm được hắn sẽ cho hắn sống không bằng chết.

Buổi đấu giá cuối cùng cũng có hồi kết. Chỉ là cái giá dành cho ‘Nhất Sắc’ đúng là khiến người ta sợ hãi không thôi. Hơn một vạn lượng hoàng kim, con số này có thể để người dân ăn sung mặc sướng đến mấy đời.

Vũ Văn Thành khi nhận được ‘Nhất Sắc’ mà lòng đau như cắt. Hắn phải lấy lại toàn bộ máu rơi ra mới được, cái giá này quá đắt rồi, thịt của hắn giống như bị cắt chảy máu vậy.

Buổi đấu giá kết thúc cũng giữa trưa, người người tụ tập tại Thiên Sắc cũng dần dần rời đi. Có mấy người vì hứng thú nên cũng dạo quanh Thiên Sắc một vòng xem có gì mới mẻ. Trà lâu đối diện cũng thế, chỉ có điều người ở lại vẫn còn rất nhiều, toàn là người có tiền ngồi nghiền ngẫm trà đạo, cũng nghiền ngẫm lại buổi đấu giá ngày hôm nay, đối với họ, chuyện đi ngày hôm nay tuyệt đối có lời.

Ngoài những người suy ngẫm đến ông chủ trà lâu, đến mục đích của người mua Nhất Sắc, đến lời nói của Luru tiểu thư, còn có thân phận Vũ Văn Thành và tên nhân yêu mang cái váy vàng rực không ai biết là ai kia. Bọn hắn đều có chung một suy nghĩ, hôm nay kinh thành quả thật xuất hiện rất nhiều người có tiền.

Lại nói đến chuyện trước đó, sau khi vị nhân yêu bóng vàng kia rời đi, liền có ba tốp người theo đuôi. Một tốp là của Luru Tuyết Mai, một tốp của ai không ai biết, còn một tốp lưu manh muốn dò theo hòng chiếm đoạt tài sản. Nhưng tất cả đều bị mất dấu khi đến một đoạn đường người ngựa qua lại đông đúc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vào phủ Thừa Tướng làm nha hoàn

“Hahaha, sung sướng quá. Một vạn năm trăm lượng hoàng kim, là một vạn năm trăm lượng hoàng kim đấy. Chuyến này ti đi đúng là quá lời, quá lời rồi. Ahaha...”

Tại một tòa biệt viện ở cuối kinh thành, Hoàng Thủy nằm trên bàn cười lăn lộn, tay ôm từng sấp ngân phiếu vào người rồi tung lên cao cho chúng rơi xuống. Hoàng Đông ngồi đối diện không còn gì để nói, ngày hôm nay hắn đúng là không thể tin được một màn như vậy có thể xảy ra, mà chuyện này lại do chính Hoàng Thủy một tay dàn dựng.

“Thế nào, có phải cảm thấy rất bất phục tí ti ta không?” Hoàng Thủy nhớ lại bộ dáng của mình khi đó liền hất mặt lên cao cười đắc ý nhìn Hoàng Đông.

“Bái phục bái phục! Tì, tì quả thực quá lợi hại. Không thể tin được một bộ y phục chỉ đáng giá một vạn lượng bạc, lại có thể đưa giá đến một vạn lượng hoàng kim. Lúc cầm tiền trên tay mà đệ vẫn còn không tin được.”

Hoàng Đông quả thực bái phục sát đất, không thể tin được Hoàng Thủy có thể làm được đến mức này. Một bộ y phục liền đắt giá hơn ba từ lâu trong một năm này kiếm được.

“Ngu ngốc, một vạn lượng sao có thể xứng được với bộ trang phục mà tì ta cực khổ lắm mới thiết kế được chứ. ‘Nhất Sắc’ không phải quý ở chất liệu, mà chính là quý ở sự mới lạ, tiền này là trả cho đồng chất xám ta đã bỏ ra vì nó, ngươi có hiểu không hả?”

“Có cái hiểu có cái không. Chất xám là gì?” Hoàng Đông xoắn xuýt nhìn Hoàng Thủy. Nàng thường nói những từ kỳ lạ khiến hắn không thể hiểu nổi.

“Ngươi không hiểu cũng đúng. Chất xám chính là... Mà thôi, ngươi đi làm việc của ngươi đi. Ta dắt Bạch Mã Hoàng Tử đi dạo.”

Hoàng Thủy lười nhất là giải thích, nói rồi cũng mặc kệ Hoàng Đông, bỏ lại hắn với một đồng tiền đang bày bừa rơi rớt từ trên bàn xuống giữa nhà.

Lưu Tuyết Mai, ngày đó để Hoàng Đông điều tra về Hoàng Thủy thì biết được người này có can hệ đến nàng. Vào ngày cưới của Trần Tử Đình và Hoàng Thủy, Lưu Tuyết Mai có ý định tự tử để ngăn cản nhưng không được. Sau khi đám cưới hoàn thành, nàng ta càng trở nên căm ghét Hoàng Thủy, chuyện này là nàng mới biết được cách đây không lâu.

Trong một lần Hoàng Thủy dạo chợ kinh thành, đi ngang qua vài phụ nhân bán rau đang tụ tập nói chuyện, nghe có người ta nhắc về nhị tiểu thư của Lưu phủ nàng liền hứng thú ngồi lại nghe, tiện thể hỏi chuyện, thế này mới biết một chút chân tướng. Chuyện này là do một nam phu, chồng của phụ nhân bán rau vẫn theo thường lệ chuyển củi vào Lưu phủ, lúc chuyển củi có đi ngang qua đình thì vô tình nghe được Lưu Tuyết Mai đang cay nghiệt chửi đồng Hoàng Thủy, bảo sẽ không để Hoàng Thủy sống yên ổn, còn muốn nàng biến mất khỏi trần thế.

Bên ngoài người ta thường lưu danh Lưu nhị tiểu thư tính tình hiền thực dịu dàng, bây giờ nam phu chính mình tận tai nghe được những lời này thì có chút sợ hãi. Sau khi chuyển củi xong liền trở về nhà. Một bụng tâm sự không có chỗ phát tiết nên hắn lời kéo kể cho vợ nghe, vợ hắn lúc đầu không tin nhưng nhìn vẻ mặt sợ hãi của chồng thì không thể không tin tưởng.

Sau này phụ nhân muốn kể cho người nghe nhưng lại không có ai tin tưởng, còn có người dọa sẽ mách lên trên tội bôi nhọ thanh danh mệnh quan triều đình. Vì sợ hãi bị người ta gán tội nên bà mới thôi không kể nữa, chỉ có thể giấu ở trong lòng. Lần này bà ta nghe được người nhắc đến vị Lưu nhị tiểu thư này nên mới buột miệng nói ra, đúng lúc Hoàng Thủy đi ngang nghe được.

Vị phụ nhân kia vì chuyện lần trước mà sợ hãi, không dám nói tiếp cùng người khác. Hoàng Thủy sau một hồi lời kéo, bà ta mới thần thần bí bí kể cho nàng nghe, còn dặn nàng đừng nói cho ai kéo bị tội đến thân.

Hoàng Thủy có được đầu mối liền lên kế hoạch chứng thực một lần. Vừa lúc lần này có buổi đấu giá, nàng liền sai người tung tin ‘chỉ cần có được bộ y phục ‘Nhất Sắc’, người đó liền trời được nam nhân của mình’ đến tại Lưu Tuyết Mai.

Qua tìm hiểu, Lưu Tuyết Mai là một người trong ngoài không đồng nhất, đối với bên ngoài luôn hiền thực, dịu dàng. Nhưng nàng ta kỳ thực là một người không kiên nhẫn và nóng tính, chỉ cần chạm vào giới hạn của nàng ta, tự nhiên nàng ta không phân biệt được phải trái mà kích động. Hoàng Thủy biết được điểm này nên mới có ý bày trận, một mặt để nâng giá ‘Nhất Sắc’, một mặt nghe được những gì cần nghe, một công đôi việc.

Chỉ là không ngờ, giữa đường lại xuất hiện một người tên Văn Thành bằng mọi giá lấy được ‘Nhất Sắc’. Hoàng Thủy nhân cơ hội nâng giá lên không thể tưởng được, sau lại tò mò muốn biết mục đích của hắn với ‘Nhất Sắc’ là gì. Kết quả là mò ra được một bí mật động trời, Văn Thành này tên gọi đầy đủ là Vũ Văn Thành, là tam hoàng tử của Bí Lữ quốc, chính là nước láng giềng một mắt một còn với Phụng Tàn.

Hoàng Thủy cảm thấy mình đến cổ đại này chính là điều may mắn, ở hiện đại sở trường không thể phát huy, nhưng ở đây có thể bộc phá ra hết, nàng muốn cái gì liền làm cái đó, muốn điều tra liền điều tra, chỉ cần có tiền thì không sợ bất cứ người nào ngăn cản.

Việc Hoàng Thủy muốn làm bây giờ là lấy lại công bằng cho Hoàng Thủy, nàng muốn chính miệng kẻ đã hãm hại nàng ấy phải thừa nhận chuyện này. Còn muốn tìm ra người vu hãm Hoàng Thủy hạ độc sát phu, phơi bày mọi chuyện ra ánh sáng và trả lại công đạo cho nàng. Coi như trả lại nhân tình quần áo Hoàng Thủy cứu sống nàng, cũng như cương vị một vị cảnh sát hình sự làm tròn bổn phận.

Một buổi sáng trời nắng đẹp, Hoàng Thủy đóng giả thành một cô nương nhà nghèo tính tình hoạt bát đang đi chợ bán rau. Kết phường làm quen được với rất nhiều vị thăm thăm thúc thúc, cũng nghe được đủ loại bát quái. Mục tiêu của nàng ngày hôm nay chính là Trương mama chuyên phụ trách đồ ăn ở phủ Thừa Tướng, hôm nay bà ta ra ngoài muốn xem một chút nguyên liệu đồ ăn để chuẩn bị cho tiệc mừng thọ sắp tới của Lưu Thừa Tướng.

Đang lúc bát quái sôi nổi cùng một bà tử bán dầu muối bên cạnh, Hoàng Thủy liếc mắt thấy có người chạy ngang qua giật lấy túi tiền của Trương mama rồi bỏ chạy, tên hầu đi theo sau ngay lập tức đuổi theo tiểu tặc cướp đồ. Tiểu nha hoàn đứng một bên cũng muốn tranh công nên chạy lên trước có ý đuổi theo.

Thấy tên cướp kia chạy về phía mình, Hoàng Thủy nhanh chân chạy ra bỏ nhào lên người hắn, giật lại túi tiền trên tay hắn. Tên cướp không dành được đồ, lại hoảng sợ bị bắt nên đẩy nàng ra rồi bỏ chạy. Hoàng Thủy ra về cô nương yếu đuối bị đẩy ngã qua một bên. Một lúc sau thì tên hầu kia cũng chạy tới, hắn nhanh chóng đỡ nàng dậy. Nha hoàn vừa nãy cũng theo tới, phía sau là Trương mama hồn hên xách vác chạy lại.

“Xuân tì tì, tì không sao chứ?” Nha hoàn vừa tới đỡ lấy người Hoàng Thủy, phúi bụi trên người nàng rồi lo lắng hỏi.

Hoàng Thủy nghe được thì hết hồn, cái gì mà Xuân tì tì chứ? Nàng trở mắt nhìn người đối diện, ấp úng không biết nói gì.

“Hả? Ta.. ta...”

“Xuân nha đầu, nguoi không sao chứ? May là có nguoi, không là hôm nay chúng ta có trăm cái mạng cũng đền không nổi.” Trương mama vuốt vuốt ngực để thuận khí, sau đó nhìn Hoàng Thùy nói.

“Sao hôm nay nhìn nguoi lạ thế này? Ta nhớ hồi nãy xuất phủ nguoi mặc váy lụa xanh cơ mà? Sao bây giờ lại mang quần áo hạ đẳng này chứ, mặt mũi còn lem nhem nữa?”

Hoàng Thùy nghe liền biết bọn họ nhầm mình với nha hoàn tên Xuân kia, chỉ là bộ dạng nàng có chút giống nàng ta, trên mặt lại lem nhem nên không nhìn rõ. Nàng đưa tay vuốt vuốt mặt, sau đó đưa túi tiền cho Trương mama rồi mỉm cười nói.

“Tiền của thăm đây, vẫn còn nguyên nhé, ta chưa chạm vào đâu. Ta không phải là cái gì Xuân nha đầu, ta chỉ là cô nương nhà nghèo đi bán rau ở bên kia thôi. Thấy có tên cướp nên bắt chấp chạy ra bắt hấn lại.”

Hoàng Thùy sửa lại mái tóc bù xù, lấy tay chùi đi mớ bụi đất trên mặt, bây giờ mấy người mới nhìn rõ nàng chỉ có chút giống với nha hoàn Tiểu Xuân thôi. Cũng vừa lúc, ở phía sau có một cô nương mang váy lụa xanh, trên tay cầm một túi nhỏ đang thở hồng hộc chạy tới, phía sau là một tên hầu mang túi lớn túi nhỏ chạy theo.

“Trương mama, ngài đi thật nhanh, ta còn chưa mua xong đồ đâu.”

Nghe thấy tiếng của Tiểu Xuân, Trương mama mới nhớ vừa nãy bà sai nàng và tiểu Toàn (một tên hầu khác) lại tạp hóa gần đó mua ít đồ, còn mình đứng ở đây nhìn xung quanh một chút.

“A ôi, vậy là ta nhầm người hả. Nhưng mà vẫn cảm tạ nguoi, một cô nương yếu ớt lại dám cản đường tên cướp kia. Thật là không biết lấy gì báo đáp.” Trương mama cười nói, lấy trong túi tiền ra một thời bạc rồi dúi vào tay Hoàng Thùy. Hoàng Thùy không nhận mà đưa trả lại, vội nắm tay Trương mama khẩn cầu nói.

“Thảm thảm à, ta làm chút chuyện này không phải vì tiền. Nhưng ta thấy ngài là người phú quý, nhà ta gia cảnh nghèo khó, không biết có thể đi theo ngài làm chút việc để kiếm tiền không? Múc nước, chẻ củi, giặt đồ, việc gì cũng có thể làm, chỉ cần cuối tháng ngài trả cho ta một ít bạc đưa về cho cha mẹ trang trải cuộc sống là được. Ta hàng ngày bán rau ở chợ không được bao nhiêu, lâu lâu còn bị người ta mắng chửi, thật sự rất khổ sở.” Hoàng Thùy cúi đầu, mắt đã ươn ướt.

“Ai, là một cô nương số khổ a, nhưng chuyện này ta không làm chủ được, chuyện mua nguoi phải do chủ từ quyết định mới được.” Trương mama đáng thương nhìn Hoàng Thùy, về mặt tiếc hận nói.

“Nếu vậy thì không cần mua, chỉ cần cho tiểu nữ lại phủ làm thuê là được. Bất cứ việc gì tiểu nữ cũng có thể làm. Chỉ mong mama nhận tiểu nữ, tiểu nữ mang ơn mama suốt đời.” Hoàng Thùy quý xuống cầu xin, cũng thay đổi cách xưng hô của mình, làm ra vẻ rất tha thiết tội nghiệp, đầu suýt nữa thì đập xuống đất vài cái.

“Ý nguoi là làm nha hoàn thô sử? Việc này rất nặng nhọc, tiền có được cũng không bao nhiêu, nguoi chịu được sao?” Trương mama không nỡ nhìn dáng vẻ của tiểu cô nương trước mắt này, nâng nàng dậy sau đó thở dài nói.

“Được hết, chỉ cần ta... tiểu nữ có thể kiếm được tiền phụ giúp gia đình là may mắn lắm rồi. Việc gì tiểu nữ cũng đã làm qua, nên sẽ không sợ mệt.”

“Ai, được rồi, vậy nguoi về nhà sửa soạn chút rồi tới phủ thừa tướng gặp ta, ta sẽ cho nguoi đứng ở cổng đón nguoi.”

Rốt cuộc thì Trương mama cũng đồng ý, sau khi căn dặn Hoàng Thùy một vài điều liền đem theo nguoi rời đi.

Tại phủ Thân vương, Trần Tử Đình đang múa kiếm ở sân sau hậu viện, một người toàn thân đều màu đen đi vào bẩm báo.

“Tam hoàng tử Vũ Văn Thành đã yết kiến hoàng thượng.”

Trần Tử Đình nghe được chuyện này thì ý vị thâm trường nhìn về một phía.

“Còn Hoàng Đông? Tra được gì không?”

“Bẩm chủ tử, không tra được. Hấn hình như hành sự một mình. Hấn còn có một đệ đệ, đang ở huyện Hương Châu, là một huyện nằm ở phía Bắc. Hiện tại đang quản lý một Nhố tửu lâu khác ở đó.”

Trần Tử Đình nhíu mày một cái, sau đó cho hắc y nhân rời đi. Còn mình thì ở lại múa thêm một bộ quyền cước.

Hoàng Đông này đúng là quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phủ thừa tướng

Hoàng Thùy được sắp xếp làm nha hoàn tại nhà bếp chính của phủ thừa tướng. Tuy bảo vào làm nha hoàn thô sử, nhưng Trương mama cảm thấy không nữ nên giới thiệu nàng là cháu gái của bà, cho làm việc vặt ở phòng bếp, dù sao Hoàng Thùy cũng giúp bà một việc cũng coi như là lớn nên bà giúp lại được bao nhiêu thì giúp.

Công việc hàng ngày của Hoàng Thùy là thổi lửa, nhặt rau, rửa bát và dọn dẹp phòng bếp, cùng làm với nàng còn một nha hoàn khác. Nhà bếp này có hai đại trù tuổi không lớn, nhìn qua tầm khoảng ngoài ba mươi. Hai người này tính tình trái lập nhưng lại có thể làm việc với nhau, tuy vậy, bên trong vẫn luôn âm thầm tranh đấu.

Ở đây Hoàng Thùy lấy tên là Huỳnh Phương Thùy, cùng họ với chồng đã mất của Trương mama, mọi người thường gọi nàng là Tiểu Thùy. Lấy lí do làm nhiều việc, phải kiểm kê sinh nhai từ nhỏ nên người của Hoàng Thùy già dặn hơn so với tuổi, cộng thêm nhìn nàng đúng là trẻ hơn tuổi thật rất nhiều nên nói xạo mình mới mười bảy. Thế nhưng chẳng ai hoài nghi cả, vì người cổ đại ai cũng phát triển sớm, mười lăm tuổi đều đã định thân, có con cả rồi.

Sau khi ba hoa về tuổi thật của mình, Hoàng Thùy cảm thấy rất đắc ý, nhìn đi, nàng còn rất trẻ, là mười bảy tuổi chứ không phải hai mươi bốn tuổi. Thời đại này nữ nhân lấy chồng sớm, bằng tuổi Hoàng Thùy cũng đều con cháu đầy đàn.

Vì thân thể Hoàng Thùy khỏe mạnh, biết nghe lời, tính tình lại hoạt bát hay nói lời dễ nghe, ai nhờ vả gì cũng đồng ý làm nên có rất nhiều người sinh ra hảo cảm, cũng chính vì vậy mà có nhiều người xem nàng dễ bắt nạt, sai vặt và nhờ vả liên tục.

Cuộc sống ở thừa tướng phủ bảo vui thì cũng không đúng, bảo vất vả thì cũng không sai. Nhưng được cái Hoàng Thùy kết bạn được với rất nhiều hạ nhân trong phủ, tính bát quái của nàng cũng rất vượt trội nên sau khi kết bạn được với người nào liền moi được một đồng bát quái từ người đó.

Chủ nhân của thừa tướng phủ này chính là Thừa tướng đại nhân Lưu Trọng Thiết, hắn có một vị phu nhân và ba di nương, con cái cũng có chút vượng nhưng lại thiếu nữ nhi. Lưu Thừa Tướng này sinh một mạch là ba người con trai, đứa con gái đầu tiên do Vương di nương sinh nhưng mệnh lại không tốt, sống đến năm tuổi liền từ giã cõi đời. Sau đó các di nương lại tiếp tục sinh ra thêm hai con trai nữa. Lưu thừa tướng muốn có nữ nhi đến phát điên nhưng vẫn không có được, sau này thấy không sinh được liền từ bỏ, tuổi cứ thế dần già đi, nhưng ngoài ý muốn phu nhân của hắn lại hoài thai, sinh ra được Lưu Tuyết Mai.

Lưu Tuyết Mai có cha, nương, các vị di nương và ca ca ai cũng yêu thương chiều chuộng, khiến cho nàng tâm cao khí ngạo, trên người lúc nào cũng là một cô cao quý. Tuy vậy, bên ngoài nàng lại không tỏ ra kiêu căng, ôn nhu dịu dàng như nước khiến bao người phải khen ngợi. Điều này làm cho Hoàng Thùy khó hiểu, sống trong một gia đình đầy ắp tình thương như vậy, tại sao Lưu Tuyết Mai này lại có thể có tâm tư đen tối như thế? Chẳng lẽ nói từ nhỏ nàng muốn gì đều được nấy, lớn lên lại xinh đẹp động lòng người, ôn nhu hiền thực, không ai không để ý, chỉ có vị Thân vương kia không để ý nàng ta nên nàng ta đâm hận, thứ nàng muốn nhất định phải đoạt được mới bằng lòng sao?

Tâm tư nữ nhân đúng là thật đáng sợ. Hoàng Thùy rung mình mà lắc đầu một cái, nàng lại quên rằng chính mình cũng là một nữ nhân.

Một buổi sáng, nhà bếp không có việc gì nên có người nhờ nàng sang quét rác ở viện nhị tiểu thư. Nàng ậm ừ một chút, tỏ vẻ đang phân vân, cuối cùng thấy nàng ta một mình mà quét cả một cái viện lớn nên đành đồng ý, đem theo chổi qua viện nhị tiểu thư cùng nàng ta quét tước.

Viện của nhị tiểu thư Lưu Tuyết Mai này rất rộng, ở giữa viện là một hồ sen, bên trong còn có một cái đình nhỏ nhô trần tọa. Nơi này để nhị tiểu thư vào buổi trưa nóng nẩy sẽ cùng nha hoàn ra ngồi hóng mát, cũng tiện thể ngâm nga vài câu thơ, tức cảnh sinh tình.

“Tiểu Hoa, hôm nào một mình ngươi cũng phải quét hết cái viện lớn này sao?” Hoàng Thùy bỗng nổi tính bát quái, bắt chuyện với Tiểu Hoa nha hoàn.

“Đúng vậy, nhị tiểu thư rất sạch sẽ nên không muốn viện mình có cái gì dơ bẩn, nên hôm nào ta cũng phải quét hai lượt sáng và chiều. Nhưng mà một lần quét thế này là đến gần trưa, hôm nay nhị tiểu thư có mời khách nên muốn nhanh nhanh quét tước cho sạch sẽ trước khi khách nhân tới. Mấy tí ti làm trong viện vì rất bận nên ta mới tới nhờ đến ngươi.”

Ít khi có ai tâm sự công việc với mình, Tiểu Hoa liền bộc bạch với Hoàng Thùy.

“À, ngươi đúng là đáng thương. Ngoài việc quét tước ngươi còn làm gì nữa không?” Hoàng Thùy ra vẻ đã hiểu, nhưng cũng không muốn kết thúc bát quái liền hỏi tiếp.

“Việc ta làm so với ngươi tính là gì chứ. Ngoài việc ở đây ta còn giúp một chút ở phòng bếp. Trưa và tối đến giờ cơm ta sẽ đem cơm vào cho nhị tiểu thư.” Tiểu Hoa nói đến đây thì trên mặt hiện vẻ không cam lòng. Nàng ta chính là một nha hoàn xinh đẹp, đáng ra được hầu hạ bên cạnh các vị thiếu gia tuần láng kia. Nhưng không ngờ lại bị nhị tiểu thư này cho đi làm công việc quét rác.

“Ngươi thật tốt, còn được tiếp xúc với nhị tiểu thư nữa, ta chỉ là một nha hoàn nhỏ bé làm việc ở phòng bếp, lâu lâu lại chạy lung tung giúp việc, chẳng bao giờ gặp được chủ tử. Nghe nói nhị tiểu thư tính tình hiền lành, ôn nhu dịu dàng khiến không biết bao nhiêu người thầm mến. Ngươi được gặp nàng nhiều, chắc cũng nhận được không ít chỗ tốt nhỉ.”

Hoàng Thùy ra vẻ tiếc hận, rồi lại ra vẻ hâm mộ đối với tiểu Hoa.

Tiểu Hoa giật mình một cái, sau lại nhìn xung quanh xem có ai không, kéo nhẹ tay của Hoàng Thùy nói nhỏ.

“Ta nói cho người nghe, thật ra nhị tiểu thư cũng không phải người tốt gì đâu.”

Hoàng Thùy sùng sốt.

“Sao người lại nói thế?”

Tiểu Hoa lại nhìn xung quanh thêm một lần.

“Người đồng ý không nói cho người khác, ta liền kể cho người nghe.”

Hoàng Thùy cũng bắt chước nhìn xung quanh, sau đó liền tục gật đầu.

“Được được, ta xin thề với trời đất, sẽ không kể cho ai nghe chuyện này.”

Tiểu Hoa nhìn thấy nàng dơ tay thề, lúc này mới an tâm nói.

“Người có biết đại tiểu thư Hoàng phủ không? Người mà mới được Thân vương cưới vài hôm lại bị hù, đuổi đi ấy?” Tiểu Hoa ra vẻ thần bí.

“Chuyện này ta có nghe nói. Là nàng ta biết Thân vương kia không có khả năng đó nên hạ độc phải không? Nàng ta có liên quan gì đến nhị tiểu thư chứ?” Hoàng Thùy như nhớ ra cái gì đó, lại cảm thấy khó hiểu nên hỏi lại.

“Tất nhiên là có rồi, nhưng ngược lại nhị tiểu thư có liên quan tới nàng ta mới đúng. Ngày đó, ta đang quét lá ở rìa hồ sen, đúng lúc bên trong đình nghe thấy tiếng đồ vật bị ném, bên cạnh là tiếng mắng chửi dữ tợn của nhị tiểu thư. Ta nghe được nàng nói sẽ không để Hoàng tiểu thư kia sống yên ổn. Lúc đó ta sợ hãi đến mức cầm chổi mà tay cứ run run. Sau này mới biết, hôm đó chính là ngày đại hôn của Thân vương cùng vị đại tiểu thư kia”

“Vậy có nghĩa tin đồn nhị tiểu thư một lòng với Thân vương là thật sao?” Hoàng Thùy ngạc nhiên cực độ. Không thể tin được hỏi lại nàng ta.

“Đúng vậy, chính là cuồng si mới đúng. Nhưng nghe đâu vị Thân vương kia chỉ thích nam, bên cạnh còn nuôi nam nhân nữa.”

“Chưa hết đâu, Sau cái ngày Hoàng đại tiểu thư kia bị đuổi, hôm đó ta đem com đến cho nhị tiểu thư, lúc chuẩn bị gõ cửa đi vào thì nghe thấy tiếng cười đắc ý của nhị tiểu thư. Người có biết ta nghe thấy gì không?” Tiểu Hoa tiếp tục nheo mắt lại ra vẻ thần bí.

“Là cái gì?” Hoàng Thùy ra vẻ mờ mịt, sau đó lại hỏi nàng ta nói. “Người mau nói a.”

“Nhị tiểu thư nói chỉ có người chết mới không tranh được đồ với nàng, bảo Hoàng tiểu thư ở dưới kia cũng đừng trách nàng ấy. Chỉ trách nàng cưới ai không cưới, lại đi cưới thân vương.” Tiểu Hoa nói xong thì mặt lại hiện lên vẻ giận dữ.

Hoàng Thùy cảm nhận được trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta có sự biến đổi, vội vàng hỏi nàng ta lại hỏi han.

“Tiểu Hoa, người không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, chỉ là nhớ lại nên tâm tình không được tốt.” Tiểu Hoa đè nén lại sự tức giận, nhẹ nhàng đẩy tay Hoàng Thùy ra.

“Có chuyện gì mà khiến Tiểu Hoa xinh đẹp phải tức giận chứ? Ta chính là không hiểu, vì sao một người xinh đẹp như người lại ở đây làm mấy việc hạ đẳng này.”

Hoàng Thùy như nói trúng tim của Tiểu Hoa, sắc mặt nàng lại càng trở nên không tốt. Bỗng chốc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người chính là không biết, ngay từ đầu ta được người đưa vào làm nha hoàn hầu hạ cho các vị thiếu gia, nhưng cuối cùng bị nhị tiểu thư lôi đến viện nàng làm nha hoàn quét rác.” Tiểu Hoa nhắm mắt lại, nén sự tức giận bên trong đôi mắt.

“Cái hôm ta nghe được nhị tiểu thư nói chuyện hãm hại vị Hoàng tiểu thư đó, ta tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn không quên đem com vào cho nàng ta. Nhưng vừa gõ cửa đi vào lại bị nàng sai người lôi đi đánh mười trượng.”

Tiểu Hoa càng nói càng giận dữ, khuôn mặt vì cố kìm nén mà trở nên biến dạng. Hoàng Thùy biết không tốt, liền kéo tay nàng.

“Thôi, người không cần nói nữa. Người tốt ắt sẽ có phúc, kẻ xấu chắc chắn sẽ bị trừng trị. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người vì tức giận mà trở nên xấu xí khiến ta không nỡ. Nếu người muốn hầu hạ các vị thiếu gia cũng được. Khi nào các ngài ấy qua viện của nhị tiểu thư thì người cố gắng bắt lấy cơ hội, có khi lại được nâng lên cũng nên. Đừng để uổng phí nhan sắc của mình chứ.”

Tiểu Hoa nghe vậy thì trở nên bình thường trở lại, sau đó như nghĩ đến cái gì liền mỉm cười xinh đẹp. Đúng vậy, nàng ta chắc chắn phải bắt lấy cơ hội, ít nhất cũng phải leo lên được vị trí nha hoàn thông phòng của một trong các vị thiếu gia.

Cả hai không nói gì nữa, nhanh chóng quét tước viện, cố gắng trước khi khách nhân của nhị tiểu thư đến thì quét sạch sẽ hết tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Oan hồn Hoàng Thùy

Hôm nay là ngày đại thọ của thừa tướng Lư Trọng Thiết, trời còn chưa kịp sáng, các nha hoàn như Hoàng Thùy phải mò dậy để sửa soạn mọi thứ. Rau dưa, thịt cá, trái cây,... tất tần tật các nàng phải chuẩn bị xong xuôi để các đại trù làm việc nấu nướng. Trước khi khách nhân đến thì các nàng phải xong việc bếp núc.

Buổi sáng sẽ có rất nhiều người đến chúc mừng, nên điểm tâm và trái cây cần phải chuẩn bị trước. Buổi trưa các khách nhân sẽ ở lại cùng gia đình ăn bữa cơm rau dưa, đến tối mới chính thức tiệc rượu mừng thọ.

Buổi tiệc mừng thọ này có rất nhiều quan lại quyền quý, cùng con cháu hoàng tộc đến chúc mừng. Hiếm khi có được bữa tiệc lớn như thế này, các vị tiểu thư cùng công tử thường theo chân phụ mẫu đến, không những mừng thọ trưởng bối, cũng là xem thử có gặp được ý trung nhân của mình hay không, hoặc tò mò đối tượng kết duyên của mình là người như thế nào.

Hoàng Thùy tắt bật chạy đông chạy tây đến cả một ngày, việc của nàng nàng làm, việc của người khác nàng cũng giúp đỡ khiến cho cả người mệt đến không chịu nổi. Đến tiệc tối liền không trụ được, vừa gánh được thùng nước tới nhà bếp liền ngã lảo ra xỉu. Mọi người hoảng hốt khiêng nàng vào phòng nghỉ ngơi, cũng không ai trách móc vì nàng làm cái gì bọn họ đều biết, làm việc như vậy thử còn không chịu nổi chứ huống chi là người. Rồi lại một trận ai thán rằng Tiểu Thủy quá khờ, cứ nhiên bị người khác bắt nạt mà không biết.

Trong phòng hiện tại chỉ có mỗi Hoàng Thùy đang nằm ở đó, cũng không có nha hoàn nào lười nhác mà trốn ở lại. Hôm nay là ngày đại tiệc, còn chưa kể là tiệc tối rất long trọng, các nàng có muốn lười nhác cũng không thể được. Đợi đến khi xung quanh không có bất kỳ tiếng động nào nữa, Hoàng Thùy mới từ từ mở mắt, khóe môi nhếch lên một cái.

Lư Tuyết Mai đang ngồi trước gương trong sương phòng, nàng cảm một chiếc lược ngà chải lên mái tóc dài như thác đổ của mình. Khuôn mặt mỉm cười rất dịu dàng, đuôi mắt vênh lên cao, chứng tỏ hiện tại nàng đang rất vui vẻ. Nha hoàn Tuyết Vy lấy trong tủ ra một bộ y phục được cắt may khéo léo, từng bông hoa được thêu bên trên đều rất tinh xảo, tuy rằng bộ y phục này không bằng được ‘Nhất Sắc’, nhưng cũng là khó khăn lắm mới mua được ở cửa hàng Thiên Sắc, tất nhiên giá cũng không phải thấp.

“Tiểu thư, bộ váy này thật đẹp mắt, nhìn đẹp đến nỗi không muốn buông tay. Nếu tiểu thư mang lên người thì chắc chắn không có ai sánh kịp với vẻ đẹp của ngài đâu.” Tuyết Vi nhìn bộ y phục say mê, tay không tự chủ vuốt ve liên hồi, nhưng vẫn không quên xu nịnh tiểu thư nhà mình.

Lư Tuyết Mai nghe vậy thì tràn ngập vui vẻ, gương mặt như một bông hoa vừa mới nở dưới sương mai. Nàng ta để lược xuống, đứng dậy để Tuyết Vi giúp mình thay y phục. Bộ y phục vừa khớp với người nàng, đai lưng buộc thắt làm hiện ra cái eo nhỏ như nắm tay, bờ mông thoát ẩn thoát hiện được tôn lên rất rõ ràng. Tuyết Vi nhìn thấy mà không khỏi hâm mộ.

“Tiểu thư, người thật sự rất xinh đẹp. Hôm nay Thân vương có nhìn thấy, chắc chắn ngài sẽ đắm chìm trên người tiểu thư.”

Tiếng khen ngợi không dứt của Tuyết Vi khiến Lư Tuyết Mai không khỏi thẹn thùng, một tầng mây hồng nhanh chóng xuất hiện trên mặt nàng.

“Giúp ta trang điểm chải tóc.” Lư Tuyết Mai mang xong y phục thì bước tới gương đồng ngồi xuống.

Không như mọi ngày, hôm nay là ngày quan trọng nên việc trang điểm rất tỉ mỉ và tốn thời gian, loáng một cái trời liền bắt đầu tối. Bây giờ bên ngoài mọi người đều đã đến đông đủ, chỉ còn một khắc nữa là bắt đầu mở tiệc. Tuyết Vi vấn tóc cho Lư Tuyết Mai thành một con bướm xinh đẹp trên đỉnh đầu, lại cầm cái tráp đưa cho nàng chọn trâm cài.

Lư Tuyết Mai nhìn vào tráp, nhìn một hồi cuối cùng chọn một cây trâm hoa mai, ở giữa có gắn ngọc trai lớn nhỏ nhìn rất xinh đẹp. So với y phục đang mặc trên người lại càng vừa ý.

Xong xuôi, Lư Tuyết Mai liền dẫn Tuyết Vi đến sảnh chính đãi tiệc.

Tại sảnh đường, khách nhân đều đã ngồi vào vị trí, Lư Tuyết Mai nhẹ nhàng uyển chuyển, lảo lảo như ẩn như hiện đi đến giữa sảnh đường. Ánh mắt si mê của các công tử, sự ghen tị đến từ phía các vị tiểu thư, Lư Tuyết Mai cảm nhận được hết, duy chỉ có bóng xám bạc vẫn lạnh nhạt ngồi ở kia vẫn vậy, nàng không lọt vào đáy mắt của hắn.

“Nữ nhi bá kiến phụ thân, chúc phụ thân phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn. Hôm nay nữ nhi muốn dâng lên phụ thân một bức tranh thọ đồ, chỉ mong phụ thân luôn khỏe mạnh để có thể mãi đôi theo nữ nhi.”

Âm thanh của Lư Tuyết Mai nhỏ nhẹ mang lên giữa bầu không khí vui mừng, nàng giống như là một điểm sáng giữa bầu trời đêm, khiến không ai là không nhìn nàng. Lư Trọng Thiết nhìn nữ nhi tâm can của mình mà hết sức vui mừng, trong mắt toàn là hạnh diện và hạnh phúc.

“Con gái yêu, lại đây với phụ thân nào. Phụ thân chắc chắn sẽ sống khỏe sống thọ, để còn nhìn nữ nhi xinh đẹp của mình lấy trạng phu rồi sinh con để cái chứ. Hahaha.” Lư Trọng Thiết cười đầy sáng khoái, ánh mắt vui vẻ lướt khắp sảnh tiệc, như nói rằng nàng là nữ nhi bảo bối của ta đó.

“Phụ thân cứ trên con thôi.”

Nghe được lời Lư Trọng Thiết nói, Lư Tuyết Mai then thùng đến không chịu nổi, trên mặt bỗng chốc hiện hai tầng mây hồng, nhìn chẳng khác gì miếng đậu hũ nóng hổi non mềm, thật là đẹp mắt. Ánh mắt nàng như có như không hướng tới chỗ Trần Tử Đình đang ngồi. Hắn như cảm nhận được liền quay sang, lạnh nhạt gật đầu một cái.

Lư Tuyết Mai thấy chàng nhìn mình thì trong lòng cực kỳ vui sướng, cứ ngỡ rằng chính bộ y phục này giúp nàng trở nên nổi bật, lôi kéo được ánh mắt của Trần Tử Đình.

Đại tiệc diễn ra rất thuận lợi và vui mừng. Nhưng đến giữa buổi thì có sự cố xảy ra, trong lúc Lư Tuyết Mai nâng trà lên muốn uống, Tuyết Vi ở phía sau không hiểu vì sao bị ngã, đụng trúng người nàng, làm cho ly nước trà trên tay bị đổ, văng khắp y phục.

Vì hôm nay có tiệc, khách nhân lại nhiều, Lư Tuyết Mai không muốn làm lớn chuyện nên xin phép lui xuống thay y phục.

Ra khỏi đại sảnh, Tuyết Vi sợ hãi quỳ xuống.

“Tiểu thư, nô tì không cố ý, mong tiểu thư thứ tội.”

Lư Tuyết Mai đang muốn trách phạt Tuyết Vi thì thấy gần đó có bóng dáng của Trần Tử Đình vừa đi vệ sinh vào. Tâm tình đang khó chịu liền chuyển biến tốt, liền cao giọng nói.

“Tuyết Vi, không có chuyện gì, chỉ là đổ nước trà thôi, ta thay y phục khác liền tốt.” Về mặt nàng bây giờ dịu dàng, tiếng nói như rì vào lòng người, nghe cực kỳ êm tai.

“Nhưng mà...” Tuyết Vi định nói gì nữa nhưng Lư Tuyết Mai ngồi xuống kéo nàng dậy. Thấy Trần Tử Đình đã vào trong thì vội vã kéo Tuyết Vi trở về phòng thay đồ.

Trong sương phòng, Lư Tuyết Mai nhanh chóng thay y phục mới, nàng sợ trước khi nàng trở lại thì Trần Tử Đình lại đi mất. Đúng lúc này, cửa sổ đang đóng bỗng dung bị mở ra, Lư Tuyết Mai ra hiệu cho Tuyết Vi chạy lại đóng cửa. Nàng ta vừa đến bên cửa thì thấy bên ngoài có bóng người, liền hoảng hốt kêu to.

“Là ai ở bên ngoài?”

Tuyết Vi vừa nói xong thì cái bóng liền biết mất, nàng nhanh chóng đóng cửa lại rồi chạy tới bẩm báo với Lư Tuyết Mai.

Lư Tuyết Mai cảm thấy có chút sợ hãi, đang tính lên tiếng gọi người thì bỗng đèn trong phòng bị một cơn gió làm tắt hết. Chỉ chừa lại một cái đèn dầu trước gương đồng. Xoay người lại muốn tìm Tuyết Vi thì thấy nàng ta đã hôn mê bất tỉnh nằm dưới nền đất.

Lư Tuyết Mai sợ hãi tột độ, quay người cầm lấy một cây trầm sắc nhọn ở trên bàn, nhưng cũng vừa lúc nhìn thấy trên gương đồng là một bóng người khác. Người này mang một bộ đồ trắng, trên bộ đồ toàn là máu loang lổ, mái tóc dài xõa xuống trước mặt. Lư Tuyết Mai kinh hãi hét lên, nhưng yết hầu như bị chặn lại, tiếng hét chẳng khác gì muỗi kêu.

Thấy bóng trắng đang dần dần tiến lại, nàng lập tức xoay người, tay nắm chặt cây trầm.

“Ngươi, ngươi là à? Ngươi không sợ cha ta chém ngươi thành nhiều mảnh hả?” Giọng nói của Lư Tuyết Mai vì sợ hãi mà đứt quãng.

“Lư... Tuyết... Mai... Lư Tuyết Mai (đây là tiếng vang). Đèn mạng... cho ta... Đèn mạng cho ta...” Tiếng nói rên rĩ vang lên, kèm theo là tiếng vang vọng nghe thật đáng sợ, tiếng vang này lập tức đánh vào trái tim đang nhảy bùm bụp trong ngực Lư Tuyết Mai.

Bóng trắng càng ngày càng tới gần, Lư Tuyết Mai nhìn thấy rõ mặt đối phương thì mặt trắng bệch. Người trước mặt nàng bây giờ không ai khác là Hoàng Thúy. Nàng sợ hãi đến mức mà trầm trên tay rớt xuống đất hồi nào không biết, hai chân mềm nhũn muốn ngồi bệt xuống nhưng lại không dám.

“Trả mạng cho ta... Lư Tuyết Mai... Trả mạng cho ta...”

“Hoàng Thúy à..., là... là do ta, nhưng ngươi, ngươi hãy tha cho ta một mạng. Cầu xin ngươi, ngươi muốn gì ta đều làm, chỉ cần tha cho ta một mạng. Để ông trời giúp ngươi siêu thoát, tìm được cuộc đời tốt hơn. Cầu xin ngươi, Hoàng Thúy!” Lư Tuyết Mai run lấy bầy, không còn bộ dạng của một vị tiểu thư xinh đẹp nữa, chỉ còn hình ảnh một cô nương mặt mũi trắng bệch, miệng lắp bắp cầu xin.

“Vay ngươi cho ta công đạo, ta muốn công đạo, ta không muốn chết oan uổng. Là ngươi hại ta, là ngươi hại ta a. Trả công đạo cho ta, trả công đạo cho ta...” Bóng trắng đã đến trước mặt Lư Tuyết Mai, đôi bàn tay đưa lên nắm lấy cổ nàng, khuôn mặt bóng trắng loang lổ vết thương, đôi mắt trợn lên trắng dã, nhìn thật đáng sợ.

“Ngươi, ngươi muốn công đạo thế nào? Làm sao để trả công đạo cho ngươi?” Lư Tuyết Mai bị bóp cổ đến không thở nổi, tay lại không có khí lực đưa lên gỡ bàn tay găm ghìếc kia ra.

“Ngươi lấy giấy bút nhận sai cho ta, ta muốn đưa xuống địa ngục cho Diêm Vương xử lý, nếu ngươi không làm đúng, ta liền đưa ngươi xuống địa ngục tranh chấp cùng Diêm Vương.”

Đôi mắt tròn ngược của bóng trắng khiến Luru Tuyết Mai nhắm mắt lại, sợ hãi không dám nhìn. Nàng theo lời bóng trắng lấy giấy bút ra, viết một bản dài thật dài nhận tội. Sau đó dùng máu ấn tay lên tờ giấy tuyên thành vẫn còn mùi mới. Bóng trắng nhân dịp đưa thêm hai tờ giấy trắng đưa nàng ấn tay lên, tâm trí Luru Tuyết Mai không ổn định, còn không có biết mình đã làm gì.

Vẫn không chịu buông tha, bóng ma màu trắng này còn bắt nàng vừa nói vừa viết: “Ta đã giết Hoàng Thúy cô nương”, cứ thế viết rất nhiều. Bóng trắng ở một bên cười như điên như dại, khiến cho tinh thần của Luru Tuyết Mai càng thêm hoảng hốt, trong suy nghĩ không còn gì ngoài “Ta đã giết Hoàng Thúy”. Cứ như thế liên tục, vừa viết vừa lẩm bẩm, đến khi có người phá cửa đi vào, lay lay người cũng không để ý.

Ngày hôm sau, tin tức Luru Tuyết Mai trong ngày mừng thọ của Luru Thừa Tướng thì bị trúng tà, vừa viết vừa lẩm bẩm rằng mình giết Hoàng đại tiểu thư Hoàng Thúy. Điều này có rất nhiều khách nhân chứng kiến.

Tin tức này cũng chỉ rầm rộ một ngày, sau đó người ta chỉ nói nhỏ, nói thầm, không dám bàn tán lớn tiếng. Vì Luru Trọng Thiết cho phong tỏa tin tức, còn biện hộ rằng nữ nhi của mình đừng phải thứ không tốt, liền bị thứ đó nhập vào người.

Nhưng chuyện Luru Tuyết Mai hãm hại Hoàng Thúy đều bị người lan truyền, người kể, người nghe liên kết một vài sự kiện liền càng tin rằng nàng ta vì ghen tị mà hãm hại Hoàng đại tiểu thư Hoàng Thúy. Mọi chuyện còn chưa lắng xuống thì vài ngày sau lại có một tin chấn động mới, một bản nhận tội rất lớn được dán khắp nơi.

Mà người nhận tội chính là Luru Tuyết Mai, nội dung là cách nàng hãm hại Hoàng Thúy, khiến nàng ta bị Thân vương hưu bỏ, sau đó còn nổi tâm giết chết nàng. Còn có người tìm được hai tờ giấy có bút tích và dấu vân tay của Luru Tuyết Mai. Phủ thừa tướng khó khăn lắm mới hủy được toàn bộ giấy nhận tội, duy chỉ tờ giấy có bút tích và dấu vân tay thì tìm được một tờ, còn một tờ có người ráp tâm đem đi mất.

Tác giả: Vì có chút chuyện nên không đăng bài được, tối nay sẽ bù mọi người thêm một chương.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hoàng Thúy còn sống

Hoàng Thúy được minh oan, cho dù không được chính miệng Luru Tuyết Mai nói ra điều đó, nhưng người đời đều biết nàng bị oan. Những lời đồn không hay lúc trước về Hoàng Thúy đều thay bằng sự thương xót, người ta nhắc đến nàng đều cảm thán rằng vị tiểu thư này thật xấu số. Cũng có người chia sẻ về phía phủ Thượng Thư, nói rằng Hoàng thượng thư đúng là kẻ không có nhân tính, không những đuổi Hoàng Thúy đi, còn gạch tên nàng khỏi gia phả. Tuy rằng Hoàng Thúy bị hưu, nhưng dù gì nàng vẫn là nữ nhi ruột thịt của hắn.

Lời thì thâm to nhỏ chỉ trích đầu đầu cũng có, nhưng Hoàng thượng thư Hoàng Trịnh Bình vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào. Phủ của hắn vẫn ngang nhiên sống cuộc sống bình thường, cũng không có ý đi tìm tung tích của Hoàng Thúy. Giống như gia tộc của hắn thật sự không có người này.

Hoàng Thùy đứng từ xa nhìn về phía phủ thượng thư, mắt nheo nheo cười. Sau đó quay lưng bỏ đi. Nàng muốn biết, nếu tin tức Hoàng Thúy còn sống thì sẽ có chuyện gì xảy ra, vì trong thư của Hoàng Thúy còn nhắc đến một chuyện quan trọng. Luru Tuyết Mai đã bị loại bỏ, mục tiêu còn lại của nàng là Thân vương cùng Hoàng gia. Nàng còn muốn biết vì sao năm đó mẹ của Hoàng Thúy lại bỏ đi cùng người đàn ông khác, thật sự đúng là như vậy hay còn nguyên do nào khác nữa, mẹ con Hoàng Thúy cùng việc nàng xuyên qua chắc chắn có quan hệ.

....

Hôm nay, Hoàng Thùy chính thức loại bỏ hết các lớp hóa trang, trùm một cái khăn lên đầu giống như che giấu, nhưng người có tâm nhìn một cái liền có thể nhận ra nàng. Sau đó dạo quanh một vòng kinh thành. Quả nhiên nàng đoán không sai, có người theo dõi, không phải một mà là hai. Vì biết có người ở phía sau, Hoàng Thùy liền lôi kéo bọn hắn dạo vòng quanh thành, sau đó hướng đến Hoàng phủ, đi đến cái chỗ được đào sẵn thì dừng lại, đảo mắt nhìn xung quanh như sợ người nhìn thấy, như chắc chắn không có ai mới chui vào.

Vừa vào được Hoàng phủ, Hoàng Thùy giống như một con gió, biết mất dạng.

“Bẩm chủ tử.”

Một trong hai người theo dõi Hoàng Thùy đang có mặt tại phủ Thân vương, quỳ trước mặt Trần Từ Đình hành lễ.

“Có chuyện gì?” Trần Từ Đình nửa ngồi nửa nằm trên nhuyễn塌, tay cầm một cuốn sách, ánh mắt chưa từng rời khỏi.

“Hoàng Thúy vẫn còn sống.”

“...” Trần Từ Đình im lặng, mày nhíu một cái.

“Thật sự?”

“Nô tài vừa theo chân nàng, thấy nàng ta đến Hoàng phủ thì theo lỗ chó vào phủ.”

Mày Trần Từ Đình nhều càng chặt, chuyện này thật kỳ quái, xác của Hoàng Thùy kia cũng đã tìm thấy, sao bây giờ lại xuất hiện thêm một Hoàng Thùy.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Ngoài nô tài ra còn có một người đi theo nàng. Nô tài chính là theo chân hấn mới nhìn thấy Hoàng Thùy cô nương.”

Trần Từ Đình để sách xuống, ngồi thẳng dậy. Hấn lăm vào trầm tư.

“Là người của hấn sao?”

“Vâng.”

“Vây giết, trước khi hấn ta bắt được nàng.” Trần Từ Đình trở nên lạnh lẽo, tiếng nói như từ địa ngục vang lên khiến người phía dưới không tự chủ mà run rẩy.

...

Chỉ là suốt một tuần, bọn họ vẫn không tìm thấy Hoàng Thùy, cho dù có lục tung cả Hoàng phủ.

Hoàng Thùy luôn theo gõi Hoàng phủ liền biết được quả nhiên mình rất có giá trị. Lại nhìn hai đội hình đi tìm lại khiến nàng càng trở nên vui vẻ, một tốp muốn tìm nàng để lấy tin, còn một tốp muốn giết người diệt khẩu.

Hoàng Thùy ngồi ở trà lâu nhỏ bên cạnh Hoàng phủ, thấy hai tốp người hôm nào cũng thay nhau ần núp xung quanh, ngày đêm cực khổ bị muỗi cắn mà vẫn tiếp tục canh chừng khiến nàng nổi lên thương cảm, cuối cùng vẫn là quyết định ra mặt giúp bọn họ một tay. Hoàng Thùy cười lên một cái nhìn rất đáng ghét, liền quay qua uống trà trên bàn, sau đó mặt lại nhẵn như khi. Trước khi đi cũng không quên cảm thán một cái: “Trò chơi này thật là thú vị, nàng nhất định sẽ chơi thật vui”.

Vào một ngày đẹp trời, thời tiết trong xanh, Hoàng Thùy từ lỗ chó của Hoàng phủ bò ra ngoài. Sau khi nhìn quanh không thấy ai liền giấu giấu điem điem đi vào một con hẻm. Chưa kịp đi xa thì bị người bịt miệng lôi đi, sau đó thì cả người mềm nhũn, ngất đi.

Bên ngoài có tiếng vũ khí va vào nhau, Hoàng Thùy đang nhắm nghiền mắt bỗng he hé mở ra. Ở cổ đại này nàng chưa được chứng kiến người ta lấy mạng nhau bao giờ, cảnh quay đẹp mắt thứ thế tất nhiên nàng không muốn bỏ lỡ. Chỉ là nàng bị người vác ngược, đầu bị vắt sau lưng nên phải cố gắng lắm mới nhìn được.

Ở con hẻm vắng có hai tốp người đang đánh nhau, Hoàng Thùy được một người đàn ông lực lưỡng vác trên vai, tay hấn cầm kiếm thủ phía sau, được sáu người khác đứng phía trước bảo vệ. Bỗng hấn khản giọng lên tiếng.

“Tiêu thị vệ, không hiểu tại sao ngươi ngáng đường ta thế này? Chúng ta cũng không có gây thù chuốc oán a.”

“Bởi vì chủ tử của ta cũng cần nàng.” Người được gọi là Tiêu thị vệ quăng một câu, tay không cầm kiếm tung ra một chưởng vào người một tên áo đen gần đó. Tên này giống như đứt đứt dây, bay thẳng qua tòa nhà phía bên kia.

“A, là cần nàng hay muốn giết nàng? Các ngài muốn giết người diệt khẩu sao?” Tên nam tử này giống như thăm dò, lại giống như muốn kéo dài thời gian. Kéo giãn khoảng cách với Tiêu thị vệ bên kia.

“Ngươi đừng nhiều lời, giao nàng ra đây.” Tiêu thị vệ không muốn nói nhiều với hấn, vút lên một cái liền đứng trước mặt nam tử.

Hai người giao tranh rõ ràng là Tiêu thị vệ mạnh hơn rất nhiều, nhưng đến lúc hấn chuẩn bị cướp được người thì từ đâu bay đến một viên đá, bay thẳng đến khớp chân của hấn, Tiêu thị vệ giống như bị điểm huyết không đứng dậy nổi. Nhanh như chớp, nam tử nhân cơ hội liền khiêng Hoàng Thùy nhanh chóng rời đi.

Hoàng Thùy được hấn vác trên vai thì ai oán, người không thể nào đổi ngược người ta lại sao, làm hại ta khó khăn lắm mới bắt ra được một viên đá, cũng nhờ ta mà người mới có thể bỏ xa tên Tiêu thị vệ kia đấy.

Hoàng Thùy được người khiêng đi, mắt he hé nhưng vẫn nhìn thấy rõ đường đi của hấn. Hấn đem nàng tới một nơi khiến nàng kinh ngạc không thôi. Đây chính là phủ của Dẫn vương gia.

Dẫn vương gia có tiếng là ăn chơi trác táng, không màng sự đời, là một kẻ không có đầu óc, ngoài rượu và mỹ nữ thì không có gì lọt được vào mắt hấn. Nhưng tại sao hấn lại muốn bắt nàng? Miệng Hoàng Thùy bỗng nở một nụ cười quý dị, chuyện càng ngày càng vui rồi. Đây chính là người giấu tài trong truyền thuyết a.

Hoàng Thùy được đưa vào một căn phòng được trang hoàng đầy đủ chứ không phải bị nhốt vào một xó xỉnh nào đó. Căn phòng bị khóa lại, bên ngoài có hai người canh gác. Sau khi dặn dò hộ vệ canh gác cho cẩn thận, nam tử kia liền chạy đi bẩm báo cho chủ tử của hấn.

Hoàng Thùy mở mắt ra, đánh giá nơi này một chút, sau đó nhắm mắt lại suy tính các bước kế tiếp. Một lúc lâu sau có người mở cửa đi vào. Đó chính là

Duẩn vương gia cùng với nam tử cao lớn hồi nãy khiêng nàng đi.

“Thật không ngờ là nàng ta còn sống.” Duẩn vương gia Trần Tử Trọng hướng đôi mắt hồ ly về phía người nằm trên giường. Giống như cảm nhận được có người nhìn mình, đôi mắt đẹp của người trên giường từ từ mở ra, sau đó đưa tay dụi dụi mắt. Nhìn được tình cảnh trước mắt, nàng liền sợ hãi la thất thanh.

“Các, các người là ai? Sao lại bắt ta đến nơi này?” Hoàng Thùy sợ hãi nhìn người ngồi trước mặt, theo bản năng lùi người về phía sau.

“Người không nhận ra ta sao? Đệ muội?” Trần Tử Trọng nheo mắt cười, lại như sức nhớ ra cái gì liền nói. “A, phải gọi là Hoàng đại tiểu thư mới phải.”

“Người, người là Duẩn vương gia? Sao ta lại ở đây? Người bắt ta có mục đích gì?” Hoàng Thùy như nhận ra người trước mặt, vẻ mặt càng trở nên sợ hãi hơn.

“Ta không phải bắt người a, là ta cứu người đấy. Người không biết có người muốn giết người diệt khẩu sao?” Trần Tử Trọng đứng dậy, đi thẳng tới bên giường ngồi xuống, ghé người lại gần phía Hoàng Thùy, giống như kinh ngạc nói.

“Ta không biết, ta không hiểu người nói gì hết. Là ai muốn giết ta diệt khẩu chứ?” Thấy Trần Tử Trọng lại gần, Hoàng Thùy sợ hãi tột độ, cả người bỏ lại thành một nắm rồi tự mình nhét vào trong góc giường.

Nhìn biểu hiện sợ sệt của Hoàng Thùy, Trần Tử Trọng càng cảm thấy vui vẻ, giống như con mèo càng sợ hãi thì hân càng cảm thấy thích thú. Hoàng Thùy thấy vẻ mặt này của hân thì mắng thầm trong lòng.

“Chẳng lẽ ngay cả Thân vương gia người còn không biết sao?” Trần Tử Trọng cười đầy ý vị nhìn Hoàng Thùy. Thấy mặt nàng trở nên co rút thì biết mình đoán đúng rồi. Hân từ từ tiến vào phía trong, đưa tay nắm lấy cằm của Hoàng Thùy, sau đó vuốt ve hai bên má của nàng.

“Đừng sợ, có ta ở đây, sẽ không có ai thương tổn nàng đâu.” Thấy mặt Hoàng Thùy hiện lên hai mảng hồng hồng, Trần Tử Trọng cười càng trở nên yêu nghiệt, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng.

“Thật, thật sự? Người sẽ không để ta phải chết chứ?” Hoàng Thùy thẹn thùng, lại có chút lo sợ hỏi lại.

“Thật, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời. Ta cần biết chuyện mà nàng nghe được từ hân, như thế ta mới giúp nàng được.” Trần Tử Trọng ghé sát mặt mình càng ngày càng gần mặt Hoàng Thùy, khiến nàng có chút mê muội. Nhưng sau đó như tránh né, nhẹ nhàng đẩy hân ra.

“Ta, ta cần suy nghĩ.”

“Được, vậy ta cho nàng một ngày, ngày mai liền trả lời cho ta biết.”

Trần Tử Trọng bị đẩy ra cũng không trách móc, chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu rồi cùng người rời đi.

Đội bọn người kia ra khỏi phòng, cửa cũng bị đóng lại, Hoàng Thùy mới dùng khăn chùi hết hương vị còn sót lại trên mặt. Trần Tử Trọng này đúng là một tên ghê tởm, tính dùng mỹ nam kế với nàng à? Không có cửa đâu.

Hoàng Thùy ngồi một lúc thì có một tiểu nha hoàn đi vào hầu hạ, nàng ta tầm mười lăm, mười sáu tuổi.

“Từ hôm nay nô tì sẽ hầu hạ tiểu thư, không biết tiểu thư có gì phân phó.”

Hoàng Thùy nhìn tiểu nha hoàn, sau đó ra vẻ ngại ngùng. Áp ứng nói.

“Ta, ta muốn đi tắm.”

Tiểu nha hoàn bây giờ mới để ý, trên người Hoàng Thùy có vài chỗ còn vương bùn đất, cái này là do nàng chui từ lỗ chó ra ngoài mới bị dính. Tiểu nha hoàn bảo Hoàng Thùy chờ một chút, liền đi ra phân phó với người bên ngoài, còn mình thì nhanh chóng đi lấy quần áo cho Hoàng Thùy.

Hoàng Thùy dựa người trong bồn tắm, được tiểu nha hoàn đứng bên cạnh hầu hạ bóp vai. Bỗng bụng cô lỗ vang lên, Hoàng Thùy giống như muốn chui xuống đất, ngại ngùng nhìn tiểu nha hoàn.

“Ta, ta đói bụng. Ta có thể tự tắm, người giúp ta chuẩn bị đồ ăn được không?”

Tiểu nha hoàn không nhiều lời, đứng dậy liền đi ra ngoài phân phó chuẩn bị thức ăn. Lúc nàng vào lại thì bị một lực đánh mạnh sau gáy, ngã xuống ngất đi.

Hoàng Thùy nhanh chóng tạo dựng hiện trường bị bắt cóc, lấy áo choàng trên tay nha hoàn quấn quanh người một cái rồi lên khỏi phủ Duẩn vương gia. Toàn bộ áo quần kẹp tóc, ngay cả túi tiền nhỏ cũng để lại. Một hồi nữa bọn họ sẽ biết được Hoàng Thùy cô nương lại bị người cướp đi rồi.

Hôm nay bị bàn tay dơ bẩn của Duẩn vương gia chạm phải, sau này nàng sẽ trả lại gấp bội. Còn bây giờ nàng muốn xem xem Thân vương và Duẩn vương rốt cuộc có cái bí mật gì. Nàng phải điều tra cận kề về hai người này mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Nguyễn Ngọc Tuy

“Có người đem nàng ta đi rồi sao? Có điều tra được ai không?”

“Tạm thời vẫn chưa.” Tiêu hộ vệ quỳ một chân, chấp tay cung kính đáp.

Trần Tử Đình lâm vào trầm tư, hẳn đang nghĩ, rốt cuộc người nào có ý giá họa cho hắn. Lại nói thêm, ở kinh thành làm sao lại xuất hiện một cao thủ thần không biết quỷ không hay dám làm loạn ở phủ Duẩn vương chứ?

“Người cảm thấy hôm đó là người của Duẩn vương hỗ trợ sao? Hay là có người cố ý?” Trần Tử Đình sâu kín nhìn Tiêu hộ vệ, khiến hắn run rẩy mấy cái. Chuyện này đúng là quá quái dị.

Nếu Hoàng Thùy có ở đây, chắc chắn nàng sẽ vỗ tay khen ngợi vị Thân vương gia này. Nhưng nàng cũng sẽ nói, một người tài như hắn lại là một tên hoạn, thật đáng tiếc.

Trong lúc ngoài kia nước sôi lửa bỏng, Duẩn vương và Thân vương dáo dác thay nhau tìm Hoàng Thùy, nhưng bọn hắn lại không đoán được, người bọn hắn bỏ bao nhiêu công sức tìm kiếm bây giờ đang ở trong phủ Thân vương làm nha hoàn quét tước, với thân phận cháu gái của đầu bếp trong phủ, đúng vậy, là cháu gái của mama đầu bếp trong phủ.

Vị đầu bếp này là một mama già, làm việc ở Thân vương phủ rất nhiều năm, cũng chỉ có bà mới hiểu được khẩu vị của Thân vương gia khiến hắn vẫn giữ bà lại đến tận bây giờ. Vị mama này tên là Vũ Ngọc Hoa, có một nhi nữ nhưng đã mất cách đây hai năm trước, được sự đồng ý của Thân vương gia Trần Tử Đình, bà mang theo cháu gái là Nguyễn Ngọc Tuy vào vương phủ làm việc.

Nguyễn Ngọc Tuy là một cô nương đáng thương, sống với một người cha điên nghiện cờ bạc, còn thường tra tấn vợ con làm niềm vui. Trong một lần rượu chè be bét, hắn trở về nhà dùng mảnh chai cửa vào mặt nữ nhi của mình để làm thỏa mãn cơn điên của hắn, vợ hắn nhìn thấy thì lao vào bảo vệ nữ nhi, trong lúc hai bên giằng co, mảnh chai vô tình đâm thẳng vào ngực mẹ của Ngọc Tuy. Cứ thế, trong một đêm, Nguyễn Ngọc Tuy chứng kiến cảnh nương chết đi, cha thì bị giam vào ngục.

Sau khi xong tang sự cho nương, Nguyễn Ngọc Tuy theo ngoại tổ mẫu là Vũ Ngọc Hoa vào Thân vương phủ. Vết sẹo dài trên mặt đáng ra được chữa khỏi, nhưng nổi dày dút vì chính mình mà mẫu thân mới chết, nàng kiên quyết không bôi thuốc khiến cho vết thương trở thành một cái sẹo xấu xí in trên mặt.

Nguyễn Ngọc Tuy ban ngày dùng tóc che hết khuôn mặt, khiến không ai nhìn rõ mặt thật của nàng. Ngay cả Vũ Ngọc Hoa cũng không nhận ra được mặt của cháu gái mình là như thế nào. Cứ thế, hai năm liền trôi qua, Nguyễn Ngọc Tuy chỉ quanh quẩn quần quật tước sân vườn, cả người trầm mặc ít nói, có người còn tưởng chính nàng bị câm. Cách đây mấy hôm, nàng bị sốt nặng, cứ ngỡ sẽ không qua khỏi, nhưng không ngờ lại có thể cứu được. Nhưng lại chẳng ai biết, Vũ Ngọc Tuy nguyên bản đã chết rồi, bây giờ thế nàng là một người có tên Hoàng Thùy.

Hoàng Thùy nhìn khoảng sân rộng đã được quét sạch sẽ, sau đó im lặng nghĩ, Vũ Ngọc Tuy này đúng là quá mức đáng thương. Ngày đó nàng ta nhảy xuống ao tự vẫn, cũng may là nàng đi thăm đạo vương phủ mới kịp thời cứu được. Nhưng ý chí sống của nàng đã hết, sốt một trận lớn lại không chịu uống thuốc, cứ thế bệnh càng ngày càng nặng, cuối cùng chết đi, để nàng – Hoàng Thùy đến thế thân.

Hoàng Thùy thổi thổi đám tóc che trước mặt, nghĩ nghĩ, có lẽ vài hôm nữa mụn sẽ chiếm đóng toàn bộ cái trán xinh đẹp của nàng mất. Nhưng cũng may là mùa đông sắp đến, có thể chịu được. Sau đó lại tiếp tục hi hục quét nhà. Vũ Ngọc Tuy bỗng nở nụ cười, ở đây, nàng chính là một cô nương câm, một cô nương quái dị. Mà những người quái dị, thường làm những chuyện quái lạ. Ở đây có ‘ngoại tổ mẫu’ chống lưng, nàng không sợ bị khi dễ.

“Ngoại, ngoại tổ mẫu, con nghĩ... muốn làm nhiều việc hơn.”

Vũ Ngọc Hoa nhìn cháu gái rụt rè trước mặt mà lòng đầy chua xót. A Nương đã đi hai năm rồi, cũng vì mẫu thân vô tâm như bà mà khiến nữ nhi yêu thương không thể nhắm mắt mà ra đi như thế. Để lại đứa cháu gái luôn luôn trầm mặc, đến tuổi già chồng lại không chịu vì vết sẹo xấu xí ngay trên mặt.

“Được, Tuy nhi muốn làm gì, ngoại đều để con làm. Chỉ cần chú ý bản thân là được.”

“Con, con muốn giúp ngoại làm việc. Còn, còn muốn cùng ngoại chăm sóc vương gia.” Hoàng Thùy cúi đầu, tóc che hết chỉ lộ ra một con mắt, có chút chờ mong nhìn Vũ Ngọc Hoa.

“Được được, vậy từ nay không cần quét tước, lại bếp cùng ta làm việc.” Vũ Ngọc Hoa cố nén giọt nước mắt trong khóe mắt, vui vẻ đáp ứng. Đây là lần đầu tiên cháu gái đưa ra yêu cầu, lại còn nói nhiều như vậy.

“Không, không cần. Con, con nghĩ vừa quét sân, vừa giúp ngoại.” Hoàng Thùy cắn môi nói.

“Làm nhiều như vậy, con sẽ không mệt sao?” Vũ Ngọc Hoa thương tiếc nhìn cháu gái.

“Không mệt. Con nghĩ làm nhiều hơn để quên đi.” Hoàng Thùy càng nói càng nhỏ, đầu cúi xuống hết mức.

“Được được, cháu gái ngoan của ta. Không cần nghĩ nhiều, quên đi là tốt.” Vũ Ngọc Hoa cuối cùng cũng không nhịn được mà chảy nước mắt. Cháu gái bà, ủy khuất nhiều năm như vậy.

Hoàng Thùy sau khi nói chuyện cùng ‘ngoại tổ mẫu’ trên danh nghĩa, mỗi ngày sau khi quét tước xong hết sẽ đến phụ dọn dẹp bếp núc cùng bà. Tuy vẫn như cũ trầm mặc ít nói, nhưng vẫn biết chào hỏi mọi người xung quanh. Điều này khiến Vũ Ngọc Hoa hết sức vui mừng.

Có một hôm, nha hoàn đưa cơm nước cho vương gia bỗng dưng bị ốm, các nha hoàn khác đều bận đông bận tây, lại nói, nha hoàn và mama ở phủ Thân vương ít đến mức đáng thương, đếm trên đầu ngón tay cũng chỉ năm người, nhưng ai nấy đều bận rộn, cuối cùng Hoàng Thùy ‘đành’ phải giúp đưa cơm đến sảnh. Nghe bảo, hôm nay có khách đến, mà vị khách này cứ dăm ba bữa sẽ đến phủ ăn chực.

“Này, Thân vương gia của ta, người nói ta phải làm sao a. Khi không phụ thân lại bắt ta lấy vợ. Ta cảm thấy giống như người thật tốt. Muốn lấy thì lấy, không muốn thì bỏ.”

“Ta khác người. Trịnh thúc là một vị phụ thân tốt.” Trần Từ Đình không nhìn hấn, vẫn tiếp tục nhìn sách trên tay. Hôm nay cơm trưa có chút chậm chạp.

“Tốt chỗ nào chứ, già rồi cứ thích cảm rằm, thật muốn kiếm cho ông ấy một vài vị di nương.” Trịnh Vi Hòa có chút không thú vị nói. Lại chuyển đề tài.

“Này, tìm được Hoàng Thúy kia sao? Xác định là nàng không có chết.”

“Không tìm được, nàng giống như bốc hơi.” Trần Từ Đình suy tư một chút, lại nghe thấy bước chân lui tới bên ngoài, mặt bỗng dưng lạnh lẽo. Quát lớn.

“Ai!”

Hoàng Thùy đứng sau cửa run rẩy cầm khay cơm lớn, chậm chạp bước ra. Cả người nàng như con thỏ nhỏ gặp phải hổ dữ, run như cây sậy, cơm canh trên khay cũng theo đó rung rinh.

“Nô, nô tì bái, bái kiến vương gia. Bái kiến Trịnh công tử.”

Trần Từ Đình như nhận ra nha hoàn trước mắt, nhíu mày một cái.

“Xuân Nghi đâu? Sao người lại đem cơm tới.”

“Xuân, Xuân Nghi tì tì bị ốm. Không ai đưa được cơm, nô, nô tì đành phải đưa thay.” Hoàng Thùy người vẫn không ngừng run rẩy, đầu cúi thấp xuống hết mức. Nhưng con người vẫn nhanh nhẹn liếc qua hai người trước mắt, tâm không khỏi rung động một cái, trước mặt nàng chính là hai vị mỹ nam tử.

Nhìn Trần Từ Đình không kiên nhẫn. Nàng vội vàng đem cơm đặt trên bàn. Sau đó đứng qua một bên, không biết nên đi hay ở lại.

“Lui ra đi.” Trần Từ Đình phẩy tay đuổi người. Nhưng nhớ ra cái gì, lại nói.

“Hai khắc nữa đem trà nước vào, lại dọn bàn.”

“Dạ, vương gia.” Hoàng Thùy nói xong, giống như tìm được sự sống trong cái chết, như bị ai đuổi liền nhanh chân chạy đi, tới cửa không để ý vấp phải thêm té ngã. Bên trong liền có tiếng phốc, sau đó là tiếng cười lớn. Miệng Hoàng Thùy vì thế cũng nhếch lên một cái.

“Từ Đình, ta nói, nha hoàn của người cũng sợ người quá mức rồi. Giống như người sẽ ăn thịt nàng vậy.”

Trịnh Vi Hòa ôm bụng cười, dùng tay lau khóe mắt, phở trương cười nhạo người trước mặt. Nhưng sắc mặt của Trần Từ Đình không đổi, nàng đưa bát đầu ăn cơm. Trịnh Vi Hòa thấy hết thú vị liền chạy lại giật lấy đĩa trên tay hấn, tự xới cơm rồi ăn như hổ đói.

Đúng hai khắc, Hoàng Thùy đang quét sân bên ngoài vội vàng vàng để chỗi xuống, chạy nhanh đi bưng trà nước đến sảnh, lúc này hai người kia ngồi tựa lưng vào ghế nói chuyện phiếm. Hoàng Thùy cố gắng kiềm nén sự run rẩy, đem ấm trà đặt trên bàn, sau đó quay lại bàn ăn dọn dẹp. Mọi việc vội vàng vàng làm cho xong, giống như sợ hãi nếu ở lại sẽ bị người ăn thịt.

Hoàng Thùy bước ra khỏi phòng thì thờ phào nhẹ nhõm, hai người bên trong nghe được rõ ràng. Chỉ là tiếng thờ này là thật, bên trong phải diễn kịch cho giống nguyên chủ Nguyễn Ngọc Tuy, đúng là cực khổ. Cả người thời thời khắc khắc phải giả vờ run rẩy, khiến các cơ trên người nàng muốn tê.

Bước đầu tạo dựng được hình ảnh là tốt rồi. Những lần sau làm việc sẽ dễ dàng hơn. Hoàng Thùy nhếch miệng cười, sau đó nhanh chóng đem chén bát đến nhà bếp. Có một điều nàng có chút chưa chắc xác định, Trần Từ Đình này, có lẽ là nam tử bình thường.

Sáng sớm của một ngày cuối tháng 9, trời bắt đầu ấm dần, có chút se se lạnh, Hoàng Thùy đang quét sân ngoài thư phòng thì nhìn thấy Trần Từ Đình dẫn một người nàng từng gặp qua – Tiêu hộ vệ đi tới. Nàng nhanh chóng cúi đầu phúc lễ với hấn.

“Bái kiến vương gia.”

Trần Từ Đình không nói gì, chỉ nhanh chóng dẫn theo Tiêu hộ vệ, Tiêu Phóng vào thư phòng.

Hoàng Thùy nhanh chóng quét sân, tiếng chổi va chạm càng ngày càng xa, cuối cùng mất hút khỏi thư phòng. Nàng cầm theo chổi và bao đến gần thư phòng hốt rác, ý định đột nhập nghe lên, nhưng khi đến càng gần thì tìm không khỏi lộp bộp vài cái, mồ hôi hột trên trán rơi xuống. Xung quanh thư phòng bây giờ có ba hộ vệ võ nghệ cao cường bảo hộ. Một người vắt vẻo trên cây gần đó, một người trên xà nhà hành lang, còn một người trấn tọa trên ngai.

Hoàng Thùy biết, nếu vừa nãy không nhận ra, nàng liền bị xé xác và bại lộ ở nơi này. Nhanh chóng hốt xong đám lá cây, nàng trối chết chạy khỏi sân nhỏ của Thân vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ăn vụng

Trong thư phòng, Tiêu Phóng không nhanh không chậm bấm báo những gì hắn điều tra được. Trần Tử Đình sắc mặt nghiêm túc nhìn hắn.

“Tạm thời dừng lại, không cần tìm người nữa, cho người nhìn chăm chăm phủ Duẫn vương là được. Còn Vũ Văn Thành kia, nhất cử nhất động của hắn đều phải nhìn cho kỹ rồi báo cho ta biết.”

“Vâng, thuộc hạ rõ.” Tiêu Phóng nói xong, lui ra khỏi thư phòng, sau đó loáng một cái liền biến mất.

Trần Tử Đình ngồi trên thư án lâm vào trầm tư. Vũ Văn Thành này đúng là tên xảo quyệt, sau khi đấu giá được ‘Nhất Sắc’, lại dâng hai tay lên tặng cho hoàng thượng, mục đích không nói cũng biết. Thế lực phía sau Tần vương phi và Hoàng vương phi như thế chân vạc, bây giờ hắn lại đưa ‘Nhất Sắc’ lên, khiến cho hoàng thượng phải chọn lựa một trong hai bên, điều này chẳng phải ngấm ngầm để cho Phượng Tần tranh đấu nội bộ sao? Một khi bên trong tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán, hắn ở bên ngoài liền làm ngư ông đắc lợi. Nhưng mọi chuyện dễ đoán thế này sao? Hay bên trong ẩn chứa huyền cơ, hoặc nói, hắn đang cần một mối lửa, mà mối lửa này chính là ‘Nhất Sắc’?

Ánh mắt của Trần Tử Đình càng trở nên sắc bén và lạnh lẽo. Hoàng Thượng vừa lên ngôi được mấy năm, chỗ ngồi còn chưa ổn định thì xuất hiện nguy cơ khắp nơi. Hắn thân là đệ ruột của bậc đế vương, lại thực một mối.

Trần Tử Đình day day trán, cố gắng ổn định tinh thần, tiếp tục sử lý công vụ chất đống trên bàn.

Hoàng Thùy trải qua cuộc sống ở Thân vương phủ đã được một tháng, ngoài việc quét tước thì phụ giúp Vũ Ngọc Hoa làm việc vặt trong bếp, có thời gian rảnh liền giúp các nha hoàn khác làm việc. Tuy nàng nói không nhiều, nhưng cũng coi như cởi mở hơn trước, đều có thể nói chuyện đông tây một ít với người ngoài.

“Tùy nhi. Vương gia thân thể không thoải mái, ta cùng Xuân Nghi ra ngoài mua một ít nguyên liệu về làm dược thiện cho ngài. Con xem cháo này cạn liền tắt lửa giúp ta, đến giờ Ngọ đem lại sắn cho vương gia dùng. Nếu sợ thì nhờ Hương Nhi giúp đỡ đem qua cũng được.”

Vũ Ngọc Hoa căn dặn Hoàng Thùy, chuẩn bị bước đi nhưng lại nhớ ra cái gì, quay lại hỏi nàng.

“Tùy nhi, con có thích cái gì, ngoại tử mẫu mua giúp con.”

“Ngoại, không cần.” Hoàng Thùy dứt khoát nói, nhưng lại thấy có gì đó không đúng, nhẹ nhàng nói với Vũ Ngọc Hoa đang buồn rầu ở cửa.

“Lúc nào con cần sẽ nói với ngoại, ngài yên tâm.” Hoàng Thùy cười một cái trấn an.

Vũ Ngọc Hoa đau lòng không lâu, thấy thời gian không còn sớm liền đem theo Xuân Nghi đi ra cửa.

Hoàng Thùy nhìn nồi cháo bàu ngư đang sôi sùng sục trên bếp, phía dưới lửa liu riu cháy. Mở nắp vung ra, một mùi thơm lan tỏa vào mũi nàng, lại lấy cái muỗng múc ra một ít nếm thử, mùi vị không tệ, nhưng so với cháo ngày trước nàng thích ăn thì kém xa. Ở trong phủ Thân vương một tháng, tuy rằng đồ ăn không phải là cơm thừa canh mặn, nhưng cũng không phải tốt nhất, đối với một người luôn đem ăn uống lên đầu như nàng thì đúng là cực hình. Lại thăm ảo não vì sao lúc trước không mở thêm Nhở từ lâu ở kinh thành chứ.

Một ý nghĩ lóe lên khiến Hoàng Thùy trở nên vui vẻ, ở trong bếp lục lục lợi lợi, lại từ nồi cháo đang dần cạn nước trên bếp múc ra một chén vừa đủ. Thổi lửa ở một cái lò khác, sau đó bắc nồi lên, lấy vài củồng hành lá đã được cắt nhỏ, thứ mà người nơi này xem là cỏ dại liền đổ vào nồi đã nóng dầu, đảo đến khi mùi thơm bay ra tứ phía, lại cho một ít xì dầu, gia vị cùng nước, đợi nước sôi lại đổ chén cháo bột xén được vào trong nồi.

Cháo đã chín, tỏa mùi hương tứ tung. Hoàng Thùy đổ ra một cái tô, rắc một ít tiêu, lại cho một nắm hành và rau răm cắt nhỏ. Hiện tại chanh đã được dân cả nước biết đến, tuy rằng ít nơi dùng vì giá thành cao, nhưng những nhà phú quý như Thân vương phủ tất nhiên là có. Cắt cho mình một lát chanh vừa đủ, vắt sạch sẽ nước vào trong tô cháo, Hoàng Thùy nhìn mỹ vị trước mắt mà ngoác miệng cười vui vẻ. Nàng cảm giác ăn vụng thế này rất thú vị.

Trong bụng nghĩ gì, ngoài miệng không tự chủ mà nói ra thật vui vẻ. Lại không để ý bên ngoài có người đứng nhìn hết một màn, vẻ mặt âm u bất định.

“Ngươi là nói cái gì?”

Hoàng Thùy a một tiếng đầy sợ hãi, tô cháo xuyết nữa hoa lệ rơi xuống đất, cũng may nàng nhanh tay ổn định không để tô cháo nghiêng đi. Thân thể bất chợt run rẩy, để cháo lên bàn rồi sợ hãi quỳ xuống đất.

“Nô tì không biết vương gia đến, xin ngài đừng trách phạt.”

Thân thể run rẩy lợi hại không giống với vẻ mặt cười thật đắc chí cách đây không lâu. Nếu Trần Từ Đình không phải chứng kiến từ đầu, chắc rằng sẽ nghĩ đây là hai người.

“Mới nãy ngươi nói cái gì? Cháo này chuẩn bị cho bản vương gia sao?” Mày Trần Từ Đình nhú nhẹ một cái nhìn đến tô cháo không ngừng tỏa mùi hương bên cạnh, nhìn đủ kỳ lạ, đủ đặc sắc.

“Vâng... vâng, là, là nô tì chuẩn bị cháo đến giờ Ngọ liền đem lên cho ngài. Chỉ là thấy vương gia thân thể không thoải mái, chắc rằng khẩu vị cũng không được liên tục chủ trương đôi mới cháo một chút, chỉ mong ngài hợp khẩu vị.”

Hoàng Thùy ăn ở hai lòng nói, trong lòng chính là đem vị vương gia chết bầm trước mặt đánh chửi trăm ngàn lần. Lại thăm chửi bới chính mình tham ăn mà không để ý có người đi vào.

“Thật sao? Vậy vừa nãy ngươi nói cái gì ăn vụng, là bản vương gia nghe nhầm?” Trần Từ Đình khước miệng nhếch lên một cái, so sánh với sự nhanh nhẹn hoạt bát vừa nãy hẳn thấy đúng là một trời một vực.

“Là, cầu xin vương gia tha tội chết. Là nô tì lần đầu thấy cháo bào ngư quý giá, tâm sinh ra thèm thường muốn nếm thử một lần, liền có ý đồ với cháo của vương gia. Mong vương gia tha cho nô tì lần này, lần sau không dám nữa.” Hoàng Thùy sợ hãi cùng run rẩy, cả người quỳ rạp dưới chân Trần Từ Đình.

“Được rồi, vậy để ta xem một chút cháo ngươi chuẩn bị như thế nào. Nếu hợp khẩu vị ta liền tha cho ngươi, nếu không tốt...” Trần Từ Đình nhàn nhạt nói, chữ cuối cùng liếc nàng một cái đầy sắc bén.

“Và...ng, đều nghe ngài.” Hoàng Thùy yếu ớt nói, chạy nhanh lấy cái ghế gần đó cho hắn ngồi, xong bụng tô cháo lại cho hắn. Trong đầu lại trăm điều suy nghĩ làm sao để thoát khỏi cảnh này, chỉ mong Vũ Ngọc Hoa nhanh một chút trở về, cứu nàng khỏi tay tên ma vương này.

Trần Từ Đình nhận lấy cháo từ tay Hoàng Thùy, mắt quét qua những vết chai nhỏ trên tay nàng, lại nghĩ đến những bàn tay ngọc ngà của các vị tiểu thư. Cùng là nữ nhân nhưng lại một trời một vực, đúng là do gia thế tạo thành, con người hơn nhau ở chữ may mắn.

Hoàng Thùy thấy hẳn cứ thế múc cháo lên ăn thì sốt ruột, mặt trên của cháo là chanh, tiêu, hành, hẳn không phải bị ngốc chứ, sao lại ăn cháo như thế.

“Vương, vương gia, ngài phải trộn đều cháo mới ăn được.” Hoàng Thùy cắn chặt môi, đầu cúi hết mức.

Trần Từ Đình nghe vậy thì người cứng lại một chút, từ trước đến giờ số lần hắn ăn cháo đếm trên đầu ngón tay. Lần đầu tiên là được bà vú đút cho ăn, nhưng là chuyện rất lâu rồi, lần thứ hai bị trọng thương, cũng là người giúp hắn ăn, những lần tiếp theo đều là cháo ăn qua loa, lại không nhớ rõ có chút xanh xanh đen đen ở trên như thế này.

Đưa tay đảo cháo, sau đó thổi một chút rồi đưa lên miệng ăn, hương vị cũng không tệ, cứ thế ăn một chốc liền hết tô cháo.

Hoàng Thùy cúi đầu, nhưng lại tò mò không biết dung nhan của người trước mặt là như thế nào, những lần trước đều là lướt qua không thấy rõ, lần này đứng gần như vậy khiến nàng không khỏi len lén nhìn lên. Chỉ là khi thìn thấy rõ gương mặt người trước mặt đang từ tốn ăn cháo, Hoàng Thùy liền trở nên ngây ngốc. Tuy rằng không phải chưa nhìn thấy người đẹp trai như hắn, nhưng vẻ đẹp của người này khiến nàng không tự chủ mà bị hút hồn, chiếc cằm cương nghị, đôi môi mỏng bạc tình, sống mũi cao ngất như đỉnh núi, đôi mắt bén nhọn nhưng lại như hồ nước sâu không thấy đáy. Bóng hình cao lớn tỏa ra một loại khí chất vương giả, rất có hương vị đàn ông. Nhìn đến bờ vai rộng kia, lại lướt xuống bộ ngực bằng phẳng mạnh mẽ, Hoàng Thùy rất không có mặt mũi mà nuốt nước bọt.

Về mặt Hoàng Thùy nhìn người trước mặt như một miếng bánh ngon ngọt, chỉ thiếu điều bên khước miệng chảy ra một ít nước trong suốt. Trần Từ Đình cảm giác được liền ngừng đầu nhìn nàng. Trước mặt hắn là một cô nương tóc che gần hết khuôn mặt, lộ ra một con mắt linh động hút hồn người, thân hình bé nhỏ nhưng không tính là gầy, áo quần mang trên người rất gọn gàng sạch sẽ. Nếu không có mái tóc kia che lên, chắc chắn sẽ là một nha đầu hoạt bát. Nhưng hắn cũng biết một ít về thân thể của nàng, nên cũng hiểu rõ. Chỉ là một người luôn tỏ ra sợ hãi, rụt rè trước mặt hắn, bây giờ lại có thể can rõ nhìn hắn không chớp mắt. Trần Từ Đình cảm thấy có chút khó chịu. Giả vờ ho một cái.

“Khụ. Ngươi lại làm cho bản vương gia thêm một chén khác.”

Hoàng Thùy rốt cuộc hoàn hồn. Nhận lấy tô cháo trên tay Trần Từ Đình, sau đó lại nhanh nhẹn dùng hết số cháo trong nồi làm cháo mới. Chỗ này cháo có rất nhiều, nàng tính hẳn ăn xong còn dư lại thì chính nàng xử lý. Ý nghĩ này vừa lóe lên nàng liền khóc không ra nước mắt, đã lâu không ăn đồ mình thích, nàng trở thành con ma đói mất rồi.

Nhìn Trần Từ Đình từ từ xử lý hết cháo trong nồi, Hoàng Thùy liên tục thăm mắng hắn là đồ heo đực, nguyên một nồi cháo lớn lại không phần cho nàng một ít. Tuy là rất uất ức, nhưng nàng vẫn ra vẻ thập thò hỏi hắn.

“Vương, vương gia, ngài ăn hết cháo nô tì làm. Vậy ngài không trách phạt nô tì nữa chứ.”

Nhìn đáng vẻ lo sợ của tiểu nha hoàn trước mắt, Thân vương gia luôn lạnh lùng bỗng nổi lên ý trêu chọc.

“Tôi chết có thể miễn. Nhưng...” Trần Tử Đình liếc đến vẻ mặt khản trương của Hoàng Thùy, miệng khẽ nhếch.

“Tôi sống khó tha. Từ mai người phụ trách làm cơm cho bản vương đi.”

“A!” Hoàng Thùy kinh ngạc hô lên một tiếng. Sau đó lại sợ hãi.

“Vương, vương gia, tuy nô tì nấu cháo có lẽ hợp khẩu vị của ngài, nhưng, nhưng món ăn khác làm sao có thể...”

“Đa tạ vương gia chiếu cố, Tuy nhi chắc chắn sẽ tận tâm nấu đồ ăn vì ngài.” Không đợi Hoàng Thùy nói hết câu, Vũ Ngọc Hoa từ bên ngoài chạy vào, kéo nàng quý xuống tạ ơn vương gia. Sợ nếu không nhanh chóng tạ ơn sẽ để mất cơ hội khó có được như thế này.

Hoàng Thùy như muốn nói gì nữa nhưng bị Vũ mama mạnh mẽ nháy mắt. Rất muốn chống lại, rất muốn từ chối, nhưng cuối cùng vẫn quý xuống tạ ơn người trước mặt. Trong lòng lại cực kỳ u ám vì việc này không có trong kế hoạch. Đầu bếp chính là một nghề nguy cơ nhất, nếu chẳng may...

“Đa tạ vương gia chiếu cố, nô tì sẽ cố gắng hết sức để các món ăn ngài đều hợp khẩu vị.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cỗ Thiên Tàm

Trong nhà bếp của Thân vương phủ, Hoàng Thùy ngồi đối diện Vũ Ngọc Hoa cùng bà nhặt rau, tâm trạng khó chịu không còn gì để tả. Bây giờ nàng không những phụ trách bữa ăn cho Trần Tử Đình, còn kiêm luôn người đưa trà múc nước, phục vụ tắm rửa các thứ cho hắn. Lý do là vì nha hoàn Xuân Nghi chuẩn bị hôn sự với con trai của quan gia, được điều qua phụ trách làm việc cùng trượng phu ở thôn trang. Mà ở Thân Vương phủ quá ít nha hoàn, nên nàng phải kiêm luôn việc này.

Không biết là do hắn thật sự không gần nữ giới, hay là do hắn cực kỳ keo kiệt nữa. Nhìn cả cái vương phủ rộng lớn chỉ có mấy người làm khiến người ta không khỏi lắc đầu. Nàng không sợ nhiều việc, chỉ sợ gần Trần Tử Đình quá sẽ xảy ra sơ suất mà để lộ thân phận. Lúc trước, sau khi xong việc, Hoàng Thùy còn có thể trốn ra ngoài làm một ít chuyện, bây giờ suốt ngày ở sân nhỏ vương gia chờ mệnh lệnh, đến giờ ăn phải đi chuẩn bị cơm cho hắn.

Bù lại cũng có một số lợi nho nhỏ. Mỗi khi Trần Tử Đình tắm cần gì đó phải gọi Hoàng Thùy, nàng có thể len lén nhìn ngắm cơ bắp hắn một cái, hoặc nếu muốn đầu độc hắn cũng dễ như trở bàn tay, còn có thể rất dễ động tay động chân ở thư phòng. Lòng tin của Trần Tử Đình càng lên cao thì việc Hoàng Thùy muốn biết càng ngày càng được hé lộ.

Cơm canh cho Trần Tử Đình được Vũ Ngọc Hoa chỉ điểm rất nhiều thứ. Cái nào hắn không thích ăn, cái nào thích, cái nào ăn vào thì dị ứng, tất tần tật bà đều nói cho Hoàng Thùy. Ngoài ra còn dạy nàng một số món ăn mà nàng không biết, hoặc những món gì khi có khách nhân tới. Còn lại cơm canh cho hạ nhân thì Vũ Ngọc Hoa lo. Bà nói cháu gái của bà phải càng ngày càng có tiền đồ, tuy rằng khuôn mặt nàng khiến nhiều người không chấp nhận được, nhưng bà tin, nếu lấy được sự trọng dụng của vương gia, cháu gái của bà sẽ có được cửa hôn sự tốt. Mười tám tuổi đã xem như là gái lỡ rồi, Vũ Ngọc Hoa thực sự rất sốt ruột cho cháu gái của mình.

Hoàng Thùy bung com đến cho Trần Tử Đình ở thư phòng, hôm nay hắn và Trịnh Vi Hòa có chuyện quan trọng nên phải bàn bạc, thấy trời đã muộn nên gọi nàng đem com thẳng đến thư phòng cho bọn hắn. Trịnh Vi Hòa đến ăn chực cũng không phải ngày một ngày hai, lúc đầu thấy Hoàng Thùy phục vụ com cho Trần Tử Đình còn thấy giật mình, nhưng lâu ngày lại trở nên có hứng thú muốn trêu chọc tiểu nha hoàn nhất gan này.

“Tiểu nha đầu, từ từ thôi, không cần phải sợ, người cứ run như thế không chừng lại làm đồ thức ăn ra ngoài bây giờ.” Trịnh Vi Hòa nửa ngồi nửa nằm trên nhuyễn塌, bên cạnh thư án của Trần Tử Đình, vẻ mặt cười đến yêu nghiệt trêu chọc Hoàng Thùy đang cụp người run rẩy đem com để lên bàn.

Hoàng Thùy rất muốn nhổ một ngụm nước bọt lên bản mặt đáng ghét của Trịnh Vi Hòa, nàng đưa com cho bọn hắn cũng lâu ngày, đầu phải như ngày đầu sợ hãi mà run lấy bấy nửa đầu. Tên này toàn làm quá lên. Tuy nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn giả vờ xấu hổ, khuôn mặt càng cúi thấp xuống tỏ vẻ e thẹn khi gặp mỹ nam, nhanh chóng để com nước lên bàn rồi lui ra ngoài, đứng ở ngoài cửa chờ mệnh lệnh.

Đứng ở cửa thư phòng, Hoàng Thùy lâu lâu nghiêng người ngó vào bên trong một cái, sau đó quay ra lấy tay che miệng cười tủm tỉm rất thẹn thùng, nhưng ánh mắt khi nhìn vào bên trong lại có mục đích khác, nàng muốn xem món đồ của mình có bị bọn họ phát hiện không. Vờ diễn bên ngoài chỉ để che mắt ba thù vệ bên ngoài mà thôi.

Mấy ngày nay Hoàng Thùy thu thập được không ít tin tức, từ những chuyện trong cung cho đến các bí mật lớn nhỏ bên ngoài. Chỉ là chuyện nàng cần biết lại nghe được quá ít, mà bảo bối để nàng lấy được tin tức lại sắp không sử dụng được nữa. Điện thoại di động của Hoàng Thùy sử dụng mấy ngày liền để moi tin tức đã gần hết pin, ngay cả lượng pin trong sạc dự phòng cũng sử dụng gần hết. Nếu trong hôm nay mà không lấy được tin tức, nàng phải sử dụng cách khác, vì pin điện thoại nàng muốn giữ lại một ít để tìm ra đường về thế giới hiện đại.

Không phải Hoàng Thùy không thích ở nơi này, chỉ là trong thâm tâm vẫn còn cái gì đó vướng mắc không thể giải thích được.

Buổi chiều, Trần Từ Đình và Trịnh Vi Hòa đi giải quyết công việc của bọn hắn, Hoàng Thùy cầm theo khăn và chổi lông gà đi vào thư phòng, như thường lệ quét dọn lau chùi rồi nhân tiện lấy điện thoại để dưới chân nền cát vào áo. Nín thở, ngưng thần xem xung quanh có người nào không, sau đó mới lục lục lợi lợi mọi thứ trong phòng, chụp lại các tài liệu xem như quan trọng. Xong mọi chuyện liền nhanh chóng trở về phòng như mọi ngày.

In các tài liệu chụp được ra máy in mini, sau đó lựa ra các tin quan trọng rồi chép lại ra giấy. Nàng cần đưa các tin này cho Hoàng Đông để hắn đi điều tra một chút. Vũ Văn Thành, Duẩn vương gia, thế lực sau lưng Tần quý phi và Hoàng quý phi, cuối cùng là một người tên Đinh Trắc Nghĩa, những người này cần phải điều tra rõ ràng, sau này nếu có chuyện gì xảy ra, nàng cần lấy tin tức để đổi mạng.

Đi đến phòng của Vũ Ngọc Hoa, Hoàng Thùy lúi cúi kéo tay bà.

“Ngoại, con muốn ra ngoài một chút.”

Vũ Ngọc Hoa nghe Hoàng Thùy nói thì giật mình, lần đầu tiên cháu gái của bà muốn đi ra ngoài.

“Con muốn ra ngoài làm gì? Có cần ngoại đi với con không? Hay để ngoại nhờ người đi với con nhé” Để nàng ra ngoài một mình bà có chút không yên tâm.

“Không cần đâu ngoại, con muốn ra ngoài mua ít đồ. Với lại con lớn rồi, không cần người đi theo.” Hoàng Thùy hơi xấu hổ nên cúi mặt xuống.

“À, Tùy nhi thiếu cái gì. Có cần tiền không?” Nghe Hoàng Thùy nói vậy Nguyễn Ngọc Mai có chút vui mừng. Sau con sốt lần đấy nàng đã hoạt bát hơn rất nhiều.

“Là, là chút nữ trang. Con, con, con muốn xinh, xinh đẹp một tí.” Hoàng Thùy càng nói càng thẹn, miệng lắp bắp, nói như lí nhí trong miệng.

“Haha, không cần xấu hổ. Tùy nhi của ngoại cuối cùng cũng lớn rồi. Con muốn mua gì thì mua, này con cầm, thiếu cái gì liền mua cái đó. Đừng từ chối, từ bé đến giờ ta vẫn chưa làm được gì cho con cả.” Vũ Ngọc Hoa nói xong thì dúi cái hũ bao nặng trĩu cho Hoàng Thùy. Sợ nàng từ chối nên lên tiếng phủ đầu.

Hoàng Thùy cầm túi tiền nhỏ mà cảm động, lần đầu tiên có người vì nàng mà suy nghĩ, tuy rằng nàng biết phần tình cảm này là dành cho Nguyễn Ngọc Tùy chứ không phải cho mình.

Hoàng Thùy thay đổi diện mạo, lén cầm theo balo và cái chảo nhôm rồi ra ngoài, nàng hướng tới Nhớ từ lâu mà chạy. Sau cái ngày ăn vụng bị bắt gặp, Hoàng Thùy quyết định để cho Hoàng Đông mở thêm Nhớ từ lâu ở kinh thành, hiện tại vừa mới khai trương, công việc trong lâu còn rất bận rộn nên Hoàng Đông vẫn còn ở tại đây.

Vào đại một nhà gian còn trống, sau đó đưa tờ ngân phiếu một ngàn lượng bạc cho tiểu nhị, bảo hắn cho nàng gặp lão bản. Đây là cách mà Hoàng Thùy và Hoàng Đông đưa ra tín hiệu để gặp nhau. Hiện tại có quá nhiều người để ý đến nhất cử nhất động của Hoàng Đông, nên mỗi lần nàng và hắn gặp nhau đều đưa ra một tín hiệu không nhất định, nhưng chỉ hai người mới biết.

“Thùy tí, người đi chơi thật vui. Đệ thì sút đầu mẻ trán với công việc. Thật là bất công quá.” Hoàng Đông chưa ngồi xuống ghế đã ai oán với Hoàng Thùy. Đáng ra hắn có thể thanh thoi rồi, nhưng Hoàng Thùy đột nhiên lại muốn mở thêm Nhớ từ lâu ở kinh thành, làm hại hắn vừa mở xong hai Nhớ từ lâu ở thành Diên Bộ và Di Hà liền cấp tốc chạy về kinh thành. Muốn thờ cũng không thờ nổi.

“Ài, Hoàng Đông đáng thương của ta, là tí không tốt. Mau mau, ngồi xuống để tí bóp vai cho đỡ mệt mỏi nào.” Hoàng Thùy nói rồi chạy lại bên Hoàng Đông, rất thành thật mà bóp vai cho hắn, khiến hắn thụ sủng nhược kinh, né đi chỗ khác như gặp quỷ.

“Không cần, tí tí nói đi, lại điều tra cái gì đúng không?” Hoàng Đông nhăn nhó nói.

“Ôi, chỉ có Hoàng Đông mới hiểu tí tí ta thôi. Nhưng mà nếu có Hoàng Phúc ở đây nữa thì tốt biết mấy. Thật là khổ cho...” Hoàng Thùy nói xong thở dài một cái, chuẩn bị lên con gông dài thì ngay lập tức Hoàng Đông liền mở miệng chặn lại.

“Dừng dừng, Thùy tí à, làm ơn đi. Tí muốn điều tra cái gì, ngay bây giờ đệ đi điều tra liền cho tí.” Hoàng Đông khóc không ra nước mắt, chưa lâm trận đã bại trận, đúng là không có tiền đồ mà.

Hoàng Thùy biết đã đạt được mục đích, nàng cười khanh khách vài cái rồi nói ra một số tin tức và kế hoạch cho hắn. Hoàng Đông nghe được thì tâm chấn động, những tin tức Hoàng Thùy muốn hắn điều tra đều không đơn giản, khi điều tra được lại khiến người ta sợ hãi không thôi. Trá lâu buôn bán tin tức tuy chưa đi vào hoạt động kinh doanh chính thức, nhưng những tin mà bọn hắn kiếm được đều rất kinh hãi thế tục.

Hoàng Thùy giao việc cho Hoàng Đông xong thì nhanh chóng rời đi, nàng còn một việc cần làm nên không thể ở lâu với hắn.

Núi Tảo Tuyền, cách kinh thành năm mươi dặm, đây là một khu rừng độc khiến rất nhiều người sợ hãi mà không lui tới. Cây cối ở đây rậm rạp, thú dữ không nhiều nhưng rắn rết, sâu bọ lại trải dài khắp nơi, các loại cây có độc cũng mọc tràn lan, không cẩn thận liền bị độc dính vào người mà chết bất đắc kỳ tử.

Hoàng Thùy vì sợ bên dưới không cẩn thận dẫm phải cây có độc liền nhảy từ cây này qua cây khác để di chuyển, nhìn không khác gì một con đười ươi hăng hái tập thể dục. Mục đích nàng tới đây là để tìm kiếm một loại cỏ tên là cỏ Thiên Tâm, dùng để trị bách độc bách bệnh. Lần này tới đã là lần thứ

năm, quen cửa quen nẻo tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn chưa tìm được. Hoàng Thùy muốn có thêm một món để bảo đảm mạng sống, ở cái thế giới giết người như ngóc này khiến nàng nhiều lúc rất sợ hãi, sợ trước khi mình tìm ra được bí mật cuối cùng lại bỏ mạng một cách vô nghĩa.

Ngồi vắt vẻo trên cây nhìn xuống, đôi mắt sáng tập trung từng bụi rậm để tìm kiếm thứ đồ mình mong muốn. Cỏ Thiên Tâm này có một đặc điểm rất dễ nhận dạng đó là hình dáng rất giống lá cây cuốn lại thành búp, màu xanh non đặc trưng có thể phát sáng, nếu nhìn ở trong đêm liền thấy nó sáng lene như cái đèn nhỏ, đặc biệt là được sinh trưởng ở những vùng có rất nhiều độc.

Hoàng Thùy lục soát xung quanh cả một buổi nhưng vẫn như cũ không tìm thấy gì, có lẽ nàng nên quay lại đây vào buổi tối để dễ tìm hơn. Chán nản, quay lưng chuẩn bị ra về thì bỗng nghe được tiếng la rất nhỏ ở đâu đó. Hoàng Thùy liền quay lại tìm kiếm, cố gắng định hướng được âm thanh nhỏ bé kia rồi đi đến hướng phát ra âm thanh.

“Cứu mạng! A!!! Cứu mạng! Con mẹ nó, ta muốn về nhà, ta muốn gặp Sơn Tùng MTP, ta không muốn ở chỗ quái quỷ này tí nào nữa. Cứu mạng a!!! Sky ơi, Say oh yeh! Cứu mạng!! Huhu.”

Hoàng Thùy nghe rõ được từng tiếng một phát ra thì cả người cứng đờ, người nàng chẳng khác gì khúc gỗ, cố gắng điều khiển thân thể tới được chỗ phát ra âm thanh trước khi cả người đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tiểu Thiên Tâm Huyền Anh

Hoàng Thùy tìm đến được nơi phát ra âm thanh thì lập tức hóa đá. Trên đời này đúng là cái gì cũng có thể xảy ra, cứ tưởng mình tìm được một đồng minh xuyên qua, nhưng đến khi nhìn thấy đồng minh thì nàng chỉ biết câm nín. Đồng minh này chính là một con sâu nhỏ màu xanh lá, và con sâu nhỏ này đang bị kẹp giữa hai nhánh cây cũng cực kỳ nhỏ, tạo thành một đường cong giống như cái nơ màu xanh.

Như phát hiện ra Hoàng Thùy, sâu nhỏ cố gắng nâng đầu lên để nhìn nàng, vẻ mặt cực kỳ tội nghiệp.

“Cô nương xinh đẹp, cô có thể giúp ta ra khỏi chỗ này không? Cô thấy đấy, nhìn ta bây giờ rất đáng thương.”

Hoàng Thùy vẫn còn chưa hết kinh ngạc, một mực đứng từ trên cao nhìn xuống sinh vật bé nhỏ này. Mặt khác, sâu nhỏ nhìn thấy Hoàng Thùy không có phản ứng gì liền nóng nảy, nàng ở tư thế này một ngày một đêm rồi, bụng bây giờ đói muốn chết. Thật ra sâu nhỏ cũng có thể gặm hết nhánh cây này để leo xuống, nhưng nàng sợ đau răng, và lại cũng rất không có hình tượng thực nữ.

“A, cô nương xinh đẹp à, cô có phải đang tìm cỏ Thiên Tâm không? Vậy tốt lắm, cứu ta ta liền cho cô cỏ Thiên Tâm. Làm ơn đấy. Ta thật đáng thương, bị treo ở đây một ngày một đêm rồi, bây giờ ta rất đói. Người không biết đâu, số ta thật khổ, tự nhiên đang yên đang lành lại bị xuyên tới nơi này chịu tội. Ta chính là một cô nương xinh đẹp ở thế kỷ hai mươi mốt, đến đây liền biến thành con sâu xấu xí này. Huhu, ta thật là đáng thương. Mà nói người chắc cũng không hiểu.”

Con sâu nhỏ cứ thế lải nhải, lại quên mất sâu bình thường không biết nói chuyện, nếu như bị người bình thường bắt gặp, chắc sẽ hù người ta chạy trốn chết rồi.

Hoàng Thùy nghe đến cỏ Thiên Tâm lúc này mới hoàn hồn, càng nghe đến phía sau càng kinh sợ, tâm trạng trở nên rạo rực vui mừng, con sâu nhỏ này chính xác là xuyên qua rồi, chỉ khác là mượn xác hoàn hồn, không giống như nàng cả người xuyên. Rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, Hoàng Thùy đang đứng bồng ngồi xuống, đối diện với sâu bé nhỏ.

“Người cũng xuyên qua? Người xuyên qua lâu chưa? Người ở năm nào, ở nơi nào, còn có người tên gì, bao nhiêu tuổi, là nam hay nữ?” Hoàng Thùy vừa ngồi xuống liền hỏi xối xả. Sâu nhỏ nghe xong cũng giật mình, trở mắt nhìn nàng một lúc lâu, tâm trạng từ kinh ngạc không tin nổi, dần dần biến thành vui sướng không thể tả, không ngờ con người đầu tiên nàng tiếp xúc ở thế giới này chính là một đồng chí xuyên qua giống nàng, rốt cuộc ông trời cũng có chút lương tâm.

“Ta là Lê Huyền Anh, đến đây cũng được một năm, tuổi hai lăm, trước khi xuyên qua là năm 2018, ở Bắc Ninh Việt Nam, ta là nữ một trăm phần trăm. Người, người thật sự cũng xuyên qua sao?” Sâu nhỏ Huyền Anh tuy nghe Hoàng Thùy nói vậy, nhưng vẫn chưa an tâm mà hỏi lại lần nữa.

“Đúng, nhưng ta khác một chút, là người xuyên, người xem ba lô của ta, còn có cháo.” Hoàng Thùy nói rồi xoay lưng cho Huyền Anh xem, nhìn thấy đồ vật này khiến nàng ấy có chút đen mặt, nếu có tay nàng liền nâng lên đỡ trán.

“Người, đem theo chảo xuyên qua, không những thế còn rất mới. Người, người đúng là lần đầu thấy. A, quên mất, mau đem ta thoát khỏi nhánh cây quỷ quái này đi, mệt chết mất.” Huyền Anh thở hắt hắt nói.

Hoàng Thùy nhanh chóng tách cây ra, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể đem nàng thoát khỏi cành cây, sau đó lại nhẹ nhàng đặt trên lòng bàn tay mình, đưa nàng đến sát mặt mình. Cảm thán chất lười.

“Người đúng thật là xấu số, cứ nhiên xuyên thành bộ dạng xấu xí như thế này. Chắc chắn.”

Nghe Hoàng Thùy không những không cảm thông cho mình, còn đặc biệt nhấn mạnh nỗi đau của nàng. Huyền Anh bực bội, cố gắng ưỡn lưng, ưỡn ngực nhìn Hoàng Thùy nói.

“Này này, ta không phải con sâu xấu xí. Người nhìn xem có con sâu nào xinh đẹp và thanh thoát như ta không? Còn chưa kể thân phận của ta cực kỳ cao quý.”

Hoàng Thùy nghe vậy thì cố gắng nhìn xem nàng đẹp hơn những con sâu bình thường tí nào không, từ đầu đến cuối chính là một khối hình chữ nhật có màu xanh lá, xung quanh có chút lông xù lên, nhìn mãi cũng không ra đẹp hơn sâu bình thường chỗ nào, còn cảm thấy không bằng mấy con sâu nàng xem trên mạng. Cuối cùng Hoàng Thùy thật thà lắc đầu một cái.

Huyền Anh tức muốn ói máu, nhưng vẫn kìm nén lại, cố gắng làm cho mình ra vẻ bí hiểm. Nhưng cái thân thể chữ nhật với cái mặt hai con mắt, một cái miệng tròn vo chiếm hết cả khuôn mặt thì không biết lấy đâu ra vẻ bí hiểm nữa.

“Ta nói cho người biết, ta cao quý cỡ nào. Có phải người đang kiểm cỏ Thiên Tâm không? À, mà người chưa nói cho ta biết tên họ người là gì, tuổi tác bao nhiêu. Sao có mỗi ta khai báo vậy?” Huyền Anh đang giả bộ bí hiểm, cuối cùng nhớ ra cái gì liền ầm ục nói.

“À, ta quên mất. Ta họ Hoàng, tên một chữ là Thùy, còn có năm nay hai tư, à không, tính theo tuổi mụ cũng đã hai lăm rồi, trước ta ở Hà Nội, năm 2018. Hôm nay đúng là đi kiểm cỏ Thiên Tâm. Được rồi, người tiếp tục nói đến người cao quý chỗ nào đi.”

“Ừm, cũng may chúng ta cùng thời đại, còn ở chung đất nước. Được rồi, để ta nói tiếp. Người có biết thứ người ta gọi là cỏ Thiên Tâm là gì không?” Huyền Anh tiếp tục ra vẻ bí hiểm.

“Ừm...” Hoàng Thùy gãi cằm suy tư, sau đó có chút mờ mịt hỏi lại. “Đừng nói có quan hệ với người đấy nhé?”

“Bingo! Oa, người thật thông minh, không ngờ mới hỏi một cái người liền đoán được.” Huyền Anh bị người đoán được không những không buồn rầu, còn trở nên vui sướng, cả người lẩn qua lẩn lại trên tay Hoàng Thùy.

“Vậy người nói có quan hệ gì đi.” Hoàng Thùy thấy nàng vui vẻ như vậy cũng không nỡ làm người ta mất hứng, lên tiếng thúc giục.

“Aha. Không cần vội, ta nói cho người biết. Thứ mà người ta tôn thờ là thánh vật cỏ Thiên Tâm này... chính là lá cây có dính nước tiểu của ta đấy. Nhưng mà ta nói cho người biết, thứ này chỉ tồn tại được một canh giờ, sau đó sẽ bị héo úa. Hắc hắc, người có muốn nước tiểu của ta không? Ta liền cố gắng cho người một ít.” Huyền Anh nghĩ đến những tên tặc lâu lâu cứ tới nơi này kiểm cỏ Thiên Tâm thì cười lẩn lộn, thứ đó chính là nước tiểu của nàng a.

Trên mặt Hoàng Thùy tràn đầy hắc tuyến, nhưng vẫn không tin tưởng lắm.

“Thật sao? Người có thể chứng minh chứ?”

Nhìn vẻ mặt không tin tưởng của Hoàng Thùy, Huyền Anh cảm thấy không cam lòng, thúc giục Hoàng Thùy để mình xuống một lá cây nhỏ, sau đó cố gắng cố gắng đi tiểu. Lá cây nhỏ sau khi bị dính nước tiểu của nàng liền cuộn lại, màu sắc càng ngày càng tươi xanh, dần dần tỏa ra ánh sáng. Huyền Anh thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoàng Thùy thì cười đắc ý.

“Huyền Anh, sinh vật mà người đang ký sinh chính là giống loài gì a?” Hoàng Thùy nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khép được miệng.

“Cầu xin ta đi, ta liền nói cho người biết.” Huyền Anh hất mặt lên trời nói.

Hoàng Thùy rất chân chó mà cười nịnh bợ, chỉ thiếu mỗi cái đuôi nhỏ.

“Cầu xin Huyền Anh ti ti nói cho ta biết, rốt cuộc người có thân phận cao quý như thế nào?”

“Ta chính là...” Huyền Anh cố ý lấp lửng. “Ta chính là thiên hạ đệ nhất Thiên Tâm, là vua của tất cả loại trùng trên thế gian. Người thấy sao, cảm thấy rất vinh dự khi gặp được bản vương phải không?”

Hoàng Thùy nhìn bộ dạng một con sâu cố gắng ra vẻ cao ngạo của Huyền Anh mà bật cười. Không ngờ sâu cũng có đáng vẻ đáng yêu như thế này.

“Vậy người cũng giống như trong truyện có thể phóng ra độc chết người, nhưng nước miếng hoặc nước tiểu, à còn có phân của người lại là thuốc trị bách bệnh phải không? Thêm cả cỏ độc, trùng độc các thứ người đều điều khiển được hả?” Hoàng Thùy nửa thật nửa đùa hỏi. Nhưng Huyền Anh lại trả lời rất nghiêm chỉnh.

“Đúng vậy, ta chính là Thiên Tâm mà mạng xã hội thường lưu truyền. Không những thế, chỉ cần có vật chạm vào ta là liền ngã lăn ra chết”

“Vậy người nói, người sẽ ở bộ dạng này mãi sao?” Bỗng nhiên Hoàng Thùy nghĩ đến một chuyện, cau mày hỏi, nếu vậy thì thật đáng thương, nếu nàng giống nàng ta chắc không thể lạc quan thế này.

“Không phải, khi ta đến đây thì trong đầu xuất hiện rất nhiều thứ, cũng nói cho ta biết cách biến lại thành người. Còn có thể trở về thế giới kia của chúng ta.”

Hoàng Thùy nghe vậy thì thập phần kinh ngạc.

“Có thể trở về thật sao?”

“Có thể, nhưng điều này rất mơ hồ, có lẽ phải đợi ta biến được thành người đã.” Huyền Anh cũng nhú mày, có chút trầm mặc.

“Vậy khi nào ngươi mới có thể biến thành người.”

“Cái này thì sắp rồi, có lẽ là nửa năm, nhưng cũng có thể là một năm nữa. Yên tâm, ta không biết có thể trở về không, nhưng chắc chắn sẽ biến trở lại thành người. Bây giờ có ngươi ở đây với ta thì không còn nhàm chán nữa rồi. Nhất định phải đem ta ra ngoài thăm ngóng xã hội ở đây đây, ta ở trong này một năm, bí muốn chết rồi.”

Hoàng Thùy tất nhiên là đồng ý, nhưng lại nhớ ra cái gì, khó hiểu hỏi Huyền Anh.

“Này, ngươi bảo cả người người đều có độc, sao ta chạm vào thì không có chuyện gì?”

Nghe Hoàng Thùy nhắc đến vấn đề này Huyền Anh cũng ngơ ngác.

“Đứng rồi nha, mấy con thú gần đây chạm phải ta liền lăn đùng ra chết, thân thể như bị axit ăn, thoáng một cái liền bị tiêu hủy. Sao ngươi lại không bị gì?” Huyền Anh chăm chú nhìn lại bản thân, rõ ràng nàng chưa thu lại lông độc phòng thân, đáng lý ra người trước mắt phải chết bất đắc kỳ tử rồi chứ.

Hoàng Thùy và Huyền Anh, một người, một sâu lâm vào trầm tư, sau đó đồng loạt mở miệng.

“Có lẽ chúng ta cùng thế giới.”

Hoàng Thùy vui vẻ mỉm cười, sau đó nói thêm.

“Cũng có thể là thân thể ta có vấn đề đối với nơi này. Đúng rồi, trời cũng đã muộn, ta phải nhanh chóng về nhà. Trên đường ta kể cho ngươi nghe cuộc sống của ta ở đây.”

Hoàng Thùy nói xong thì đứng dậy, nhưng nàng chạy nhanh, để Huyền Anh trên người chắc chắn sẽ rơi xuống. Đang tính lục túi kiểm cái hộp cho nàng ở tạm thì nghe tiếng từ chối.

“Không không, đừng, ta có thể núp trong da của ngươi.” Không đợi Hoàng Thùy nói gì, Huyền Anh liền ản vào cổ tay của nàng. Sau đó dùng thần thức để nói chuyện.

“Ngươi nghe thấy chứ?”

“Nghe, nghe, nghe thấy.” Hoàng Thùy không thể tin được mà bật thốt ra, sau đó cũng bất chước tập trung tinh thần nói chuyện với Huyền Anh.

“Ta thấy càng ngày càng không tiếp nhận nổi thế giới này rồi.”

Hoàng Thùy mang theo Huyền Anh trở về Thân vương phủ, trên đường nói rất nhiều về cuộc sống hai năm qua cho nàng ấy nghe. Tất cả mọi chuyện, không bỏ sót.

Tác giả: Thật ra cái câu Sơn Tùng MVP hay Say oh yeh chương trước ta viết là do buồn ngủ quá, viết đại để đi ngủ. Bây giờ đọc lại cảm thấy có chút ầu ầu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tùy nhi bị thương

(Không biết đặt tên chương như thế nào nữa, chắc từ nay không để tên chương nữa cho khỏe. Hoặc ai biết để tên như nào cho hay thì nói Phan biết với.)

Trước cửa vương phủ, một nữ tử cả người nhem nhuốc, vết thương lớn nhỏ chằng chịt như vừa bị ai đánh qua đang ôm lấy chân một trong hai thị vệ đang gác cổng. Nàng ta khóc lóc nói mình là nha hoàn trong phủ, kêu gào muốn đi vào. Hai thị vệ đứng trước cửa dường như không nhận ra nha hoàn này, mặt lạnh không để nàng vào trong.

“Ngươi cái tên ăn xin này, ngươi nhìn cho kỹ một chút. Đây chính là Thân vương phủ, không phải cái chợ muốn vào là vào đâu. Ngươi tốt nhất cút xa một chút.” Thị vệ giữ cửa bị nàng ôm liền cảm thấy khó chịu, đẩy nàng ra khỏi người mình, sau đó ra hiệu cho người bên cạnh lôi nàng ra xa.

“Vị đại ca này, ta chính là Nguyễn Ngọc Tuy, người quản lý cơm nước cho vương gia a. Cầu xin đại ca cho đi vào đi mà.” Nữ tử cả người dơ bẩn, chật vật không chịu nổi này chính là Hoàng Thùy, nàng vì nghĩ ra kế để không bị trách phạt liền làm ra vở kịch này. Sau khi bị hai người kia kéo ra ngoài liền bỏ lê bỏ lết chạy vào lại.

“Không được. Ngươi đừng hồ nháo, nếu không chịu đi thì đừng trách vương gia lấy cái mạng nhỏ của ngươi.” Tên thị vệ kia vẫn cứng rắn không cho nàng vào, thậm chí trời đã tối rồi còn gặp người điên, đúng là chịu tội.

Hoàng Thùy nghe vậy thì co rúm lại sợ hãi, nhưng vẫn không buông tha cầu xin hai thị vệ. Ở bên trong vương phủ, Vũ Ngọc Hoa vì đợi cháu gái cả ngày vẫn chưa thấy về, vương gia cũng hỏi đến trên đầu nên vừa sợ hãi vừa lo lắng báo cáo sự tình cho hần biết, còn đập đầu cầu xin vương gia giúp đỡ tìm người. Đến khi vương gia đồng ý, cho người theo bà đi tìm người thì gặp phải cảnh này.

Người ngoài có lẽ không nhận ra Hoàng Thùy, nhưng Vũ Ngọc Hoa vừa liếc mắt một cái liền nhận ra nàng. Vội vàng chạy lại ôm Hoàng Thùy dậy, nhìn thấy nàng thương tích đầy người thì nước mắt không nhịn được tuôn như mưa.

“Tùy nhi, Tùy nhi a, sao con lại ra nông nỗi này.” Vũ Ngọc Hoa ôm nàng khóc rống, hai thị vệ đứng hai bên nhìn thấy cảnh này thì bối rối, biết là người của vương phủ nhà mình thì có chút sợ hãi bị vương gia trách phạt, cứng ngắc đứng hai bên cửa, không dám nói gì.

Hoàng Thùy thấy Vũ Ngọc Hoa cũng là chỗ nước mắt, run rẩy ôm lấy bà.

“Ngoại, Tùy nhi tưởng mình sẽ không nhìn thấy ngoại được nữa. Tùy nhi rất sợ hãi.”

Hai người ôm nhau khóc thành một đoàn, Huyền Anh ẩn trong tay Hoàng Thùy thấy được thì khúc khích khen ngoại nàng diễn quá đạt. Đến khi bụng Hoàng Thùy rột rột kêu vài cái bọn họ mới ngượng ngừng tách ra, nhanh chóng vào nhà.

Hoàng Thùy tự mình tắm rửa, Vũ Ngọc Hoa đi báo cáo với Trần Từ Đình, được sự cho phép của hần mới đi mời đại phu trong phủ xem bệnh giúp, sau đó đi làm cơm cho nàng.

Trương đại phu xem bệnh cho Hoàng Thùy, kê thuốc uống lẫn thuốc bôi cho nàng xong mới lại báo cáo tình hình cho vương gia. Vũ Ngọc Hoa giúp nàng bôi thuốc, nước mắt không nhịn được rơi liên tục.

“Con nói sao lại ra nông nỗi này. Con có biết ta lo lắng đến mức nào không?”

“Ngoại, con, con đi chợ thì gặp phải bọn buôn người đang tìm người bỏ trốn, con bị bọn hần làm nên bị bắt đi, còn đánh đập không ra hình dạng. Khó khăn lắm con mới thoát khỏi bọn hần để chạy về nhà. Tùy nhi thật sự rất sợ hãi, sợ không thể hầu hạ vương gia, gặp được ngoại nữa. Là Tùy nhi có lỗi với người.”

Hoàng Thùy vừa nói vừa khóc nức lên, âm thanh nức nở nghẹn ngào, nghe vào tai khiến người ta nhói hết cả lòng. Vũ Ngọc Hoa bôi thuốc cho nàng xong thì nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

“Tùy nhi, là ngoại không tốt, đáng ra ngoại nên đi cùng con mới phải. Nếu như hôm nay con không trở lại, ngoại biết sống như thế nào đây.”

Hai người ôm nhau khóc thật thương tâm, người bên ngoài vào lúc nào còn không để ý, đến khi có tiếng ho mới đưa hai người trở về hiện tại.

“Vương, vương gia, nô tì bái kiến...” Hoàng Thùy nhìn thấy Trần Từ Đình ở trong phòng thì sợ hãi, định quỳ xuống hành lễ thì bị hần ngăn lại.

“Không cần đa lễ, thân thể ngươi không tốt, vẫn nên giữ sức cho tốt. Cơm trên bàn hình như nguội rồi, ngươi nhanh chóng ăn đi. Hoa mama đi theo ta.”

“Đa, đa tạ vương gia.”

Trần Từ Đình nói xong thì quay người đi ra ngoài. Vũ Ngọc Hoa thấy thế thì trấn an Hoàng Thùy một cái, sau đó cũng theo hần ra ngoài giải thích chuyện hôm nay, cho dù không biết hần đã nghe được bao nhiêu.

Hoàng Thùy thấy bọn họ ra ngoài thì lại bàn ăn cơm. Bàn ăn này là vừa được di chuyển tới. Vương phủ rất rộng, mà người làm lại ít ỏi nên cơ hồ một hoặc hai người ở một phòng, không giống như phủ khác sáu bảy người phải nằm chung rất chật chội. Do Hoàng Thùy được nâng lên làm đầu bếp phụ trách thức ăn cho vương gia nên cũng được ở một phòng riêng.

Hoàng Thùy chuẩn bị nâng đĩa lên gấp thức ăn thì Huyền Anh đang ẩn trong tay bỗng lao ra đến bàn ăn, nhắm đến cục thịt kho tàu lớn mà cắm mặt vào gặm như chết đói lâu ngày. Hoàng Thùy thấy cảnh này thì miệng co giật mấy cái, lần đầu tiên nàng thấy một con sâu ăn thịt.

“Ngươi đừng nhìn ta, mau ăn đi. Ngươi có biết một năm không biết mùi vị thức ăn có cảm giác thế nào không? Ta thật sự thèm đến muốn chết.” Huyền Anh từ trong cục thịt lớn ngẩng mặt lên nói.

Hoàng Thùy cũng không nói gì, cười xòa một cái rồi nhanh chóng ăn xong trước khi hai người kia đi vào.

...

Sau sự kiện ngày hôm đấy, cuộc sống ở vương phủ trôi qua không có gì khác biệt, vẫn như mọi ngày dậy sớm quét dọn, làm cơm sáng cho vương gia,

trưa lại giúp Vũ Ngọc Hoa nấu cơm rồi chuẩn bị cơm cho vương gia, tối cũng vậy, không khác là mấy.

Hoàng Thùy tới Thân vương phủ cũng đã được ba tháng, tuy thu thập được rất nhiều tin tức, nhưng tin cần thiết lại chẳng thấy đâu. Mà kinh thành bây giờ hết sức căng thẳng, chuyện hoàng thượng đem ‘Nhất Sắc’, do tam hoàng tử Bí Lữ quốc dùng rất nhiều hoàng kim để dâng lên tặng cho Thân vương Trần Tử Đình, với lý do là để cho Thân vương làm sinh lễ khi có tân Vương phi. Chuyện này trở thành chuyện cười của thiên hạ, vì ai chẳng biết vị Thân vương này chỉ hứng thú với nam tử xinh đẹp cơ chứ. Trong bữa cơm, nhà nào cũng lấy chuyện này ra để bàn luận để thêm hương vị cho bữa ăn.

Mà tam hoàng tử Bí Lữ quốc Vũ Văn Thành sau khi biết kế hoạch hoàn hảo lại bị hoàng thượng hồ ly đánh vỡ thì tức giận không thôi. Thịt lại đau như bị chó cắn, là hẳn dùng một vạn năm trăm lượng hoàng kim mới đầu giá được ‘Nhất Sắc’, cuối cùng lại tay không dâng lên cho Thân vương làm sinh lễ, thật đáng giận. Ai mà ngờ được hẳn chơi chiêu này chứ, nếu hoàng thượng không đưa ‘Nhất Sắc’ cho một trong hai vị quý phi mà đưa cho cung tần nữ khác sẽ giống như khinh thường Bí Lữ quốc, còn nếu đem tặng cho bất cứ vị vương phi hay quan lại nào sẽ lỗi đầu sóng ngọn gió đến cho bọn hắn, chắc chắn sẽ không ai dám nhận. Hắn cũng tính cả Thân vương ở trong đó, vì xưa nay Thân vương nổi tiếng với danh không màng thế sự, chỉ một mực ngồi ở trong nhà nuôi mấy nam thi làm sao nhận nổi quả nóng này cơ chứ. Nhưng lần này cứ nhiên hắn lại nhận, khiến cho kế hoạch của Vũ Văn Thành hẳn sụp đổ hoàn toàn.

Thế lực sau lưng Hoàng quý phi chính là Hoàng thượng, sau lưng Tần quý phi lại chính là Lưu thừa tướng. Bọn họ cũng không dám có ý gì trên đầu của Thân vương, vì hoàng thượng lấy một cái cơ quá hoàn hảo, ‘thương em trai mãi không lấy được vợ, muốn tặng hẳn ‘Nhất Sắc’ để nhanh chóng được vợ về nhà’.

Kế hoạch gây tranh đấu nội bộ của Vũ Văn Thành cứ thế thất bại thảm hại, nhưng hắn vẫn chưa muốn về nước, lấy lý do ở đây có rất nhiều tuyệt thế cao nhân, hẳn muốn ở lại tương ngộ gặp được bọn họ để thỉnh giáo võ công. Tất nhiên hoàng đế bề hạ không có ý kiến gì, vẫn tiếp đón hắn rất đàng hoàng. Tuy nhiên, hắn còn ở đây ngày nào thì Phụng Tần không yên ngày đó, đồng nghĩa với việc Trần Tử Đình không có thời gian nghỉ ngơi, phải luôn chăm chăm nhìn bọn họ. Hoàng Thùy cũng nhờ vậy mà lên vào thư phòng hắn đọc trộm như đọc sách. Chỉ tiếc là không tìm được tin cần biết.

“Này, Huyền Anh, ngươi nói cho ta biết có loại dược nào thôi miên người khác không? Ta muốn nhanh chóng tìm được lý do vì sao hắn muốn giết Hoàng Thúy.” Hoàng Thùy nằm trên giường, lia mắt về phía cái cốc được lót bông rất thoải mái, chỗ nghỉ ngơi của Huyền Anh.

“Có.” Huyền Anh đang mê man ngủ, lười biếng nói. Hoàng Thùy nghe được thì sững sờ.

“Ngươi có sao?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Thùy bật dậy, vơ tay một cái, cả thân thể mồm mồm của Huyền Anh liền nằm trên tay nàng.

“Tên chết tiệt nhà ngươi, đến đây gần nửa tháng rồi sao ngươi không nói cho ta biết hả?”

“Ngươi đâu có hỏi chứ. Ta muốn ngủ, để ta xuống.” Huyền Anh lúc lắc thân thể, muốn về lại cái cốc ấm áp của mình nhưng bị Hoàng Thùy nắm lấy cái đuôi lật ngược lên.

“A, chết tiệt, thả ta xuống. Coi chừng rụng hết mấy cái lông xinh đẹp của ta thì đừng trách ta không khách khí.” Huyền Anh la lối om xòm, cả người lắc lư muốn thoát khỏi tay của Hoàng Thùy. Hoàng Thùy thấy nàng la hét, sợ người phát hiện liền nhanh tay bịt miệng nàng lại.

“Nhanh giao dược ra, ta muốn nhanh chóng thoát khỏi cái vương phủ này. Không phải ngươi muốn ta đem ngươi đi chu du khắp nơi sao. Trước mặt Hoàng Đông ta có thể nói tốt vì ngươi vài câu a.”

Huyền Anh nghe đến đó thì không uốn éo cơ thể mồm mồm của mình nữa, an phận nằm im, ý bảo muốn nàng mở tay ra để nàng nói.

“Đổi lại ngươi nói cho ta biết, thôi miên Trần Tử Đình để biết được chuyện gì từ miệng hắn? Ngươi đừng có lừa ta với cái lý do củ chuối là muốn biết vì sao hắn giết Hoàng Thúy đấy.” Huyền Anh tức giận hằm hừ, cố gắng bung hết lông độc trên người ra rồi uốn éo liên tục trên tay Hoàng Thùy. Với mục đích “không độc chết thì cho ngươi ngứa chết”.

Nhưng việc làm này của Huyền Anh hoàn toàn thất bại vì Hoàng Thùy chẳng có biểu hiện gì cả, về mặt âm trầm ghé sát mặt lại mặt nàng, khiến nàng hoảng sợ nằm im bất động.

“Này, này, không cần sát như vậy đâu.”

“Ta nói nhỏ cho ngươi biết kéo tai mách mạch rùng. Cái đầu ngươi toàn nghĩ cái gì thế? Ta dù sao cũng là gái thẳng, chỉ thích trai đẹp, con sâu giới tính nữ như ngươi sao lọt vào mắt ta chứ!”

Hoàng Thùy thăm thì to nhỏ với Huyền Anh một lúc lâu, sau đó cả hai đều im lặng chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

“Ngày mai ngươi đem cơm tới cho hắn, ta liền nhả một ít độc thôi miên vào. Yên tâm đi, hiệu quả rất tốt, nếu muốn, ngươi cũng có thể ăn hắn ngay trên giường mà không có vấn đề gì, Thiên Tầm ta nói được làm được.” Cái đầu tròn vo của Huyền Anh nâng cao, rất hùng hồn mà nói.

Hoàng Thùy cảm thấy không tin tưởng lắm, liếc mắt nhìn chăm chăm Huyền Anh, như kiểu nếu ngươi nói xạo ta liền đem ngươi nướng ăn, khiến lòng to của người nàng dựng hết cả lên.

Hoàng Thùy quyết định ngày mai sẽ ra tay trên người Trần Tử Đình. Đồng thời, sáng ngày hôm đó Trần Tử Đình nhận được một lễ vật kỳ lạ

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Dây xích thần

Thân vương phủ, trong thư phòng, Trần Tử Đình nhìn món đồ trước mắt cực kỳ nghi hoặc. Sáng nay có một tiểu khất cái cả người lem luốc thấp thỏm đem đồ để lại trước phủ, sau đó nhanh chân chạy mất. Hai thị vệ gác cổng không dám đem đồ vật vứt đi vì hộp gỗ này không phải đồ bình thường, xung quanh tản mát ra khí lạnh khiến hai người rét run, phía trên còn có một tấm thiệp đề ‘gửi Thân vương gia’ rất lớn, bọn họ ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất có thể giao vật lên.

Trong hộp gỗ đàn hương này là một lớp ngọc băng, bên trong đựng một sợi dây xích trong suốt chứa hàn khí rất mạnh. Nếu người bình thường cầm vật này trong vòng một khắc sẽ bị nhiễm khí hàn mà chết, đối với người có nội công thì nội lực suy giảm theo thời gian. Tuy nhiên, vật này chính là bảo bối ngàn năm khó gặp để luyện công, nhưng lại rất ít ai nguyện ý sử dụng vì tính chất của nó.

Dây xích băng này dành cho hai người song luyện, một khi đã đeo vào thì không có gì chặt đứt được, trừ khi một trong hai luyện được đến cảnh giới mới có thể tháo gỡ. Nhưng việc này không phải dễ, người muốn sử dụng xích băng phải có nội công nhất định để có thể phong bế kinh mạch, tránh bị tính hàn chèn ép đến chết, hoặc trước khi tháo gỡ được xích băng mà một trong hai người bị thương hoặc chết đi, người còn lại cũng sẽ chịu cảnh giống như vậy.

Nhưng bảo vật này ai lại dơ hai tay tặng cho hần chứ? Tuy bảo rất ít ai nguyện ý sử dụng, cũng có rất nhiều người chết trên xích băng này, nhưng người ham muốn có được không phải không có. Trần Tử Đình day day trán, rất có thể đây là một âm mưu. Nhưng âm mưu này là gì? Người nào muốn ra tay với hần mà sử dụng đến vốn lớn như vậy? Thật sự là xem trọng hần quá mức rồi.

Hoàng Thùy quyết định ra tay vào trưa nay, thời gian này những thị vệ kia đa phần đều được giao nhiệm vụ đi ra ngoài, cả cái tên Trịnh Vi Hòa kia mấy hôm nay cũng không thấy đến. Xong hôm nay Hoàng Thùy có thể rời khỏi vương phủ này rồi, khỏi phải suốt ngày khúm núm, thật mệt mỏi, thật mất tự do, nàng còn muốn đi rất nhiều nơi nữa. Hoàng Thùy nghĩ đến chốn bồng lai tiên cảnh ở bên ngoài mà vui sướng, làm việc cũng trở nên hăng hái hơn, lúc nhặt rau còn ngâm nga vài câu khiến Hoa mama cười vui mừng.

Đề chúc mừng cho việc được rời khỏi nơi này, cũng coi như tạm biệt Thân vương phủ, Hoàng Thùy nấu rất nhiều đồ ăn ngon cho Trần Tử Đình cũng như người làm ở đây.

Đến trưa, Hoàng Thùy như thường lệ đem cơm lên cho Trần Tử Đình, trước đó thừa dịp không ai để ý liền cho Huyền Anh nhả được. Hôm nay Trần Tử Đình muốn dùng cơm ở thư phòng nên nàng quen cửa quen nẻo bụng thức ăn đến, lúc vào phòng thì cảm giác có gì đó lạ lạ, kiểu như khí lạnh tràn trề khiến cho thân thể không khỏi run một cái. Thật kì quái, tuy rằng bây giờ sắp đến mùa đông, nhưng trời cũng không rét đến mức này.

Hoàng Thùy đặt cơm lên bàn xong thì nhanh chân chạy khỏi phòng, sau đó đứng trước cửa phòng tập trung thính lực xem xung quanh có bao nhiêu người. Không có một ai! Điều này thật kỳ lạ, từ trước đến nay vẫn luôn có một người đứng trên cành cây, chỉ riêng hôm nay là không có. Nhưng điều này rất đúng ý nàng, ông trời lâu lâu thật biết hiểu lòng người.

Hoàng Thùy nhếch mép cười một cái, sau khi xác định người bên trong đã dùng cơm thì mở cửa đi vào. Đúng như Huyền Anh nói, Trần Tử Đình đang nằm gục ở trên bàn.

“Haha, ta nói đúng chứ, được của Thiên Tầm vương này luôn công hiệu.” Ở bên trong, Huyền Anh dùng thần thức đặc ý nói chuyện với nàng.

“Được rồi, người lợi hại. Im lặng chút để ta làm việc đại sự.” Hoàng Thùy đáp lại, từ từ bước đến cạnh Trần Tử Đình, sau đó búng tay một phát, kiểm tra một chút rồi bắt đầu hỏi.

“Trần Tử Đình, ta muốn hỏi người một vài chuyện, người có thể trả lời ta chứ?”

Trần Tử Đình nằm trên bàn nhắm nghiền mắt, miệng hàm hừ rất nhỏ trả lời. “Được.”

Hoàng Thùy gãi gãi cằm, suy nghĩ xem muốn bắt đầu hỏi từ đâu.

“Người dùng kế hạ độc để hừ Hoàng Thúy phải không?”

“Không phải, là Lưu Tuyết Mai làm, ta chỉ đứng nhìn.” Trần Tử Đình như khúc gỗ, trả lời yếu ớt.

“Tốt lắm, vậy người vì sao lại muốn giết Hoàng Thúy?” Hoàng Thùy mỉm cười vui vẻ, thứ được này của Huyền Anh đúng là thứ tốt.

“Vì nàng biết bí mật của ta.” Câu nói này của Trần Tử Đình giống như muốn ăn thịt người, giọng nói rít qua kẽ răng.

“A, bí mật đó là gì?” Hoàng Thùy từ từ dẫn dắt hần trả lời. Muốn xem có phải giống như trong thư Hoàng Thúy viết không.

“Bí tịch ‘Bích vong quyết’, có được nó sẽ có được thiên hạ, thống nhất ngũ quốc.”

Quả nhiên, câu trả lời của Trần Từ Đình giống y đúc trong thư Hoàng Thúy viết. Bỗng nhiên Hoàng Thùy tò mò muốn biết có phải hần tâm cơ cuồn cuộn như vậy hay không, mấy tháng tiếp xúc với Trần Từ Đình, nàng cảm thấy hần không đến mức như vậy, chỉ cảm thấy hần rất mệt mỏi.

“Ngươi muốn có được thiên hạ sao?”

“Không muốn.” Trần Từ Đình mỉm môi một cái.

Hoàng Thùy nghe vậy thì càng ngạc nhiên, chẳng lẽ nói tên này muốn làm cu li cho anh trai mình suốt đời sao? Nàng tính hỏi thêm một câu ngoài lề nữa thì Huyền Anh thức dục, bảo nàng nhanh chóng hỏi cho xong mà rời đi vì cảm nhận được hiệu lực của dược đang dần mất tác dụng. Đây là lần đầu Huyền Anh chứng kiến người ăn phải dược của nàng mà có thể vô hiệu hóa tính dược.

“Vậy làm thế nào để có được bí tịch? Hoặc nói, bí tịch đang ở đâu?” Hoàng Thùy cũng sốt ruột, nàng lại quên mất chuyện quan trọng. Lần đọc di thư của Hoàng Thúy, Hoàng Thùy không tin tưởng trên đời lại có vật như vậy, nhưng lại rất tò mò về vật này. Đến khi thể lực trở nên mạnh mẽ, tiến vào như nước, nàng liền cho Hoàng Đông tìm hiểu rất nhiều tin tức về bí tịch ‘Bích vong quyết’. Khi biết được một số thông tin về vật này, Hoàng Thùy liền muốn ngay lập tức tìm được nó. Vì ‘Bích vong quyết’ này có liên quan đến việc nàng có thể trở về hiện đại.

“Bí tịch ở phía Bắc Chu Quốc, nơi... có Tuyết...” Phía Bắc Chu Quốc, nơi có tuyết là nơi nào? Tên này, bị thôi miên cũng biết cách lấp lửng. Hoàng Thùy đang hỏi hột, tập trung lắng nghe, muốn biết rốt cuộc vật này ở nơi nào thì bỗng nhiên tiếng nói dừng lại, nàng bức bối ngẩng mặt lên, có ý thức dục hần trả lời nhưng lại bất gặp một ánh mắt như ma quỷ. Một chương mạnh mẽ đánh vào ngực Hoàng Thùy, khiến nàng bị đẩy thẳng lui sau, đập mạnh vào góc tường rồi ngã xuống. Trần Từ Đình tỉnh. gương mặt hần cực kỳ rét lạnh nhìn nàng, bước chân của thân chết từ từ bước lại gần.

Hoàng Thùy không chuẩn bị gì mà ăn trọn một chương của Trần Từ Đình, miệng nhỏ ra một búng máu, nàng cảm giác lực phủ ngũ tạng như bị xáo trộn, cảm giác choáng váng muốn ói dâng lên. Nhìn Trần Từ Đình càng ngày càng lại gần thì sợ hãi, ra ám hiệu cho Huyền Anh khi nào hần muốn lấy mạng nàng thì phóng độc giết chết hần.

“Ngươi là ai? Ai phái ngươi đến?” Giọng nói của Trần Từ Đình giống như từ địa ngục vang lên khiến người ta không khỏi sợ hãi mà run rẩy. Tên này mạnh, cực kỳ mạnh, đây chính là điều mà lúc này Hoàng Thùy thầm than trong lòng. Cố gắng điều chế cảm xúc, nàng nhếch miệng cười khẩy một cái, vén tóc mái sang hai bên, hiện ra khuôn mặt xinh đẹp mà rất nhiều người tìm kiếm gần đây.

“Ngươi thử nhìn một chút xem, Thân vương gia.”

Trần Từ Đình nhìn thấy gương mặt của Hoàng Thúy ngay trước mắt thì sững sốt, sau đó nhú mày, không nói gì mà chạy tới bên cạnh Hoàng Thùy, một tay bóp cổ nàng, một tay vạch cổ áo của nàng ra. Hoàng Thùy nhìn thấy hành động của hần thì giật mình, sau đó mặt hồng hồng rất không hợp thời điểm.

“Này, ngươi làm gì?”

Trần Từ Đình đẩy Hoàng Thùy ra, nàng đang ngồi trên sàn nhà lại chật vật ngã xuống sàn. Sau đó một thanh dao găm sắc lẹm đặt trên cổ nàng.

“Ngươi không phải Hoàng Thúy. Nói, ngươi là ai?”

Hoàng Thùy kinh ngạc, trên mặt bây giờ mắt tròn không tin nổi, sao hần lại biết trên người Hoàng Thúy có vết bớt hình hoa mai chứ, chẳng lẽ hai người đã xxoo?

“Ngươi và Hoàng Thúy làm chuyện ấy rồi sao?” Không đúng, chuyện này thật kỳ lạ. Hoàng Thùy hận không thể lấy dao cắt đầu lưỡi mình ngay bây giờ, tình thế ngàn cân treo sợi tóc nàng lại có thể nghĩ đến chuyện này.

Trần Từ Đình cứng người, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo nhìn nàng, còn Huyền Anh thì ôm trán hết nói nổi.

“Haha, ta nhầm, ta nhầm. Tiếp tục, tiếp tục nào.” Hoàng Thùy miệng cười cứng ngắt, nhanh chóng đổi chủ đề.

“Giờ ta nói ta là người của Dẫn vương gia ngươi có tin không?”

“Tốt nhất là nên nói thật. Nếu không coi chừng mạng của ngươi.” Cả người Trần Từ Đình dấy lên hơi thở nguy hiểm, Huyền Anh ẩn trong người Hoàng Thùy cũng cảm thấy rét lạnh, toàn thân lông tơ mọc kín.

“Ý của Thân vương gia là nếu ta nói thật thì ngươi sẽ thả ta ra sao? Hay là cho dù ta có nói hay không ngươi cũng đều giết chết? Nếu vậy ta đây không nói, ít nhất cũng không làm chủ nhân của ta thất vọng.” Hoàng Thùy bỗng cười lưu manh nói, ra hiệu cho Huyền Anh khoan đã giết hần, nàng muốn trêu chọc tên mặt đơ này một chút, còn muốn xem kịch hay nữa.

“Ngươi thật...” Trần Từ Đình đang chuẩn bị nói gì thì cảm nhận được phía sau có người tập kích, nhanh chóng xoay người lại, một chân đưa lên đá vào tay của tên áo đen khiến cho đồ vật trên tay rơi xuống. Sau đó nhanh chóng cho hần một chương. Tên áo đen ngay lập tức né tránh, cố gắng tiếp cận đồ vật kia, muốn nhanh chóng nhặt lại nó để đánh lên người Trần Từ Đình. Trần Từ Đình không để hần thực hiện được ý đồ, cả người như ẩn như hiện bên người hần, chương lực tung ra liên tục khiến tên áo đen chật vật né tránh.

Hoàng Thùy nhìn một màn này thì cực kỳ đã mắt, nhưng lại không muốn nhân cơ hội này chạy trốn. Mới cách đây không lâu, nàng và Trần Từ Đình đều phát hiện có người lén vào, vô công không tề, đang hướng đến đồ vật đặt thư án. Vật này ngay từ đầu đã khiến Hoàng Thùy chú ý vì khí lạnh ở trong phòng đều phát ra từ nó. Đây chính là một sợi dây xích bằng, Hoàng Thùy nhìn thấy rõ khi tên áo đen tung lên, quăng một đầu dây xích về phía Trần Từ Đình như muốn trói hãm lại.

Trần Từ Đình giống như rất kiêng kỵ vật này, đều né tránh không cho tên áo đen lại gần nó. Con người Hoàng Thùy xoay chuyển, ra hiệu cho Huyền Anh đánh úp tên áo đen, còn mình nhân lúc hai người kia đang đánh nhau kịch liệt thì hướng tới xích bằng. Nàng muốn dùng thứ này trói Trần Từ Đình lại để uy hiếp hắn nói ra địa điểm của ‘Bích vong quyết’.

Hoàng Thùy chạm được xích bằng thì thân thể có bao nhiêu da gà da vịt thay nhau mọc lên, vì cảm nhận được khí hàn mạnh mẽ tỏa ra từ nó. Cảm được một đầu của xích bằng, sau đó dùng hết sức cha sinh mẹ đẻ quăng một đầu xích bằng về phía Trần Từ Đình. Khi Trần Từ Đình phát hiện ra thì dây xích đã chạm vào người. Hắn cùng áo đen đang đánh nhau đều sững sốt dừng lại, khóe miệng co rút. Hoàng Thùy cũng trở nên sợ hãi, vì sợi xích bằng không có trói Trần Từ Đình như nàng nghĩ, mà khi chạm được người hắn thì bỗng trở nên trong suốt trong suốt, đến khi không còn nhìn thấy được. Mà nàng và Trần Từ Đình bỗng bị một lực mạnh mẽ đánh văng ra xa, khí lạnh truyền thẳng từ chân lên tới đầu khiến cả người tê dại.

Người áo đen thấy cảnh này thì cầm kiếm lên, nhân cơ hội chạy đến bên cạnh Hoàng Thùy, muốn dùng cây kiếm kia đâm xuyên qua người nàng, nhưng khi chuẩn bị đâm xuống thì bỗng cả người hắn co rút, sau đó ôm bụng cười như điên như dại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lên đường

Trong thư phòng của Trần Từ Đình, Hoàng Thùy đang dùng hết sức chín trâu hai hổ của mình để cạy đứt cái vòng xích trong suốt trên cổ tay, mắt ai oán nhìn về phía nam từ đang ngồi nhàn nhã uống trà. Trong đầu thầm nghĩ chính mình ngu dốt, tự mua dây buộc mình.

“Này, bây giờ làm sao mới gỡ bỏ được nó?”

“Ngu ngốc.” Trần Từ Đình cực kỳ tức giận nhưng không thể làm gì với người trước mặt. Hắn không ngờ mọi chuyện lại bị một tên tiểu tốt như Hoàng Thùy phá hư. Bây giờ hắn chỉ muốn đem nàng ra chém ngàn nhát mới hả giận.

Hoàng Thùy nghe Trần Từ Đình nói câu này không biết bao nhiêu lần, nhìn về mặt hắn như không có chuyện gì nhưng nàng biết hắn đang muốn xé nàng ra thành trăm mảnh. Chỉ là không hiểu tại sao hiện tại hắn không làm thế mà giống như đang cực lực kìm nén. Có thể chuyện này có liên quan đến xích bằng. Nhưng hắn biết chuyện lại không nói, chỉ một mực mắng nàng ngu ngốc khiến nàng muốn chạy lại đá cho hắn một cước, hoặc để cho Huyền Anh độc chết hắn, nhưng lại sợ sợi xích bằng này làm ra chuyện tồi tệ gì đó, lúc đấy thì con đường về nhà của nàng chắc chắn sẽ không còn nữa.

“Chết tiệt, ngươi không nói thì ta làm sao biết chuyện như thế nào mà giải quyết chứ?”

“Muốn biết tự đi mà tìm hiểu.” Trần Từ Đình khịt mũi, sau đó tiếp tục uống trà của mình, cố gắng không nhìn đến nàng, sợ mình không nhịn được mà giết chết nàng. Lúc đó mọi chuyện liền xong.

“A, đúng ha.” Hoàng Thùy chợt bừng tỉnh đại ngộ, chạy ra khỏi thư phòng, nàng muốn đi tìm Hoàng Đông tìm hiểu về thứ đồ vật xích bằng kỳ lạ này. Nhưng vừa ra tới công viên phủ, Hoàng Thùy bỗng bị kéo giật người lại, không thể tiến thêm bước nữa, cố gắng dùng hết sức mới bước thêm được vài bước. Đang chuẩn bị bước tiếp thì bỗng bị một lực từ phía sau lôi mạnh, cả người Hoàng Thùy bị kéo văng đi vào, thân thể đụng phải một số vật cản khiến cả người đau nhức nhối. Sau đó hoa hoa lệ lệ ngã phịch trước mặt Trần Từ Đình, miệng khạc ra một búng máu.

Trần Từ Đình ngồi trên bàn cũng chẳng hơn là bao, cúi người phun ra một ngụm máu tươi tương tự như Hoàng Thùy, khiến nàng ngạc nhiên quên cả vết thương trên người. Hoàng Thùy chật vật đứng dậy, quần áo trên người rách nát, bùn đất hòa lẫn với máu nhìn rất ghê người, nàng vì cán phải lá cây và đồ vật sắc nhọn mới trở nên nông nổi như thế này.

“Ngươi, nếu như ta bị thương ngươi cũng bị thương sao? Hoặc nói nếu ngươi chết ta cũng chẳng khác?” Cố gắng nhịn đau, Hoàng Thùy nghi hoặc lên tiếng.

Trần Từ Đình nhìn đáng vẻ xấu xí của người trước mắt thì lộ vẻ chán ghét. Không muốn đối mặt với nàng thêm một phút giây nào nữa, đứng dậy liền bước ra khỏi thư phòng, khi ngang qua người nàng thì nghiêng răng thả một câu.

“Ngươi tốt nhất nên an phận một chút.”

Sau khi hắn đi khuất, một người hướng ngoài cửa sổ nhảy vào. Giống như robot giải thích tường tận về xích bằng cho Hoàng Thùy, về mặt hắn chẳng khác gì Trần Từ Đình, còn nhiều hơn vẻ chán ghét. Hắn giải thích xong như sợ nhiệm phải thứ gì dơ bẩn, nhanh chóng biến mất.

Hoàng Thùy nghe hắn nói thì kinh hãi, không ngờ trên đời này lại có một thứ đồ kỳ diệu như thế này. Nhưng nhìn đến Thiên Tâm đang nằm ngủ trong tay, Hoàng Thùy lại lắc đầu, còn thứ gì kinh khủng bằng con sâu biết ăn thịt này chứ, nàng thì cả người chật vật, nàng ta ngủ không biết trời trăng mây đất là

gi.

Hai hôm sau đó, Hoàng Thùy cuốn gói theo Trần Tử Đình lên đường luyện công. Muốn gỡ được xích băng, cả hai phải đạt được nội công cực kỳ mạnh mẽ, sau đó dùng nội lực từ từ làm tan chảy xích băng. Vì sợ người đề ý, Hoàng Thùy hóa trang thành thư đồng của Trần Tử Đình. Nơi hai người muốn đến là núi Tuyết Tâm, đây là một ngọn núi băng không bao giờ tan nằm ở trung tâm của ngũ quốc, điều kiện khắc nghiệt ở đây cực kỳ thích hợp để nâng cao công lực.

Đường lên núi rất hiểm trở, động vật rất ít, nhưng toàn là động vật nguy hiểm, nếu không cẩn thận liền trở thành mồi cho bọn chúng. Thực vật ở đây cũng không nhiều, đa phần là cây lá kim, nhiều nhất là những cây thông to lớn, như đã có hàng trăm năm tuổi đứng sừng sững giữa muôn vàn tuyết trắng.

Muốn đến được quả núi này ít nhất là một tháng, phải đi qua rất nhiều thành trì, sau đó lại vượt qua rất nhiều đồi núi hiểm trở mới tới được. Những ngọn núi bao bọc Tâm Băng có rất nhiều thú vật quý hiếm, cây cối cũng rất tươi tốt rộng lớn nên người dân của ngũ quốc thường tụ tập săn bắn đốn củi. Nhưng bọn họ chỉ dám tới phía bia bên ngoài, vì càng đi vào trong càng lạnh lẽo, đã thú càng mạnh mẽ và gặp rất nhiều loại thực vật có độc rất đáng sợ.

Lần này lên đường, Hoàng Thùy chỉ đem theo một ít quần áo đi trên đường, cộng thêm tất cả những thứ nài đem từ hiện đại đến, trừ những thứ thực phẩm đã xài hết, còn lại vẫn y nguyên như ban đầu. Chỉ có chút khác biệt là điện thoại và máy in mini hết pin, giấy in ảnh lúc đầu màu trắng, bây giờ tràn ngập màu sắc. Nàng rất sợ lạnh, nhưng cũng sợ đem theo nhiều đồ vướng víu nên quyết định đến gần núi sẽ chuẩn bị hết tất cả chăn đệm và quần áo.

Lần này đi có Trần Tử Đình, Hoàng Thùy và Dạ. Còn lại đều không mang theo ai, sợ kinh động đến nhiều người, dù sao trước giờ hành tung của hắn cũng bất định nên cũng ít ai chú ý. Hoàng Thùy cũng bí mật báo cho Hoàng Đông biết mình phải vắng mặt một thời gian dài, mọi chuyện đều do hắn tự xử.

Chỉ là, ngày đầu lên đường liền gặp một ít rắc rối. Muốn tới núi Tuyết Tâm trong thời gian nhanh nhất thì phải ngày đêm cưỡi ngựa. Ba người ba ngựa đi trên đường. Lúc ở kinh thành đông đúc người qua lại thì không có chuyện gì, nhưng vừa ra khỏi thành liền xảy ra chuyện, mà chuyện này có liên quan đến Bạch Mã Hoàng Tử của Hoàng Thùy.

Khi Trần Tử Đình đem ngựa đến, Hoàng Thùy liền từ chối, nàng muốn đem theo Bạch Mã Hoàng Tử đến núi Tuyết Tâm. Nhưng trên đường đi, Bạch Mã Hoàng Tử nổi chứng đi rất chậm, cho dù bị Trần Tử Đình luôn miệng thúc giục nhưng nó vẫn rù rì rì rì đi chuyển. Cái này cũng không thể trách nó, Hoàng Thùy trước giờ có một cái tật đó là ngủ quên khi cưỡi ngựa. Lúc trước nàng cưỡi Bạch Mã Hoàng Tử thường ngủ gật, bị té ngựa rất nhiều lần khiến cho nó sợ hãi nên phải đi thật chậm rãi, lâu dần thành thói quen. Mỗi lần có chuyện gấp gáp nhưng vẫn buồn ngủ, nàng liền bất chấp nằm dài trên lưng ngựa, chỉ hướng rồi để nó tự chạy, còn mình nằm ngủ. Cũng may Bạch Mã Hoàng Tử của nàng rất có linh tính, cũng cực kỳ thông minh nên chẳng bao giờ bị lạc, cũng không có chuyện ngã giữa đường.

Lần này Hoàng Thùy không có ra hiệu cho nó chạy nhanh nên theo thói quen cứ từ từ mà đi chuyển. Nàng vì trả thù mấy hôm trước bị thương nên cũng không mở miệng, muốn cho Trần Tử Đình thức chết mới thôi.

“Ta trước giờ chỉ biết cưỡi ngựa đi từ từ, chạy nhanh quá sẽ bị ngã, lúc đó tay chân ta chưa chắc đã còn để đến núi Tuyết Tâm đâu, mà nguoi chắc cũng không khác hơn là vậy. Dù sao vết thương hôm qua của ta vẫn còn chưa có lành. Ta thật sự rất sợ hãi, cũng rất sợ đau a.”

Trần Tử Đình lần đầu tiên đối diện với một người mà khiến hắn không thể khống chế bản thân nổi điên đến như vậy, bây giờ hắn chỉ muốn đem nàng ra lăng trì cho hả giận nhưng phải cực lực kìm nén. Bình ổn lại tâm tình, Trần Tử Đình rất không tình nguyện để Hoàng Thùy ngồi cùng ngựa với mình, lúc đầu hắn cũng muốn nàng ngồi cùng ngựa với Dạ, nhưng Dạ lâu lâu sẽ tách ra đi thám thính xung quanh, giới hạn khoảng cách giữa nàng và hắn cũng không thể đi xa nhau.

Trần Tử Đình để cho Hoàng Thùy ngồi phía sau lưng, nhưng cái tật ngủ gật trên lưng ngựa của nàng lại phát tác, trên đường đi suýt bị ngã vài lần, cũng may Trần Tử Đình nhanh tay, nếu không nàng có thể chết vài lần vì ngã ngựa rồi. Cuối cùng Trần Tử Đình vẫn phải để nàng ngồi phía trước mình, vạn nhất nàng lại ngã đến thiếu tay thiếu chân thật thì hắn cũng chẳng hơn là bao.

Cũng chính vì vậy, Hoàng Thùy có cơ hội ăn đậu hũ của hắn liên tục, còn rất không ngoan ngoãn nổi lên ý nghĩ thử xem Trần Tử Đình rốt cục có phản ứng với nữ nhân hay không. Nhưng chuyện này nói sau. Quảng đường đến núi Tâm Tuyết này không phải dễ dàng đi như vậy.

Đang có điều gì ở phía trước đang đợi chờ nàng và hắn? Liệu cả hai có thể đến nơi an toàn và gỡ bỏ được xích băng không?

Tác giả: Xin lỗi mọi người. Thời gian này Phan bận quá, mỗi ngày chỉ viết được vài chữ. Còn chưa kể máy tính bị hư, không thể viết nên phải lên công ty chấp ghép được vài chữ:’((

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thích khách

Hoàng Thùy theo Trần Tử Đình lên đường đã ba ngày, ba ngày này chạy liên tục trên đường, ban ngày ra roi thúc ngựa, tối gặp khách điểm thì ghé vào, không thì kiếm một chỗ khô ráo sạch sẽ nghỉ ngơi. Hoàng Thùy cảm giác được Trần Tử Đình và Dạ rất căng thẳng, tính cảnh giác của họ rất cao, giống

như xung quanh nguy hiểm đang rình rập. Nhìn bọn họ như vậy nàng cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

Ngồi trước đồng lửa cháy phát ra tiếng ‘tách tách’, Hoàng Thùy cầm con gà rừng lớn đã được xử lý sạch sẽ quay quay giữa đồng lửa. Gà này là Dạ đi xung quanh bắt về, Trần Tử Đình không muốn nàng ăn không nên bắt nàng nướng, còn hắn ngồi một bên luyện công. Giữa rừng núi rậm rạp, ba người không ai nói một câu, chỉ có nghe tiếng củi cháy, xung quanh vang lên tiếng côn trùng, tiếng ếch núi kêu liên tục. Cảnh này nàng chứng kiến đã ba ngày, thật sự chán không còn gì chán hơn.

Gà nướng trên tay tỏa ra mùi thơm kích thích con sâu đói trong bụng Hoàng Thùy, nàng dùng một cái que sạch gạt đi những chỗ da gà bị cháy, sau đó đưa qua cho Dạ để hắn dùng kiếm chia thịt gà ra. Trong lúc chờ đợi, nàng lấy muối tiêu và chanh đã chuẩn bị sẵn ở trong túi ra đổ trên một chiếc lá lớn sạch sẽ rồi trộn đều. Hôm nay nàng được ăn gà nướng chấm muối tiêu chanh, hai hôm trước đi trên đường không bắt được động vật, cũng không tìm thấy khách điểm nên phải ăn lương khô trên đường, cũng may hôm nay bắt được gà rừng để ăn, nếu không chanh nàng đem theo cũng hết.

Chén xong thịt gà và một ít cá nướng no nê, Hoàng Thùy nói với hai người kia một tiếng rồi nướng theo ánh trăng, chạy đến dòng suối gần đó để tắm rửa.

Buổi tối ở trong rừng thật yên tĩnh, tiếng gió xào xạc cây lá hòa cùng tiếng côn trùng khiến cho người ta lạnh cả gáy. Trần Tử Đình sau khi ăn xong vẫn tiếp tục ngồi thiền luyện công. Dạ leo lên gốc cổ thụ to gần đó như chợp mắt ngủ, cũng như đang nghe ngóng xung quanh.

“Vút!” Một tiếng xé gió đâm thẳng đến Trần Tử Đình đang ngồi bên gốc cây. Hắn đưa tay lên, nhẹ nhàng cuốn được ám khí suýt nữa lấy mạng mình vào lòng bàn tay. Từng loạt ám khí nhắm tới, Trần Tử Đình mở mắt, tung mình lên, né tránh những phi tiêu tẩm độc lợi hại đang muốn lấy mạng mình. Đồng thời cũng trả lại số phi tiêu kia về lại chủ nhân của nó.

“Hít!” Có vài tên không kịp né tránh bị chính ám khí của mình đâm thẳng vào tim mà chết. Lúc này, một đội tầm mười người áo đen lao ra vây quanh hai người Trần Tử Đình và Dạ. Đứng dựa lưng vào nhau, ánh mắt cả hai giống như ánh mắt của thần chết bủa vây lên phía mười người áo đen kia khiến bọn họ phải lạnh một trận rét lạnh.

Mười người, giống như thiên la địa võng, lần lượt lao lên chỉ với một mục đích là xé xác hai người Trần Tử Đình. Nhưng thật bất hạnh, tuy rằng nhiều người, nhưng với võ công thâm hậu của hai người kia khiến bọn họ phải chật vật không thôi, cứ thế từng người ngã xuống, máu tươi dưới ánh trăng tung tóe thật rợn người.

Trần Tử Đình và Dạ tuy rằng rất mạnh, nhưng đối phó với một lúc mười từ sĩ võ công đứng đầu đúng là có chút khó khăn. Trên người hai người ít ỏi cũng có một vài vết chém. Sau khi giải quyết xong một lượt mười người, cả hai mệt mỏi ngã xuống, bọn họ nhận ra vết chém trên người đang bắt đầu có xu hướng chuyển qua màu đen. Cả hai mặt cắt, nhanh chóng lấy thuốc ra ngăn chặn độc tố xâm lấn vào bên trong. Bọn người tới lần này quả thật rất ác độc, ra tay không chừa đường sống.

Sau khi rắc thuốc bột lên vết thương, Trần Tử Đình liền nhận ra Hoàng Thùy không có ở đây, mặt hắn không còn giọt máu, nhanh chóng hướng tới chỗ Hoàng Thùy đang tắm.

Hoàng Thùy vừa cởi quần áo leo xuống suối thì Trần Tử Đình và Dạ vừa tới nơi. Nhìn thấy hai người họ cả người toàn máu, lại nhìn mình không có mảnh vải thì ra sức hét lớn.

“AAAAAA. Cút, không được nhìn! Hai tên biến thái này.”

Trần Tử Đình và Dạ sững sờ, sau đó không nói nhiều liền quay đi. Nhưng cũng không dám đi xa lắm vì sợ lại có thích khách tấn công.

Hoàng Thùy ngâm mình dưới nước, đưa tay kì cọ vết máu dính trên tay, đến khi không còn bất kì dấu vết nào nữa mới dừng lại. Mới này, lúc nàng đi đến bờ suối thì cảm giác được hai người mang sát khí đi theo sau. Đội tới khi bọn hắn tới gần, đưa tay sắp chạm đến người nàng thì nhanh như cắt dùng thủy chủ đất bên hông cắt đứt yết hầu bọn họ. Máu bắn ra tung tóe khắp mặt khắp người nàng.

Lục trên người hai tên thích khách này không có gì, Hoàng Thùy dứt khoát cởi đồ bọn họ đang mặc rồi xách cả hai chạy một mạch đem đi vứt. Sau đó nhanh chóng tới nơi Trần Tử Đình và Dạ đang nghỉ ngơi, quả nhiên như nàng đoán, bọn người này muốn giết Trần Tử Đình. Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên là chỉ với hai người bọn họ mà giết sạch sẽ mười tên thích khách võ công không tầm thường. Điều này khiến nàng phải nhìn bọn hắn với cặp mắt khác.

Nhìn thấy bọn hắn xử lý sắp xong đám thích khách, Hoàng Thùy nhanh chóng quay lại suối kéo bị phát hiện. Lúc đem máu trên mặt rửa sạch thì cũng là lúc hai người kia vừa tới.

“Lúc người đi tắm, không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Hoàng Thùy tắm rửa sạch sẽ trở lại thì thấy hai người bọn họ đã dọn dẹp sạch sẽ đám thích khách. Trần Tử Đình thâm sâu nhìn Hoàng Thùy, có chút nghi ngờ hỏi.

“Chuyện gì xảy ra sao?” Hoàng Thùy hỏi lại hắn. Thấy ánh mắt hắn càng trở nên nghi ngờ mới nói. Trên mặt hiện hai hàng mây đỏ, có một chút lúng túng.

“Sao lại không có được chứ. Hôm nay đúng là xui quẩy.” Thấy Hoàng Thùy bỗng nhiên nổi cáu, Trần Tử Đình không nói gì, lặng yên chờ nàng nói tiếp.

“Hừ, lúc ta đang ngâm mình dưới suối tắm rửa thì phát hiện xung quanh có người. Quá sợ hãi nên ngụy lặn dưới suối cả buổi, suýt chút nữa thì chết đuối. Cũng may mấy người kia chỉ là đi ngang qua, nếu không ta phải gả cho người ta mất rồi.” Hoàng Thùy nói xong còn liếc Trần Tử Đình một cái bực bội,

sau đó liền mặc kệ hắn, vùi vào cái ổ lót lá, bên trên có trái tằm chần nhỏ của mình nhắm mắt ngủ.

Trần Tử Đình nhìn cái ót của nàng một cái, cũng không nói gì. Dựa lưng vào gốc cây lớn chợp mắt nghỉ ngơi, cố gắng hết sức không để chạm đến vết thương trên người. Hôm nay hắn thực sự rất mệt mỏi.

Sáng sớm, Hoàng Thùy lên ngựa, tiếp tục theo Trần Tử Đình lên đường. Phát hiện có gì đó không đúng liền quay qua hỏi hắn.

“Dạ đâu?”

“Hắn đi trước xử lý chút chuyện.” Hắn đáp cho có lệ.

Hoàng Thùy cũng không quản nhiều, nhưng phát giác đường đi hình như có gì đó không đúng.

“Không phải chúng ta tới núi Tuyết Tâm sao?”

“Nếu ngươi muốn chúng ta châu Diêm Vương sớm một chút thì liền đi đường thẳng đến đó.” Trần Tử Đình có chút khó chịu vì Hoàng Thùy lâu lâu lại ngộ ngộ, chạm vào vết thương chưa lành trên người hắn. Thấy nàng muốn hỏi nữa, hắn liền cắt ngang.

“Ngươi ngồi yên một chút. Bây giờ chúng ta đi đường vòng, đến Sơn Tước trước.”

Hoàng Thùy nghe hắn nói vậy cũng không nói gì nữa. Nhưng hai mắt nàng sáng lấp lánh, Sơn Tước chính là ngọn núi với danh xưng bông lai tiên cảnh trong truyền thuyết đây sao? Còn đặc biệt nhiều thể ngoại cao nhân với võ công thâm hậu đang ở ẩn. Lần lên đường này của Hoàng Thùy đúng là không còn chỗ nào để chê, chẳng khác gì được đi du lịch mà không mất tiền.

Nói là đi đường vòng, nhưng Hoàng Thùy chỉ thấy núi và rừng, ba ngày liền ra rồi thúc ngựa lên đường không gặp nổi một cái nhà dân, điều này khiến nàng cực kỳ nhớ thương cái giường êm ái. Mà tình trạng của Trần Tử Đình có gì đó không ổn, nàng cảm giác được nội lực hắn dao động liên tục, cả người nóng ran, ngồi trước ngực hắn mà giống như ngồi cạnh lò than. Người nàng cũng cảm giác được sự nóng này khó chịu, trên ngực, trên lưng và bắp tay như có ngàn vạn con kiến nhỏ đang làm loạn.

“Này, Trần Tử Đình, ngươi làm sao?”

Hoàng Thùy lười biếng dựa cả người vào ngực Trần Tử Đình, nửa tỉnh nửa ngủ, nhắm mắt nhìn cảnh vật đang lui dần về phía sau. Việc này lặp lại lặp tới mấy ngày cũng thành thói quen, Trần Tử Đình tuy có chút khó chịu với sự đụng chạm thân mật này, nhưng cuối cùng vẫn mặc kệ.

Lúc Hoàng Thùy đang ngủ gà ngủ gật thì cảm giác được Trần Tử Đình có gì đó là lạ, cả người hắn đổ về phía trước, cái đầu nặng trĩu nghiêng ngã gục xuống vai nàng. Hoàng Thùy thấy hắn ngất xỉu thì kinh hãi, nhanh chóng cho ngựa dừng lại. Ngựa dừng lại đột ngột, thăng bằng đột nhiên bị mất, cả hai liền hoa hoa lệ lệ ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Chật vật đứng dậy, Hoàng Thùy nhanh chóng đem Trần Tử Đình tới một gốc cây lớn có thể che khuất ánh nắng mặt trời, sau đó lay lay người hắn. Lay cả buổi vẫn không thấy hắn phản ứng gì, trên tay áo lại loang lổ vết máu. Hoàng Thùy nhớ lại cánh tay không hiểu sao đau rát của mình, lại nhớ đến hôm hắn cùng Dạ đánh nhau với hơn mười tên thích khách.

“Hắn trúng độc.”

“A!” Hoàng Thùy giật mình nhìn con sâu vẫn luôn nằm ngủ không chịu rời đầu ra mấy hôm nay.

“Ý ngươi là gì?” Hoàng Thùy nghi hoặc nhìn Huyền Linh, sau đó lại như nghĩ ra.

“Hắn bị chém, trên đao có độc. Bọn người này đúng là muốn tên này chết.”

“Đúng vậy” Huyền Linh gật gù, thân hình mập mạp đã leo lên mặt Trần Tử Đình cọ tới cọ lui ăn đậu hủ của hắn

“Vậy giờ ngươi liền trị độc cho hắn.” Hoàng Thùy nói như chém đinh chặt sắt. Bỗng nàng nghĩ tới một chuyện, miệng nhếch lên cười một cái đầy gian trá khiến tiểu tàm Huyền Linh dựng hết cả lông tơ.

“Hình như rất lâu rồi ngươi chưa đi tiểu.”

“A, đúng.” Huyền Linh không hiểu mô tê gì trả lời. Trả lời xong lại cảm thấy hình như mình bị trúng bẫy, nhưng lại không thể rút lại lời đã nói.

Quả nhiên, Hoàng Thùy bỗng nắm cả người nàng lên, sau đó đặt nàng lên một cái lá non, thúc giục.

“Nhanh một chút cho ra. Ta còn phải giải độc cho hắn.” Nói xong còn rất quân tử quay mặt đi.

“A, này, ta cho hắn ăn nước bọt cũng được, cần gì phải làm thế này chứ? Làm thế này thật mất hình tượng với trai đẹp.” Huyền Linh biết được mục đích của nàng liền sống chết không chịu.

“Ngươi không ra ta liền cho ngươi ở lại nơi này, cho ngươi cô đơn chết. Nhanh một chút, ta cho ngươi năm phút.” Hoàng Thùy xảo trá nói, mắt cũng không nhìn đến nàng một cái. Xoay lưng, đến bên cạnh Trần Tử Đình, cởi áo của hắn để lộ nửa thân trên sần chắc khiến nàng nuốt nước miếng cái ực.

Nhìn đến vết thương trên tay, trên ngực và trên lưng toàn bộ đều chuyển qua màu đen thì mày nhủ mạnh. Đây chính là nguyên nhân mấy hôm nay thân thể nặng rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ân cần chăm sóc

Tác giả: Các chị em có ai thích thịt không? Ahahaha!!!

Hoàng Thùy sau khi vệ sinh sạch sẽ vết thương cho Trần Từ Đình thì cẩn thận lấy băng gạc trong túi ra băng bó cho hắn, thăm nghĩ mạng người quan trọng hơn. Băng bó xong liền lấy lá non dính nước tiểu của Huyền Linh lên bóp nát rồi nhét vào miệng hắn, ép nuốt xuống.

Đã gần tối mà Trần Từ Đình vẫn chưa tỉnh lại, tuy rằng độc tố trên người đã được giải, nhưng cả người vẫn nóng sốt, Hoàng Thùy phải liên tục dùng khăn thấm nước lau người cho hắn. Thật vất vả cho đến khi cái bụng nàng bắt đầu lên tiếng. Hoàng Thùy đành phải đốt lửa ở bên cạnh, sau đó chạy xung quanh khu rừng bắt được hai con thỏ và một ít cá, khó khăn lắm mới kiếm được con suối nhỏ để tắm rửa.

Nhìn Trần Từ Đình nằm mê man bên đống lửa, Hoàng Thùy bực mình xem thỏ nướng là hắn mà ra sức gặm, thề sau khi hắn tỉnh nàng phải đòi lại tiền công chăm sóc cả ngày nay mới được.

Ăn uống no nê, nàng liền sửa soạn cái ổ cho mình rồi lết đi ngủ.

Hoàng Thùy bị tiếng bụng réo lay tỉnh, không phải của nàng mà phát ra từ phía Trần Từ Đình. Hắn đã tỉnh, cả người mệt mỏi ngồi dựa vào gốc cây. Nương theo ánh trăng, Hoàng Thùy ngồi dậy thổi lại đám củi đã tắt ngấm, sau đó lấy thỏ nướng còn dư hơi nóng rồi đưa lại cho hắn.

Hắn liếc mắt nhìn gà nướng trên tay nàng, sau đó chậm chạp nhận lấy rồi đem lên miệng từ từ nhai. Buổi tối trong rừng cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe tiếng một đám côn trùng nhè nhẹ kêu và tiếng Trần Từ Đình nhai thỏ nhóp nhép. Cảnh này khiến cả hai cực kỳ ngượng ngùng.

“Này, Vương gia đại nhân. Ngươi bị trúng độc, trên người còn bị thương nặng sao không đứng lại băng bó đàng hoàng mà cấp tốc lên đường như ăn cướp thế? Nếu không phải ta nhanh tay, giờ ta và ngươi chắc ngã ngựa mà chết rồi. Ngươi tưởng người người làm bằng đồng bằng sắt chắc.”

Hoàng Thùy lên tiếng muốn đánh tan không khí xấu hổ, nhưng ai ngờ càng nói càng bực mình, thành ra chỉ vào hắn chất vấn như gà mẹ

Trần Từ Đình vẫn im lặng, tiếp tục ăn gà của hắn, mắt cũng không liếc nàng một cái khiến nàng muốn nổi điên.

“Này, cho dù ngươi ghét ta, nhưng dù sao ta cũng vừa cứu ngươi một mạng. Ngươi cũng phải biết tôn trọng người khác một chút chứ! Ngươi tưởng ngươi là vương gia thì ngươi có quyền khinh bỉ người khác chắc? Còn chưa kể, ta không phải là Hoàng Thùy, nên đừng có mà giận cá chém thớt lên đầu ta. Giờ được xích băng xong ta và ngươi tốt nhất cách xa nhau một chút. Coi như chưa từng gặp nhau đi.”

Hoàng Thùy càng nói càng tức giận, giọng nói cơ hồ như hét vào mặt mặt Trần Từ Đình. Xuyên tới đây gần hai năm, đây là lần đầu nàng tức giận đến như vậy. Cuộc sống trước đây của nàng luôn bị người khác chỉ trích và xem thường, dường như lớn lên trong sự khinh bỉ của mọi người. Nhìn vẻ mặt của Trần Từ Đình, nàng không thể không nhớ đến cuộc sống của mình lúc trước. Điều này càng khiến Hoàng Thùy muốn trở về hiện đại, nàng muốn đập lên sự khinh bỉ của người khác mà đứng lên, phải cho bọn họ biết cái gì gọi là khinh bỉ ngược lại. Nàng phải chứng minh cho những người đó biết nàng cường đại đến mức nào.

Hoàng Thùy đứng dậy bỏ đi, mặc kệ Trần Từ Đình ngồi bất động ở đó. Nàng xuyên qua từng tán lá cây, leo lên một gốc cây lớn rồi vắt mình nằm trên đó, tiếp tục chìm vào giấc ngủ còn đang dở.

Sáng sớm, Hoàng Thùy cảm nhận được hơi thở của Trần Từ Đình càng ngày càng suy yếu thì giật mình chạy lại. Điều này thật sự rất kỳ quái, sau khi ăn lá cây dính nước tiểu của Huyền Linh đáng ra Trần Từ Đình phải nhanh chóng hồi phục chứ? Nhưng thật không hiểu, tuy rằng độc tố trên người đã được giải hết, nhưng cơ thể càng trở nên yếu ớt, chỉ là một con sốt nhẹ mà hành hắn đến mức này, khiến cho cơ thể nàng cũng một trận khó chịu.

Hoàng Thùy nghĩ, có khi nào do xích băng gây ra không?

Huyền Linh sau khi bài tiết xong thì tiếp tục vẫy vào trạng thái ngủ, Hoàng Thùy không biết phải hỏi ai về vấn đề này đành phải tiếp tục chăm sóc cho Trần Từ Đình đang hôn mê. Cả người hắn lúc nóng lúc lạnh. Lúc nóng thì mồ hôi thấm ướt hết quần áo, Hoàng Thùy phải cởi hết rồi cho hắn mang đồ mặc mỗi cái quần. Khi thì lạnh đến cả người chẳng khác gì tảng băng, nàng lại phải lôi hết quần áo của mình và hắn đắp cho hắn. Hoàng Thùy bị hắn dày vò đến chết đi sống lại, mỗi lần lau chùi người cho hắn thì tức giận bụng lấy mặt hắn mà nhào nặn cho đỡ tức. Khuôn mặt đẹp của hắn bị xoa nắn nhiều lần đến mức sưng phù, tuy vậy vẫn không giảm bớt được độ đẹp trai và khí chất trời sinh.

Trong lúc mê man, Trần Từ Đình cảm nhận được hết thầy mọi việc, nhưng lại không thể làm gì được với ma quỷ của Hoàng Thùy, chỉ biết cầu trời cho chính mình nhanh chóng tỉnh lại

Trần Tử Đình hôn mê ba ngày liền, người gầy hần đi một vòng, mà Hoàng Thùy cũng gầy đi trông thấy. Ngoài việc chăm sóc hần ăn, uống, thay đồ, mặc đồ rồi đổi băng gạc các thứ thì nàng còn phải liên tục đem quần áo đi giặt mới có đồ để mang. Cho đến khi nàng cảm nhận được người hần có chuyển biến tốt thì bất chấp nằm xuống đánh một giấc no nê. Mấy hôm nay vì sợ hần bỗng nhiên đột tử, nàng cũng theo đó đi châu diêm vương nên người lúc nàng cũng căng thẳng, liên tục nhìn hần đến không chớp được mắt.

Lần này Hoàng Thùy tỉnh dậy là lúc đang ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt nhỏ vùi vào khuôn ngực rộng lớn của Trần Tử Đình, tay hần rất tự nhiên ôm ngang eo nàng, cố định để nàng không bị rớt xuống đất. Hoàng Thùy nhìn thấy cảnh này thì sùng sốt một chút, sau đó tức giận rống to.

“TRẦN TỬ ĐÌNH! Cái tên chết tiệt nhà ngươi! Ngươi có biết ta cực khổ lắm mới khiến ngươi hết bệnh không hả? Bệnh chưa khỏi mà ngươi lại tiếp tục lên đường, bây giờ ngươi lại lẩn ra đó mà bệnh nữa thì sao hả? Ngươi hành ta như vậy chưa đủ sao?”

Trần Tử Đình không nhìn nàng, tiếp tục điều khiển ngựa lên đường, chỉ nhàn nhạt trả lời.

“Hiện tại ta rất tốt, ngươi ngủ nguyên một ngày một đêm, chúng ta phải nhanh chóng lên đường. Xích băng trì hoãn càng lâu càng không tốt, cái này là do ngươi tự chuốc lấy.”

“Ngươi, ngươi...” Hoàng Thùy tức muốn xì khói. “Là ta lỡ làm ngươi bị xích băng trời lại, nhưng ta cũng cứu ngươi một mạng, coi như chúng ta hòa. Sau khi gỡ xong xích băng, chúng ta không ai nợ ai. Nếu ngươi không tôn trọng ta, vậy đừng trách ta cũng không tôn trọng ngươi.”

“Được.” Trần Tử Đình trả lời dứt khoát.

Trên đường đi, cả hai dường như không nói với nhau một chữ. Chỉ là sau lần nằm trong lòng ngực Trần Tử Đình ngủ rất thoải mái, Hoàng Thùy tất nhiên không bạc đãi mình, tiếp tục vùi vào ngực hần ngủ say sưa mỗi khi leo lên lưng ngựa. Không có người quấy rầy, Trần Tử Đình dĩ nhiên gia tăng tốc độ lên đường.

Hoàng Thùy tiếp tục tỉnh ở trên lưng ngựa, cả người vùi vào trong lòng ngực của ai đó, tỉnh xấu chảy nước dãi khi ngủ đã lâu không bị bỗng nhiên lập lại. Nàng nhìn dấu vết trước ngực Trần Tử Đình có chút xấu hổ, sợ hần phát hiện liền nhanh chóng lấy tay áo chùi đi.

Hoàng Thùy vô tư chùi nước dãi, lại không biết rằng sắc mặt của Trần Tử Đình đang dần rất khó coi. Trần Tử Đình là đàn ông bình thường, vấn đề sinh lý cũng hết sức bình thường, lâu ngày chưa chạm vào phụ nữ bây giờ lại xuất hiện một cô nương xinh đẹp hàng ngày ngồi trong ngực, tuy rằng là người hần không thích, nhưng ít nhiều vẫn có cảm giác.

Hoàng Thùy mấy ngày nay liên tục ngủ trong ngực, mùi hương trên người nàng vẫn thoang thoảng quanh quần xung quanh chớp mũi hần, vô ý thức lâu lâu lại cọ cọ đã khiến hần khó nhịn nghĩ đến những việc từ lâu hần chưa đụng tới. Bây giờ nàng lại sờ soạng, cả người nhúc nhích chạm phải tiểu huynh đệ khiến cho hần nhanh chóng ngóc đầu lên cao, chạm đến mông của nàng.

Hoàng Thùy dường như cảm nhận được cái gì đó bên dưới đang phình to lên, bàn tay ôm ngang eo từ từ xiết chặt. Cái tay đang chùi nước dãi của nàng bỗng cứng ngắc, sợ hãi đến mức không dám nhúc nhích. Tuy rằng trước giờ nàng chưa làm chuyện đó, nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy qua heo chạy, biết lần này mình vô tình khơi dậy dục vọng trên người của người-mà-ai-cũng-nghĩ-là-hần-không-thể. Điều này khiến nàng không biết nên vui hay nên buồn. Vui là khám phá ra được vị vương gia này có thể cứng được một trăm phần trăm, buồn là do nàng vô tình trở thành chuột bạch thí nghiệm.

Sau lần đó, Hoàng Thùy không dám ngủ trên người hần nữa, nhưng thói quen ngủ mấy ngày nay không thể nói bỏ là bỏ được. Có mấy lần nàng ngủ gật đến ngã ngựa lui sau, Trần Tử Đình phải ôm chặt lấy nàng để nàng không phải ngã xuống đất. Cuối cùng nàng cũng mặc kệ, hần cũng là chuyện của hần, nàng ngủ là việc của nàng. Dù sao, lấy tính cách của hần thì chắc chắn hần sẽ không muốn xảy ra quan hệ với người mà hần ghét.

Hoàng Thùy cứ thế tiếp tục ngủ trong lòng Trần Tử Đình, dầy vò hần suốt một quãng đường dài, có khi không nhận được hần phải dừng ngựa lại rồi đá nàng xuống, còn mình thì chạy mất tang, một lúc lâu mới quay lại tiếp tục lên đường.

Đồng chí Hoàng Thùy triệt để làm người xấu, cứ thế cười nhạo hần bằng một nụ cười hết sức khinh bỉ.

Có một lần, Hoàng Thùy sau khi tỉnh dậy trong lòng Trần Tử Đình, thấy bên dưới của hần đang nổi bão liền cười xấu xa, đưa bàn tay đáng giận của mình lên xoa lui tới trên lòng ngực của hần, sau đó lẩn mò xuống eo rồi lại đi lên lại. Trần Tử Đình lần này cũng giống như lần khác, dừng ngựa lại, đá nàng xuống đất, đang lúc chuẩn bị đi giải quyết thì nghe được tiếng cười của Hoàng Thùy.

Trần Tử Đình nổi điên, giống như mất hết lý trí, đẩy Hoàng Thùy xuống đất rồi đè lên người nàng hôn tới tấp. Hoàng Thùy thất kinh, lại không địch lại sức lực của hần, bị hần cắn xé tới mức ngửi được mùi máu tanh trong miệng. Tay hần sờ soạng khắp nơi trên người nàng, quần áo bị kéo đến mức không chỉnh tề, lộ cả cái yếm màu xanh nhạt ở bên trong.

Tâm Hoàng Thùy loạn như ma, lại không thể phản kháng được cảm giác kỳ lạ mà Trần Tử Đình mang lại, nàng cứ thế để mặc cho hần làm gì thì làm. Cho đến khi trước ngực lạnh băng, đầu Trần Tử Đình dán chặt lấy bầu ngực, miệng hần cắn mút một bên ngực của nàng khiến nàng có một chút sáng khoái ngửa ngáy. Cảm giác lần đầu tiên ở ạt ập tới này khiến Hoàng Thùy đột nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng dùng hết sức đẩy tên đàn ông đang nằm trên người ra, sau đó sửa soạn lại quần áo rồi chạy mất.

“Chết tiệt! Sau này ngươi tiếp tục trêu chọc lửa nóng nữa thì ta không khách khí đâu.” Phía sau, Trần Tử Đình tức giận rít qua kẽ răng, sau đó chạy hướng ngược lại với nàng đi giải quyết.

Hoàng Thùy núp sau cây cỏ thụ lớn cố gắng ổn định lại tinh thần, trống trong ngực vẫn đập liên hồi. Việc này đúng là quá nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.